ڪنڊڙي رنگ

(ڪلام)

صوفي ميان ڪرم علي فقير زنگيجو

سهيڙيندڙ

صوفي امانت علي فقير زنگيجو

مُرتب

صوفي دريا خان فقير زنگيجو

ڪنڊڙي رنگ

(ڪلام)

صوفي ميان ڪرم علي فقير زنگيجو

سنڌي، سرائيڪي ۽ هندي ٻولين ۾

سهيڙيندڙ

صوفي امانت علي فقير زنگيجو

مرتب

صوفي دريا خان فقير زنگيجو

ڇپائيندڙ:

صوفي روحل پبليڪيشن ڪنڊڙي

ڪتاب جو نالو : ڪنڊڙي رنگ

موضوع : ميان ڪرم علي فقير زنگيجو جو ڪلام

سھيڙيندڙ : صوفي امانت علي فقير زنگيجو

مرتب- : صوفي دريا خان فقير زنگيجو

ڇاپو ۽ سال : پهريون سال 2019 ع

ڳاڻيٽو : 1000هزار

ڇپائيندڙ- : روحل پبليڪيشن ڪنڊڙي

قيمت- : -/400 روپيه

ملڻ جو هنڌ : درگاهه ڪنڊڙي روحل فقير، تعلقه روهڙي
ضلع سکر سنڌ

رابطہ نمبر : 0300-9316512

لال جنرل اسٽور شاهي بازار ڏهرڪي

رابطہ نمبر : 0300-3266160

سپر پرنس ڪٽ پرائيز شاپ عمراڻي مارڪيٽ
نزد انصاري چوڪ جهول ضلع سانگهڙ

رابطہ نمبر : 0300-3397152

فوٽو گرافي : پرڪاش ڪمار (پي-ڪي اسٽوڊيو ڏهرڪي)

لي آئوٽ : لڪي ڊزائنرز اينڊ پرنٽنگ اسٽيشن روڊ خيرپور

۽ پرنٽنگ 0300-3134375-0333-3908495

ارپـــنـــا

پنهنجي پياري روحاني رهبر مرشد هادي

سائين صوفي فيض علي اول رحه

ڪندڙي شريف جي نالي، جنهن مون ناچيز کي
ذڪر الاهي ڏئي انسان بڻايو.

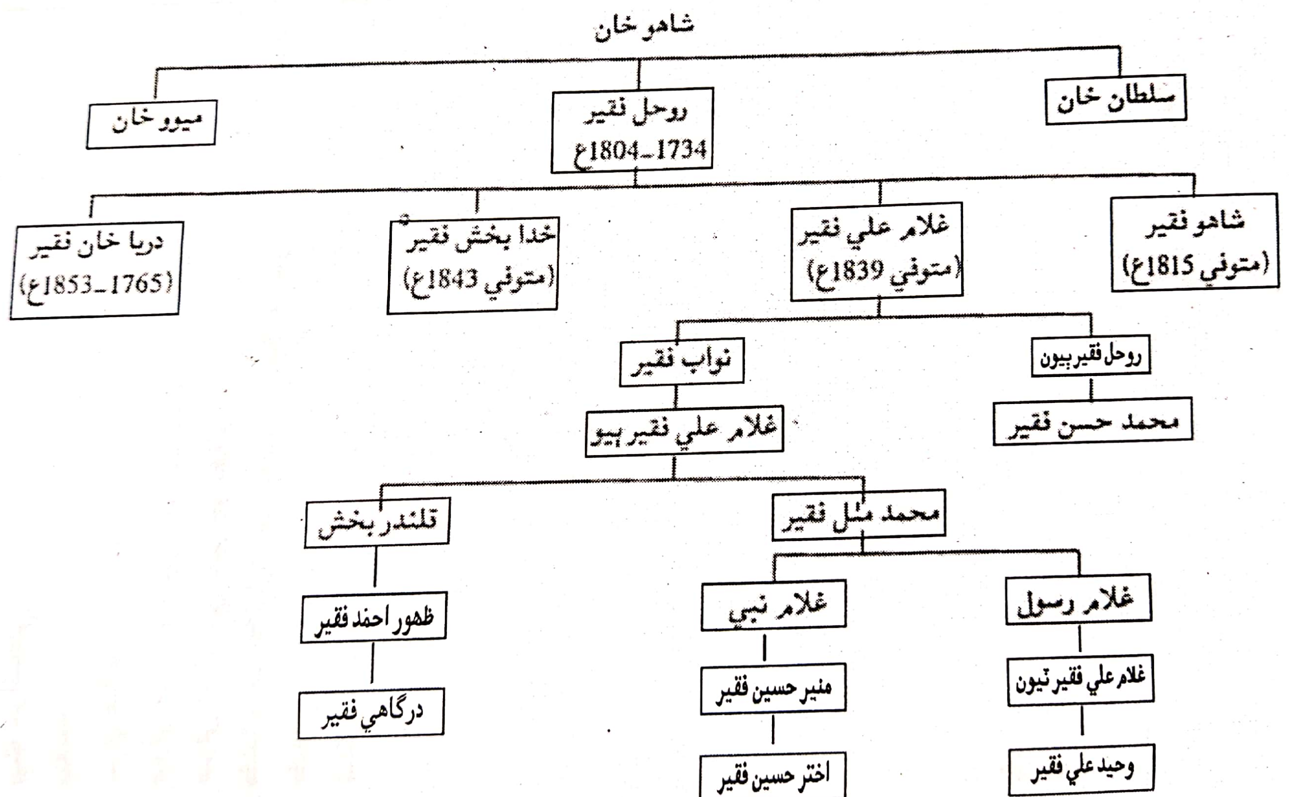
صوفي ميان ڪرم علي فقير

سٿاءُ

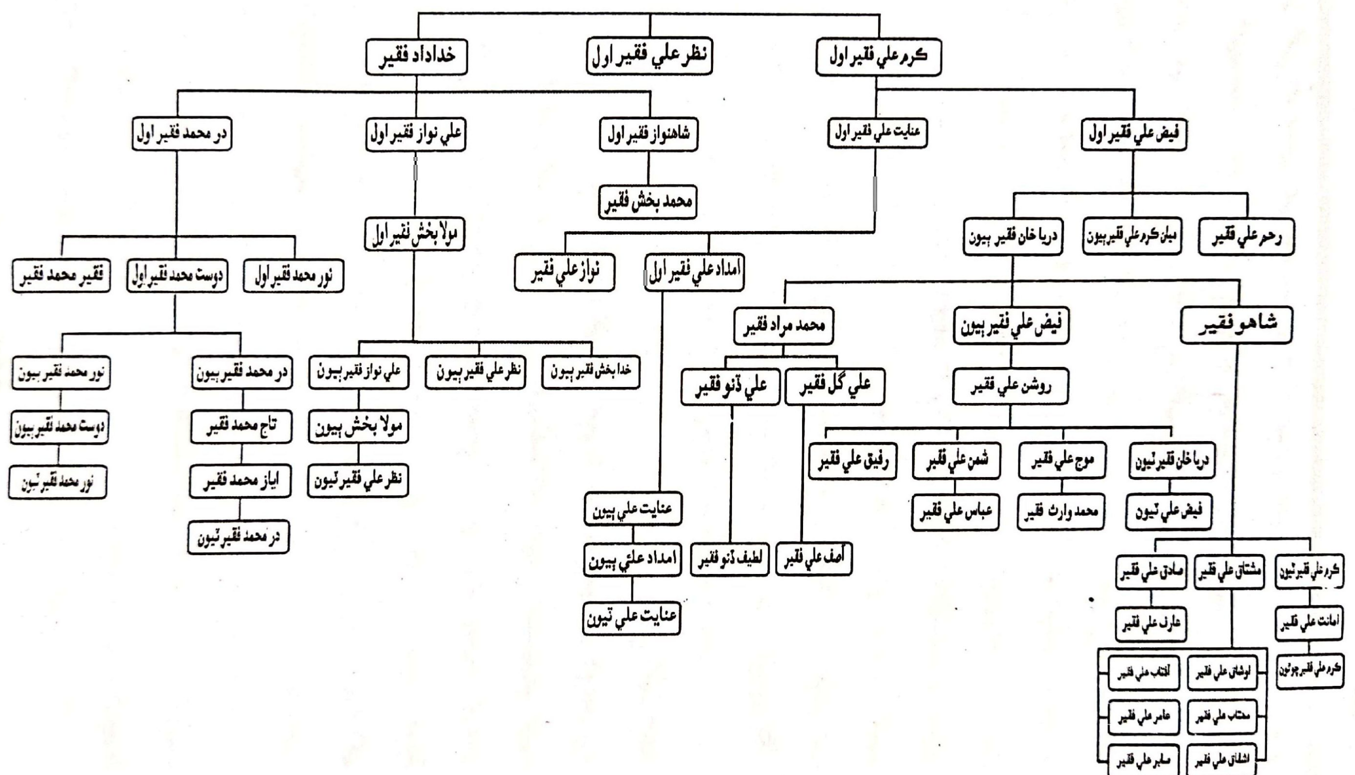
Scanned with CamScanner

ڪنڊڙي جي فقيرن جو شجرو "الف"

(1) حضرت صوفي روحل فقير صاحب زنگيجو

ڪندڙيءَ جي فقيرن جو شجرو "ب"
(2) خدا بخش فقير ولد روحل فقير (ٽيون نمبر فرزند)
خدا بخش فقير (متوفي 1843ع)

پنهنجي پاران

سنڌ جي سرزمين کي مالڪ سائين وڏين نعمتن سان نوازيو آهي. جاڪاڻ تہ هن ۾ ڪيترائي درويش، سالڪ، روحاني رهبر، تعليمي ادبي، سياسي سماجي شخصيتون اظهارتينديون رهن ٿيون، جن ۾ سوين شاعر، اديب ۽ صوفي بزرگ ٿي گذريا آهن. جن جو سلسلو اڄ تائين جاري ۽ ساري آهي. اهڙن باصلاحيت بزرگن مان جيڪي امن شانتي، پريت محبت، ڀائيچاري، رواداري ۽ حق جي راهہ ڏسيندڙن ڏاتارن ۾ شاهہ شهيد صوفي شاهہ عنايت، شاهہ عبداللطيف ڀٽائي، حضرت شهباز قلندر، صوفي صديق فقير، حضرت صوفي روحل فقير، صوفي محمد مراد فقيرزنگيجو، حضرت صوفي دريا خان فقير زنگيجو قابل ذڪر شخصيتون آهن جن پنهنجي ڏات مان نظم نثر وسيلي انسان ذات لاءِ امن ڀائيچاري ۽ وحدانيت جو پيغام ڏنوآهي، جنهن مان اسانکي حق ۽ هيڪڙائي جو سبق ملي ٿو.

جيئن تہ صوفي خاندان سان نسبت هئڻ سبب مونکي پنهنجي ڪنڌڙيءَ جي ڪلتارن جي ڏنل درس کي پڙهڻ پُرجهڻ سمجهڻ سوچڻ ۽ دل سان هنڊائڻ جو گهڻوشوق پئي رهيو. تنهنڪري پنهنجن بزرگن جي شايع ٿيل شاعري ۽ قلمي شاعري هردم منهنجي مطالعي هيٺ پئي رهي. ڪيترائي ڀيرا ڪوشش ڪيم تہ پنهنجن بزرگن جي پيروي ڪندي ڪلام تي طبع آزمائي ڪجي پر وقت جي نزاڪتن ۽ طبيعت جي ناسازي سبب اهو چاهہ چڱيءَ طرح پورو نہ ڪري سگهيس. جيئن تہ منهنجي پڙڏاڏي ۽ ڪنڌڙيءَ جي صوفين بزرگن جي سرموڙ صوفي بزرگ حضرت صوفي روحل فقير جي پڙپوٽي صوفي ميان ڪرم علي فقير جي شاعري جو ڪجهہ مواد قلمي حالت ۾ مونکي مليل هو جيڪو مونکي پنهنجي ڏاڏا فقير درويش صوفي دريا خان فقير دوئم ۽ منهنجي والد بزرگوار صوفي ڪرم علي فقير سوئم وٽان عنايت ٿيو هو. افسوس آهي جو مليل قلمي

نسخن جي ايتري زبون حالي هئي جو ڪتاب کي هٿ ۾ کڻڻ ۽ مطالعو ڪرڻ تمام مشڪل هو ۽ مواد مختلف ورقن، ڪاپين ۽ بندين تي لکيل هو. تنهنڪري ڪلام کي پڙهڻ،سمجهڻ ۽ سهيڙڻ ڏاڍو ڏکيو ٿي پيو هو. پر پوءِ به اهڙي نادر ۽ قديم فڪري خزاني کي يڪجا ڪرڻ جو ڏاڍو فڪر رهندو هو. ڪنڌڙيءَ جي بزرگن جو سمورو ڪلام ته گڏ نه ڪري سگهيم پر پوءِ به دل ۾ پڪو پهه ڪيم ته پنهنجي پڙڏاڏا صوفي ڪرم علي فقير جو ڪلام شايع ڪرائي پنهنجي شوق کي ڪنهن قدر پورائو ڪري دل جو ڏيئو روشن ڪجي. پنهنجي ڏاڏا سائين جن جو ادبي خزانو سهيڙي سينگاري ادبي ميدان ۾ آڻجي، جنهن کي آءٌ حج اڪبر جهڙي سعادت سمجهان ٿو.

اهڙي سعادت حاصل ڪرڻ خاطر مون پنهنجي طرفان جدوجهد شروع ڪري ڏني . طبيعت ناساز هوندي به منهنجي عزم ۾ ڪا به ڪمي نه آئي. وس آهر محنت ڪندو رهيس. جيڪي ڪاغذ ڦاٽي ويا هئا انهن کي پنهنجي ناقص سمجهه آهر بيهر لکڻ ۽ سندن اصلوڪي جاءِ تي رکڻ جي ڪوشش ڪيم. انهيءَ نيڪ ڪم ۾ جن دوستن يائرن ۽ همدردن هٿ ونڊايو انهن جي ڪوشش ۽ ڪاوشن کي جس هجي ڪافي ڪوشش جي باوجود هن ڪم کي تڪميل تي پهچائڻ ۾ گهڻي دير ٿي وئي پر وري به مالڪ سائين جي مهرباني سان هن قلمي خزاني کي سهيڙي شايع ڪرائڻ کي پنهنجي وڏي خوش نصيبي ٿو ڄاڻان جيڪا مون لاءِ هڪ سعادت آهي.

حضرت صوفي ڪرم علي فقير صاحب جو ڪلام اوهان جن هٿن ۾ آهي. فقير صاحب جن ڪنهن تعارف جا محتاج ناهن. حضرت صوفي روحل فقير جن جي خاندان مان هجڻ ئي سندن مڪمل تعارف آهي.

آخر ۾ آءٌ ٿورائتو آهيان صوفي دريا خان فقير سوئم جو ۽ صوفي

جلال فقير ٽالپر ثاني (خادم جلالي) جو جن جون خدمتون هن ڪتاب جي سهيڙ ڪان شايع ٿيڻ تائين لڳاتار اسانجي حوالي رهيون. انهن جي محنت سان هي ڪتاب سڀ مرحلا طئي ڪري ادبي ميدان ۾ پهتو آهي.

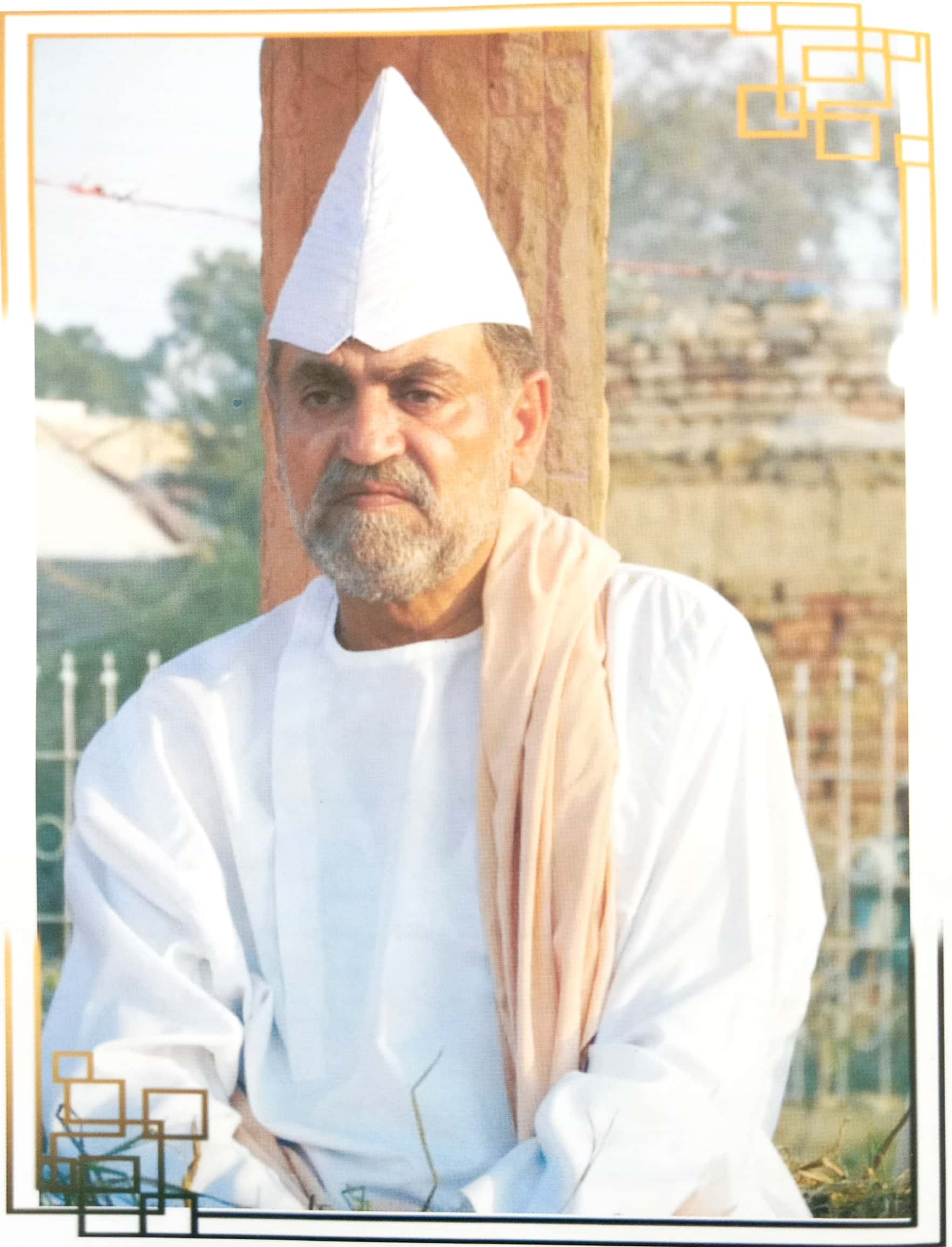
يقين اٿم تہ هي ڪتاب تصوف ۽ ادب جي راهہ ۾ هلندڙ واٽهڙن لاءِ هڪ روشن مينار ثابت ٿيندو ۽ جيڪو بہ فيضياب ٿيو گويا مونکي پنهنجو لاڀ حاصل ٿي ويو. حق موجود سدا موجود.

دعاگو

صوفي امانت علي فقير زنگيجو

درگاهہ ڪنڌڙي روحل فقير.

تاريخ: 1 جنوري، 2018ع

سائين صوفي عطاالله "ستاري"

موجوده سجاده نشين درگاهہ جهوک شريف

پيغام

ڪنڊڙي وارن ڪلتارن جي سلسلي منجهان ميان ڪرم علي فقير زنگيجو بہ هڪ روشن ستارو هو جنهن جو ڪلام اڄ ڇيڇي راس ٿيو آهي.

فقير صاحب جو ڪلام سنڌي، سرائيڪي ۽ هندي ٻولين تي مشتمل آهي.سندس ڪلام جي مطالعي مان معلوم ٿئي ٿو تہ فقير صاحب پنهنجن ئي بزرگن درويشن مان صوفي روحل فقير صوفي مراد فقير، صوفي شاهو فقير، صوفي غلام علي فقير، صوفي درياءَ خان فقير، ۽ پنهنجي پاڙيسري صوفي درويش بيدل فقير، سچل سرمست جي شاعري کان متاثر ٿيل آهي.

فقير صاحب جو ڪلام هٿ ڪري شايع ڪرايو ويو آهي. اميد آهي تہ هي پر خلوص ڪاوش علم ادب ۽ تصوف جي واٽ ۾ ڪيترائي مثبت اثرات مرتب ڪندي.

سائين صوفي عطاالله "ستاري"

سجاده نشين

درگاهہ معليٰ صوفي شاهہ عنايت شهيد

جهوڪ ميرانپور

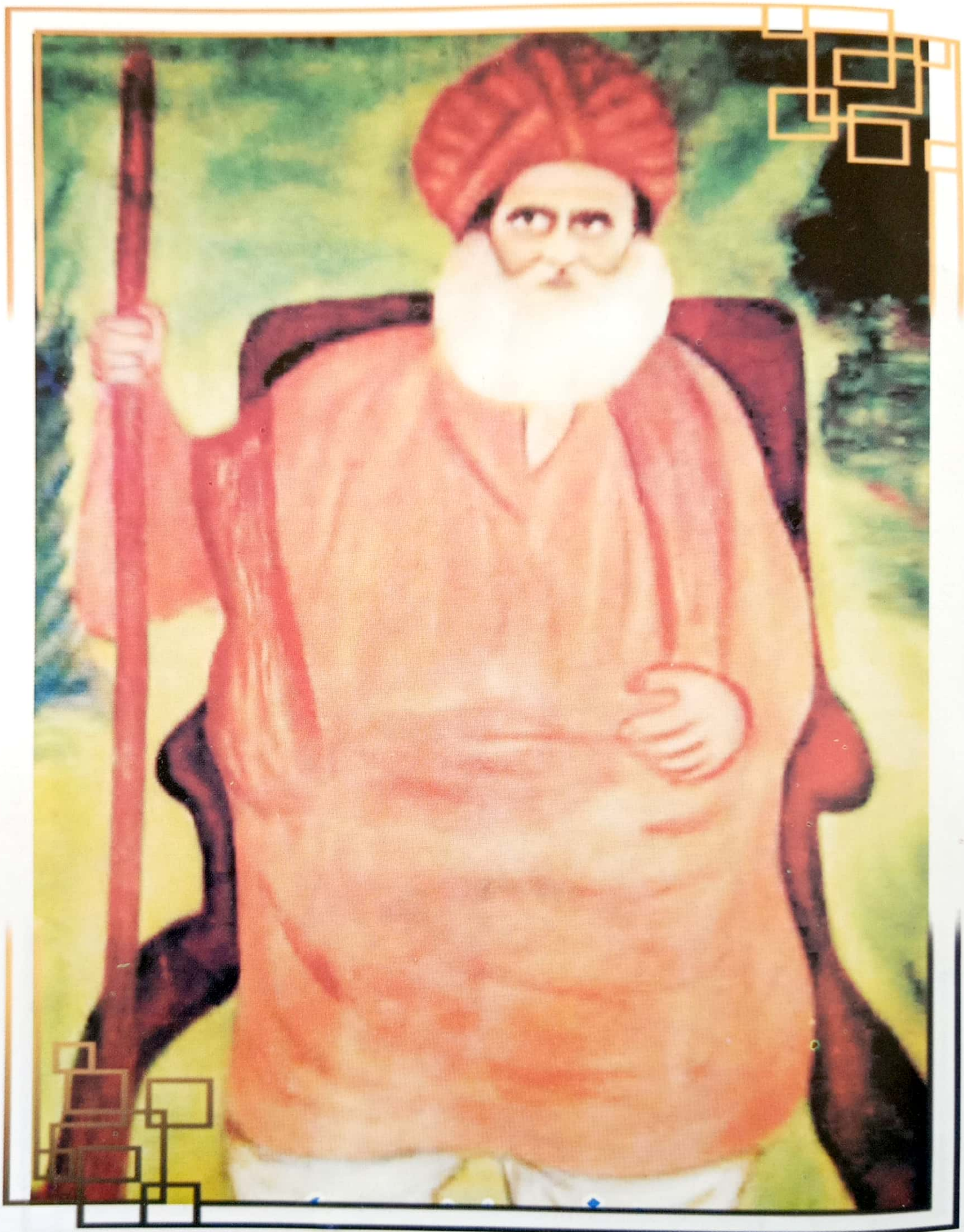
حضرت صوفي روحل فقير صاحب

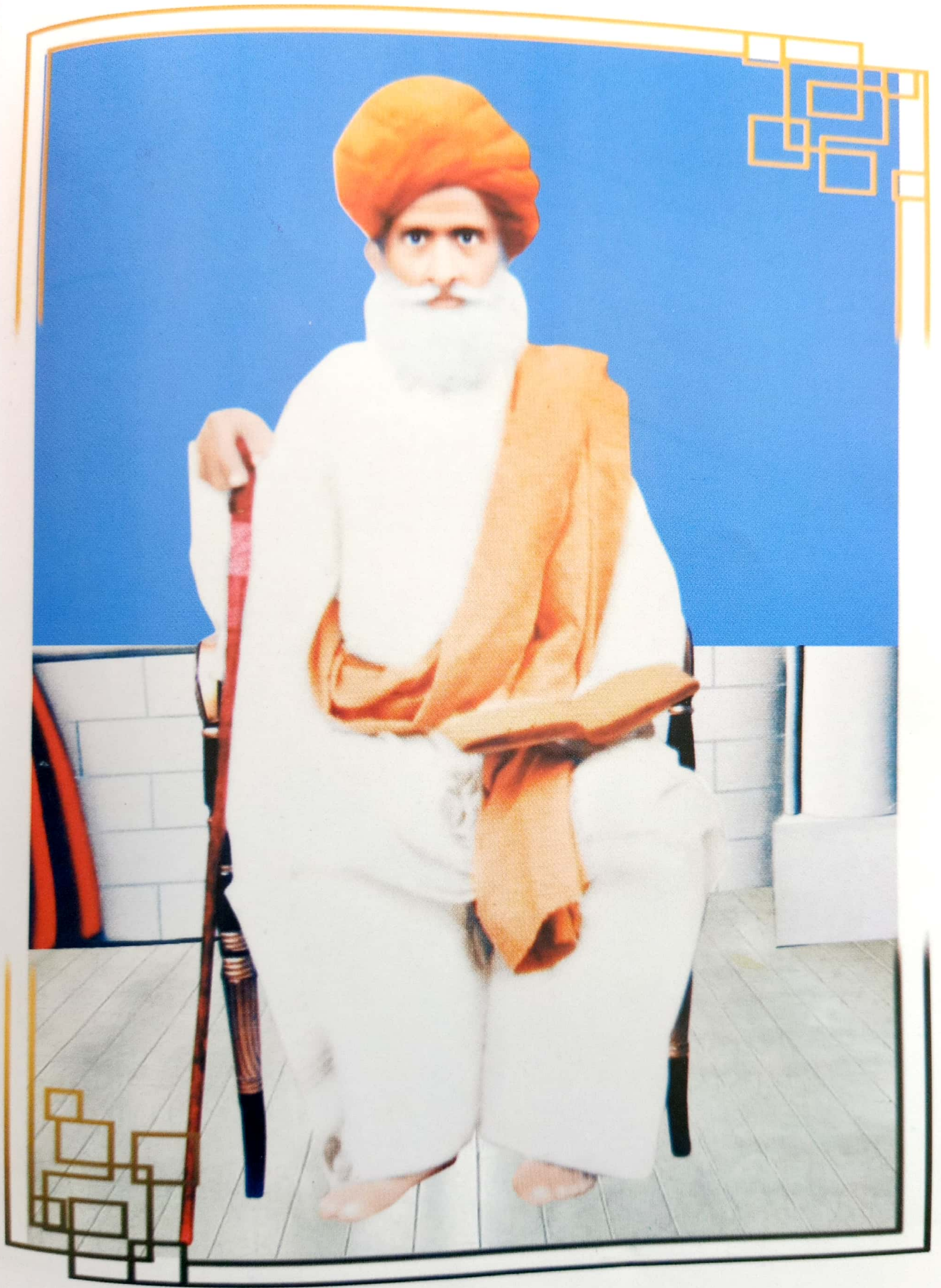
حضرت صوفي روحل فقير صاحب جي اها ڦڻي جنهن سان وار ڇري جي لاءِ هر چنڊ جي پهرين آچر تي سوڻ ڪيو ويندو آهي.

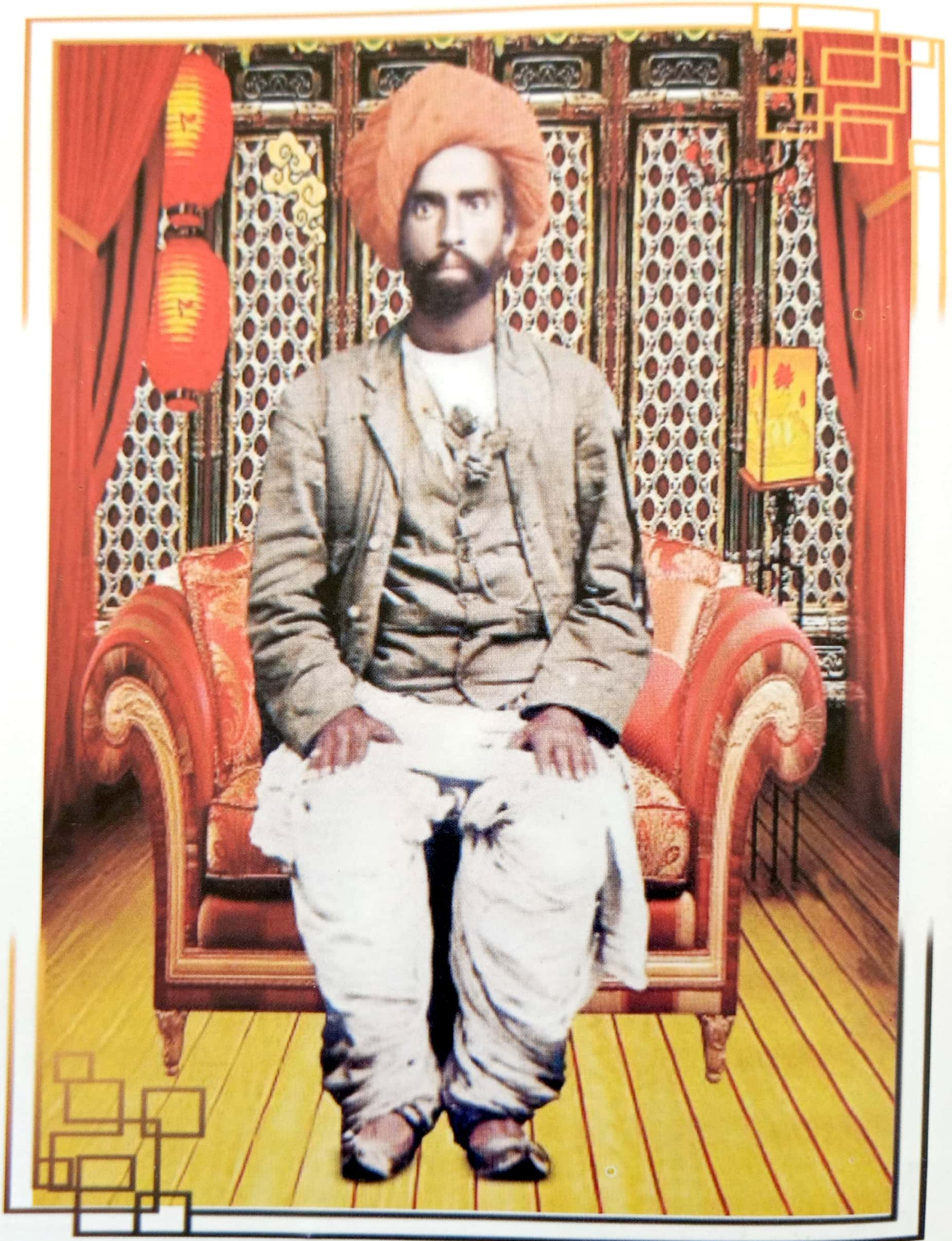
آخري آرام گاهه حضرت صوفي روحل فقير صاحب

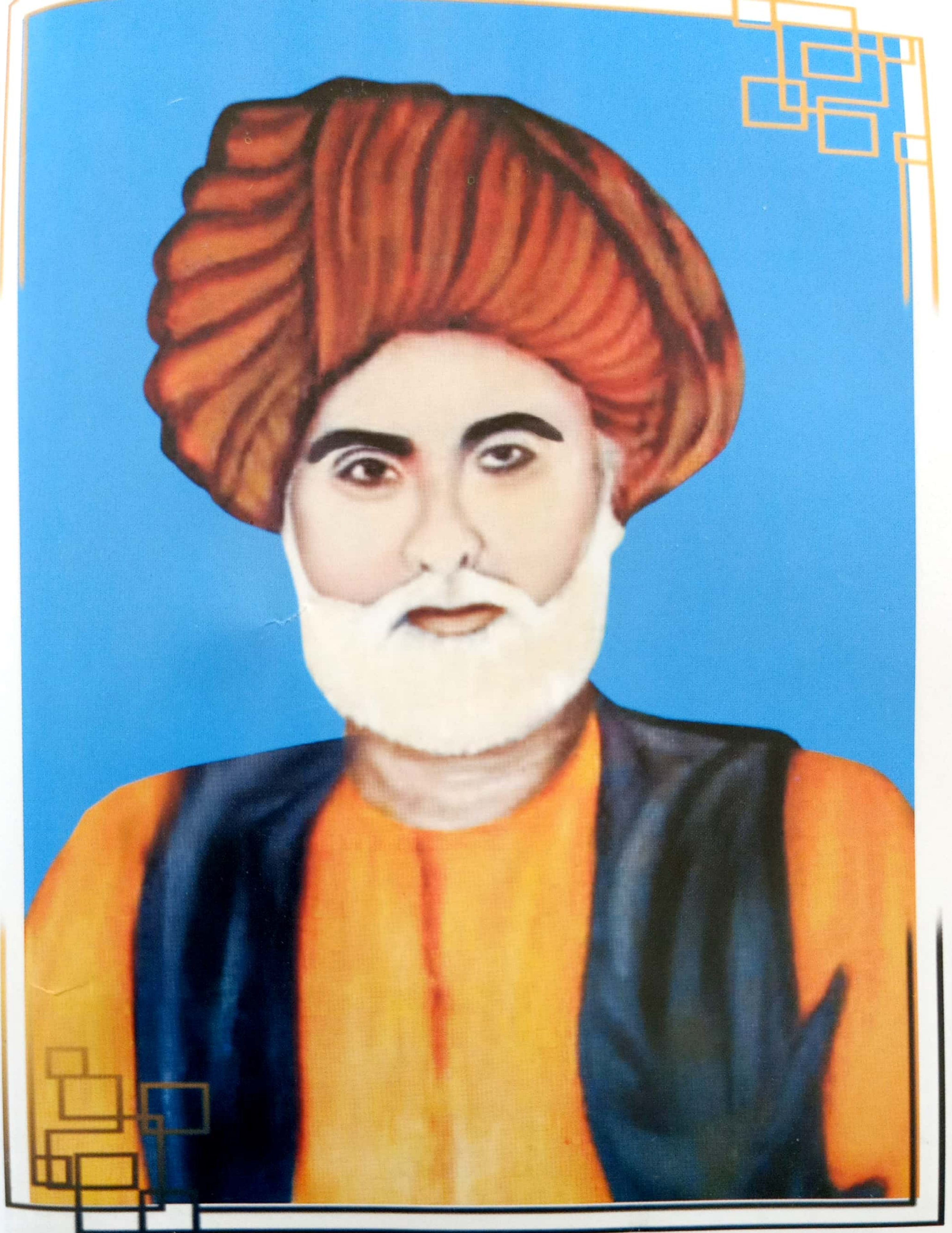
حضرت صوفي فيض علي فقير سائين (اول)

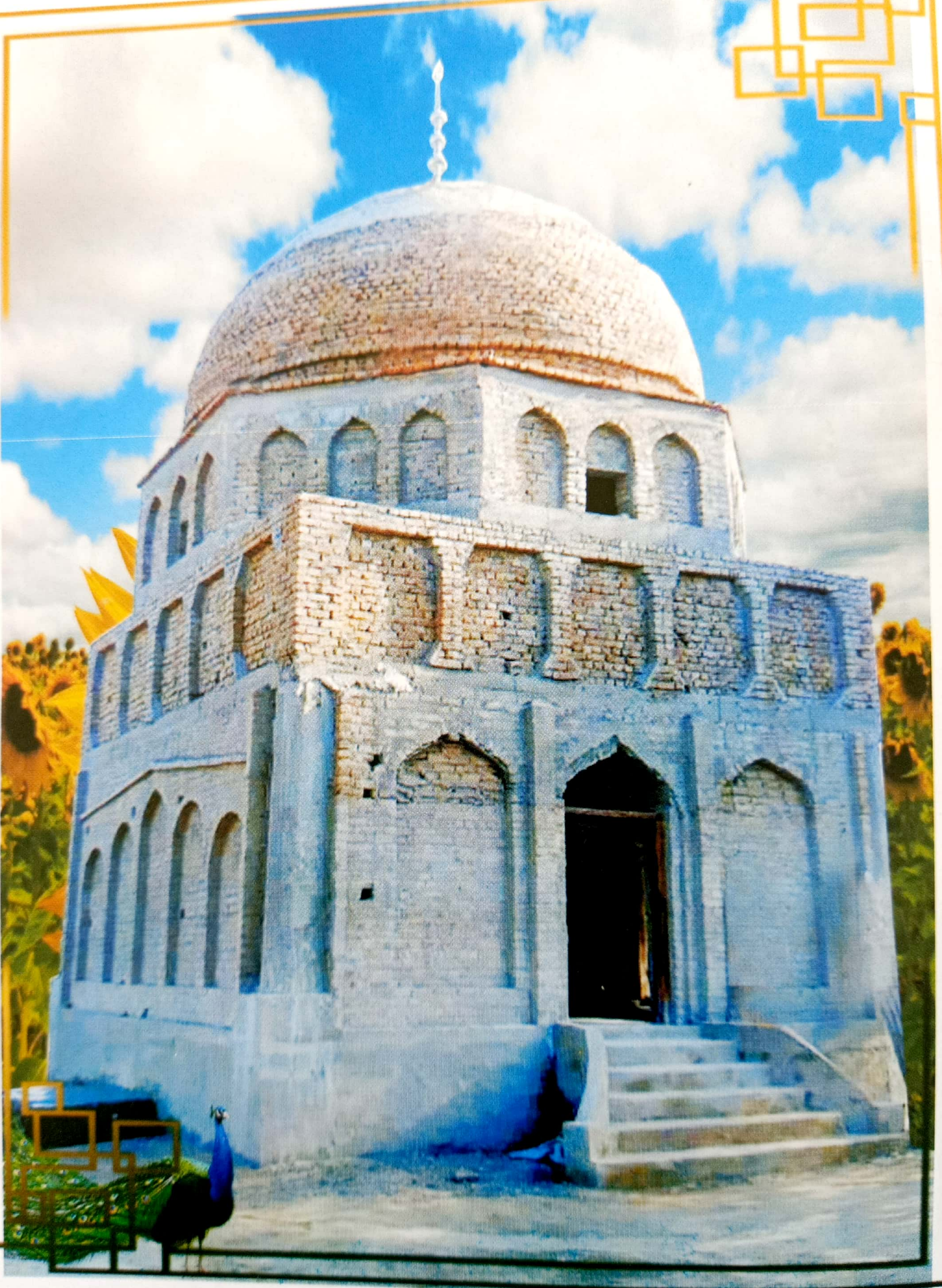
حضرت صوفي رحم علي فقير سائين

حضرت صوفي ڪرم علي فقير سائين (دوئم)

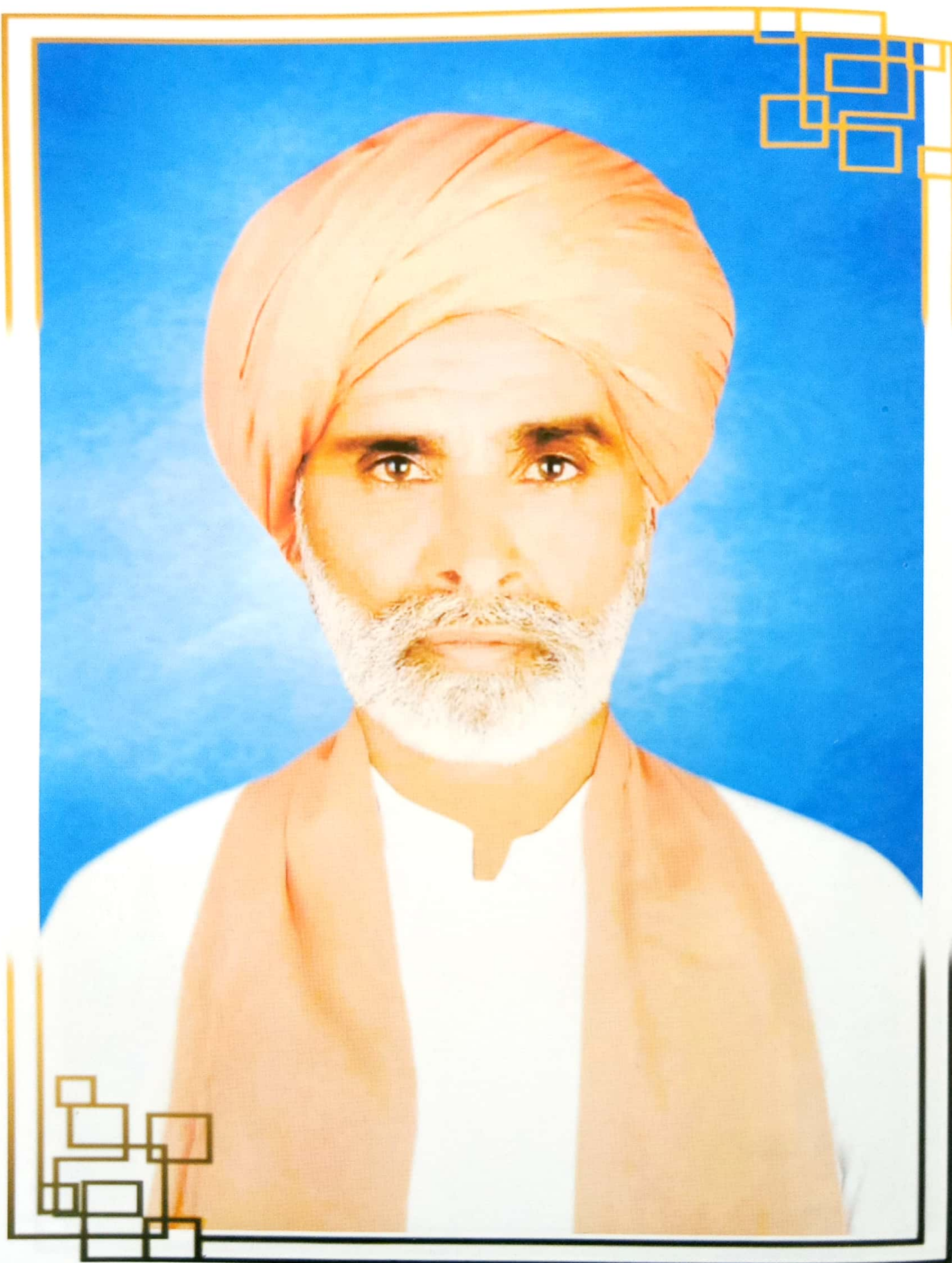
حضرت صوفي دريا خان فقير سائين (دوئم)

درگاهہ حضرت صوفي دريا خان فقير سائين (دوئم)

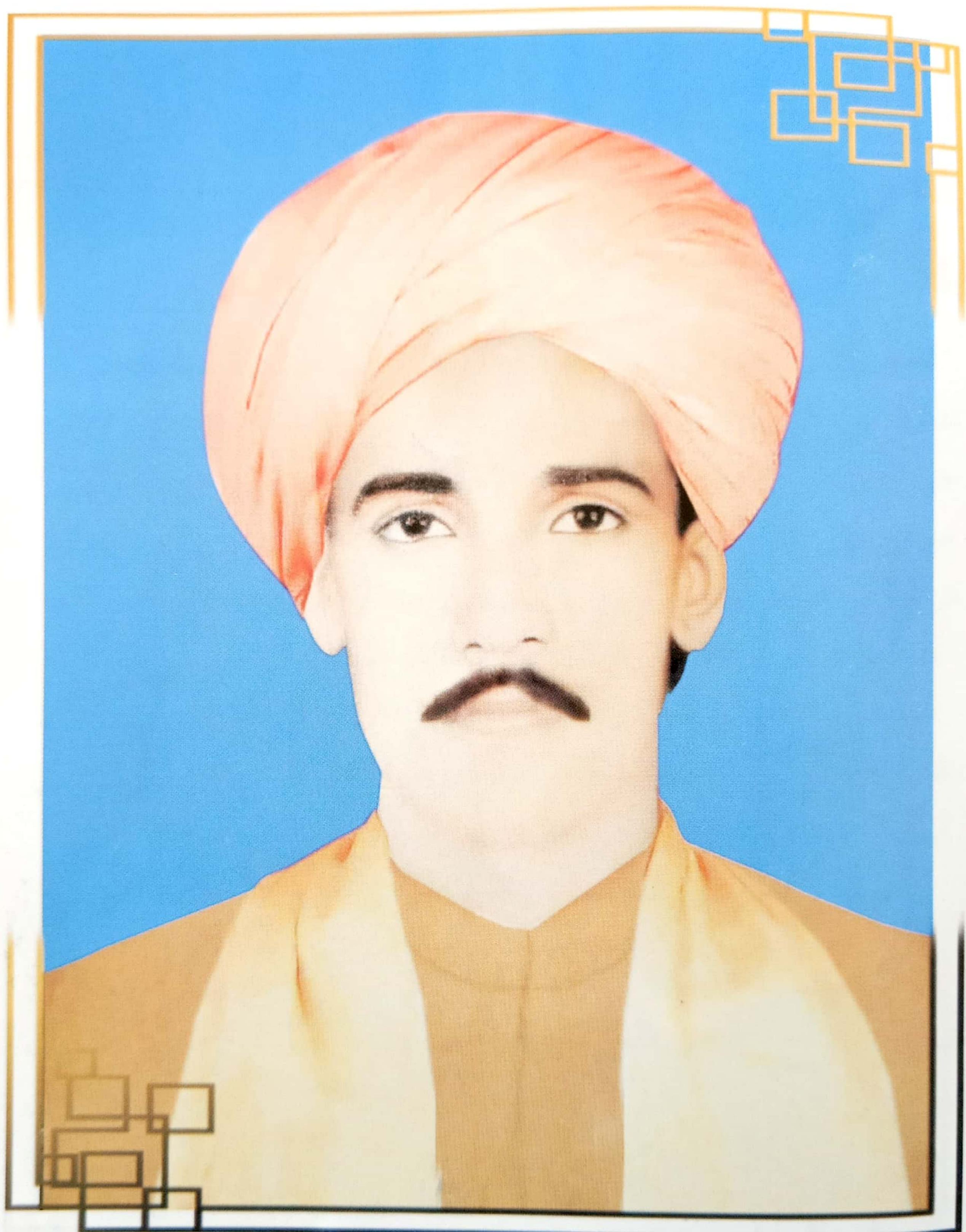
حضرت صوفي فيض علي فقير سائين (دوئم)

صوفي روشن علي فقير

صوفي دريا خان فقير (سوئم)

صوفي امانت علي فقير

صوفي دريا خان فقير (سوئم)، صوفي جلال فقير (ثاني) ۽ شيواداري موٽڻ فقير

بسم الله الرّحمٰن الرّحيم

مهاڳ

ڪاشي ڪنڊڙي ايڪ هي، روحل روپ ڪبير
جو چل آوي ڏک مِٽي ، جنم جنم کي پيڙ

سباجهي سنڌ جي سڀڳَند پري ڌرتي پنهنجي فن فڪر، ثقافت تاريخ ۽ فلسفي جي لحاظ سان هڪ منفرد حيثيت رکي ٿي. سنڌ ڌرتي وحدانيت ۽ تصوف جي ڌرتي، عشق محبت، پيار پريم جي ڌرتي، ولين اوليائن ۽ درويشن جي ڌرتي آهي. جنهن کي اهو اعزاز حاصل آهي ته هي ڌرتي مختلف ادوار ۾ صوفي شاهه عنايت شهيد، شاهه عبداللطيف ڀٽائي، صوفي روحل فقير، صوفي مراد فقير، صوفي دريا خان فقير، سچل سرمست ۽ صوفي بيدل بيڪس فقير جهڙن ڪيترن ئي ڪامل ولي بزرگن ۽ عظيم هستين کي جنم ڏيندي رهي آهي. اهڙين هستين جا قائم ڪيل آستانا خانقاهون ۽ درگاهون اڄ به سنڌن عظمت جون گواهه آهن. انهن درگاهن مان صوفي روحل فقير ڪنڊڙي واري جي درگاهه به پنهنجو مثال پاڻ آهي. هن درگاهه جو نالو وڏي خصُوصيت جو حامل آهي. سندس روشني هند سنڌ ۽ پنجاب جي علائقن تائين پکڙيل آهي.

درگاهه ڪنڊڙي روحل فقير صاحب گذريل ڪيترين ئي صدين کان اڄ تائين روحاني درس تدريس، وحدانيت واري واٽ جي ڪيفيت ڪردار جي عملي مشق جو ميدان رهي آهي. گذريل ڪيترين ئي صدين کان هي درگاهه الٰهي محبت جي اها مشعل راهه رهي آهي جيڪا بغير ڪنهن ڀيد ڀاءُ، ذات پات، اونچ نيچ، دين ڌرم جي ڪٽرپڻي کان آزاد ٿي امن ڀائيچاري واري بي تعصب سوچ لوچ وسيلي انسان ذات جي روحاني رهنمائي پئي ڪري.

مذڪوره درگاھ جي شان ۾ سندس باني سلطان العارفين صوفي حضرت روحل فقير صاحب جن اهڙي ساکي فرمائي آهي:

ڪاشي ڪنڊڙي ايڪ هي، روحل روپ ڪبير
جو چل آوي ڏک مِٽي ، جنم جنم ڪي پيڙ
ڪنڊڙي تو ڪنچن پري ، جت پرش ليو اوتار
روحل رنگ لاڳ رهيو ، آٽ پهر اِڪ سار
ڪنڊڙي پوري اڪ ڌام هي، جيڪو ليوي نام
جنم مرن ڪا ٻنڌن ڪٽي ، شڌ هووي نج ڪام
ڪنڊڙي اتم ڌام هي ، جس ۾ سنتان پايو ڪلتار
اس ڌام ڪي جن شيوا ڪرِي، تن پايو موڪش دُوار

ڪنڊڙيءَ جي ڪلتار صوفي روحل فقير صاحب جي پنجين پيڙهيءَ مان صوفي ڪرم علي فقير (دوئم) جنم ورتو، جنهن سلطان العارفين صوفي روحل فقير صاحب جن جي جاڳايل سوچ لوچ واري جرڪندڙ جوت مان هڪ نئين لاٽ روشن ڪري تصوف جي ساڃي روشنيءَ کي اڳتي وڌايو.

فقير صاحب جي جنم جو قطعي سن سنبت ته معلوم نه ٿي سگهيو آهي، البت سندس وصال جي تاريخ ملي ٿي. جيڪا 13 رمضان المبارڪ سن 1364 هجري بمطابق 22 آگسٽ 1945ع اربع جي رات اٽڪل هڪ وڳي رات جو ٿيو. چيو وڃيٿو ته وصال وقت سندس عمر 85 سال هئي. انهيءَ معلومات جي بنياد تي فقير صاحب جن جي جنم جو سال 1860ع ٿئي ٿو.

فقير صاحب جي ننڍپڻ واري زندگي بابت ڪو يقيني حال احوال نه ملي سگهيو آهي تنهنڪري ان باري ۾ ڪا ڳالهه ٻولهه نٿي ڪري سگهجي. البت پنهنجن بزرگن ۽ سندس اردگرد واري ماحول مطابق ابتدائي سنڌي فارسي ۽ قرآن پاڪ جي تعليم پنهنجي ڳوٺ ۾ حاصل ڪئي.

فقير صاحب نوجوان ٿيو تہ سندس شادي ڪرائي ويئي پر ڪيس اولاد ڪونہ ٿيو. فقير صاحب مائيٽي ۾ سادگيءَ واري طبيعت جو مالڪ هو. پنهنجو ٻني ٻارو سنڀاليندو هو. صبح جو روزانو اٿي نماز پڙهي پنهنجي مال متاع جي نظر داري ڪندو هو تنهن ڪانپوءِ ٻنيءَ تي هليو ويندو هو. ڪجھ ڪلاڪ سار سنڀال ڪانپوءِ واپس موٽي ايندو هو. پنهنجن وڏڙن جي درگاھ تي آيل فقيرن درويشن سان ويهي ورونهن ڪندو هو ۽ فقيرن جو راڳ ويراڳ ٻڌندو هو. فقير صاحب وٽ اُٺ بہ گهڻا هوندا هئا انهن جي بہ سنڀال ڪندو هو. جيئن پوءِ تيئن فقير جي سوچ فقيري ۾ رلبي وئي. سندس دل تي فقيري رنگ جو رنگ پختو ٿيندو ويو. آخر سندس ارادو پختو ٿيو. تڏهن پنهنجي اندر ۾ ويهي ويچار ڪري پنهنجي دل کي سمجهايائون تہ فقيري راھ تي هلڻ لاءِ ڪنهن مرشد فقير جو دامن وٺڻ ضروري آهي. پنهنجي مرشد هاديءَ جي امر ۾ رهي سندس ٻڌايل طريقت تي هلڻ لازمي آهي. ان حقيقت کي پاڻ پروڙيندي پختو ارادو ڪري صوفي ميان ڪرم علي فقير پنهنجي والد محترم صوفي فيض علي فقير اول جن جي خدمت ۾ عرض ڪيو تہ قبلا مون اها پڪ ڪري ورتي آهي تہ الله جي نام ڪانسواءِ هيءَ زندگي اجائي آهي. مونکي ذڪر فڪر جي واٽ سمجهائي وڃي تہ جيئن مان پنهنجو جنم سڦل ڪري پنهنجي مالڪ وٽ سرخرو ٿيان. فقير جو اهڙو اٽل ارادو ڏسي فقير فيض علي سائين جن ڪيس پنهنجو دست بيعت طالب بڻايو، مٿس فيض واري نظر رکي. اهڙيءَ طرح صوفي ميان ڪرم علي فقير دوئم پنهنجي مرشد هاديءَ جي دلي دعائن سان تصوف جون سڀ منزلون ماٿي وحدانيت جي واٽ ۾ سرخرو ٿيو ۽ فقيري جي اعليٰ منزل کي پهتو. فقير ڪرم علي سائين پنهنجي مرشد پاڪ جي گواهي پنهنجن ڪيترن ئي ڪلامن ۽ بيتن ۾ ڏئي چڪو آهي جن مان ڪجھ پيش ڪجن ٿا.

فيض علي سائين فيض فرمايا، ڪول دري ديدار ڏکايا
فيض علي گر مجھ ۾ سمايا ، آپو آپ ۾ درشن پايا
گر فيض علي ڪرپا ڪيني ، ٻن جيپيا گڻ گايو
ڪرم علي ڪا گرو فيض علي هي، چرن ڪنول چت لايو
فيض علي سائين فيض رسايو، ڪرم علي سر ڏنو آهي ستي.

فقير ميان ڪرم علي سائين، اڳ ۾ ئي فقيري گهراڻي جو فرد هجڻ ڪري ۽ فقيري رواداري کي قائم رکندي، تصوف جي سلسلي ۾ باقاعده ڀرپور قدم ڄمائي رکيا. صوفي ميان ڪرم علي فقير دوئم پنهنجي والد بزرگوار صوفي فيض علي فقير اول جي رهبري هيٺ به ورد وظيفن ۾ مشغول رهيو پر هن فقير تي پنهنجن وڏڙن بزرگن جو به وڏو اثر هو. سندس طبيعت اڳ ۾ ئي مانيٺي ۽ صبر واري هئي. فقيري راهه هن فقير لاءِ ڪا نئين واٽ ڪا نه هئي. هي اها ئي راهه هئي جنهن تي سندس وڏڙا هلندا رهيا هئا ۽ سندس وقت ۾ موجود چاچا، ماما، ڀائر ۽ ٻيا هم عصر عزيز هلي رهيا هئا. پنهنجي ٻاروتڻ ۾ ئي صوفي ميان ڪرم علي فقير پنهنجي چوڌاري اهڙوئي فقيري وارو ماحول ڏٺو. درگاهه صوفي روحل فقير تي ٿيندڙ ساليانا عرس مبارڪ ۽ ٻيا ٿڻ وار ملهائيندي ڏٺا. درگاهه عاليه تي ايندڙ صوفي فقيرن، درويشن، سالڪن ۽ شيوڪن کي ڏٺو. انهن جي ريتن رسمن، اٿڻ ويهڻ، ملاقاتن کي ڏٺو. جنهن جو اثر سندس تي ضرور پيو. ان کانسواءِ بزرگ فقيرن، صوفي روحل فقير، صوفي شاهو فقير، صوفي غلام علي فقير، صوفي خدا بخش فقير ۽ صوفي دريا خان فقير جا ڪلام پڙهيا ۽ ڳائڻ وارن کان ٻڌا سڻيا ۽ انهن جو به ذهني طور اثر قبول ڪيو. انهن سيني ڳالهين کان علاوه اها ڳالهه وڌيڪ آهي ته صوفي ميان ڪرم علي فقير دوئم پاڻ به ته انهيءَ ساڳي مهراڻ جو املهه ماڻڪ هو، جنهن جو نالو ڪندڙي چيو وڃيٿو.

يقينن سندس طبيعت ۾ اهي گڻ ڪم ڪري رهيا هئا جيڪي سندس بزرگن ۾ هئا. تنهنڪري تصوف جون منزلون ڪاميابيءَ سان طئي ڪرڻ ۾ ڪيس ڪا گهڻي دير ڪا نه لڳي. ٿوري ئي عرصي ۾ صوفي ميان ڪرم علي فقير صوفي رنگ ۾ رچي لعل ٿيو. ڇو ته اڻ ميا ماڻڪ موتي، لعل جواهر به انهن ڪي ئي ملن ٿا جيڪي سمنڊ جي اونهائيءَ ۾ وڃي ڳولها ڪن ٿا. جنهن لاءِ شاه ڀٽائي عليه رحمته فرمايو آهي:.

سي پوڄارا پرٿيا سمنڊ سيويو جن
آندائون عميق مان جوتي جواهرن
لڌائون لطيف چئي، لعلون مان لهرن
ڪانهي قيمت تن، ملهه مهانگو تن جو

جڏهن وحدانيت جو واٽهڙو پنهنجي ربّ تي پڪو ڀروسو رکي پاڻ کي عشق جي سمنڊ ۾ اڇلائي ٿو، پاڻ کي وحدانيت وارين ويرن، لهرن جي حوالي ڪري ٿو. پنهنجا سڀ اختيار ڦٽا ڪري ٿو تڏهن مالڪ حقيقي مٿس مهربان ٿي ان طالب وٽ پهچي سندس واهرو ٿئي ٿو ۽ پنهنجي ڪرم نوازي سان اهڙي شاهدي ڏيندي فرمائي ٿو:.

هِڪي ٻانهي چت ۾ ، ٻي جا ڪري الله
پاڻهئي وجهي ڪن ۾، پاڻهئي اڪاري آڙاهه
تنهن واحد ڪي واهه ، جو سُتر سيئي ڪري

تيئن صوفي ميان ڪرم علي فقير به دنيا کان پنهنجا لاڳاپا ٽوڙي الٰهي عشق جي سمنڊ ۾ ڪاهي پيو. الله تعاليٰ جي ذات ڪيس پيار ۽ پاٻوهه سان ڇولين مان ڇڪي، تڪ تار مان پار پهچائي ڇڏيو،

جيئن ڪنهن شاعر چيو آهي:-

تيري ڪريمي ڪي آسري هم فقيرون ڪي زندگي هي
جسي تو عروج بخشي اُسي خيال زوال ڪيسا

فقير وحدانيت واري واٽ تي پنهنجي دم قدم سان اڳتي وڌندو رهيو ۽ تصوف جون منزلون طئي ڪري ڪامل درويشي درجي تي پهتو.

صوفي ميان ڪرم علي فقير صاحب جن جي طالبيت ۾ تمام گهڻا ماڻهو هئا، جنهن ۾ هندو توڙي مسلمان بغير ڪنهن مذهبي مت ڀيد جي طالب ٿيندا رهيا. انهن طالبن مريدن منجهان ڪي ته اهڙا به وڏا ڪاني ڪرامت جا صاحب، پور برهم گياني ٿيا. جن جا اڄ تائين تڪيا آشرم درگاهون موجود آهن جن جي هر سال ياد ملهائي ويندي آهي.

جيئن ته هرانسان هن دنيا ۾ آيو ئي وري واپس وڃڻ لاءِ آهي. فقير ميان ڪرم علي سائين کي به پنهنجو وارو وڃائي هن دنياوي حياتي کي الوداع ڪرڻو هو. آخر ڪجهه ڏينهن بيمار رهڻ ڪانپوءِ الله تعاليٰ جي سڏ تي لبيڪ چئي 22-8-1945ع تي وصال ماڻيو. فقير ميان ڪرم علي سائين دوئم جنهن جي درگاهه صوفي محمد حسن مست جي اولهه ۾ صوفي دريا خان سائين دوئم جي مقبري ڀرسان درگاهه صوفي فيض علي فقير (اول) جي ڀرسان موجود آهي.

”صوفي ميان ڪرم علي فقير صاحب
جن جي شاعري تي هڪ نظر“

فقير صاحب جن جي ڪلام پيغام ۾ بہ اهوئي رس ڪيف سوز ۽ سُرور آهي جيڪو سندس وڏڙن بزرگن جي ڪلام ۾ موجود آهي. سندس شاعري عام فهم ٻوليءَ ۾ چيل آهي. جنهن ڪي هر عام ماڻهو پڙهي پرجهي سگهي ٿو.

فقير صاحب جن جي شاعري هندي، سنڌي سرائڪي ٻولين تي ٻڌل آهي. جنهن ۾ بيت، ڏوهيڙا، ڪافيون، شبدَ، واڻيون، سيهه حرفيون، منقبت جهڙيون صنفون شامل آهن. فقير صاحب جي شاعري سندس اندر جي سچائي ۽ الٰهي عشق جو چٽو اهڃاڻ آهي. جنهن ۾ الهامي خوبين جي ڪاڻ سمايل آهي. سندس مجموعي شاعري ۾ بيخودي واري جوش جذبي ۽ موج مستيءَ واري حال جو مظهر آهي. صوفي ميان ڪرم علي فقير دوئم جو ڪلام سوز گداز، ڪيف، مدّ ۽ مدهوشي جوش جذب جلال اندر تصوف جي همه اوست جي فلسفي جو هڪ پرپور خزانو آهي. مختلف ٻولين جي امتزاج ۾ اعلٰي پئماني جي شاعري آهي.

هندي ٻولي واري شاعري بہ ٻوليءَ جي مزاج مطابق واڻي، آرتي، شبدَ، دوها هرجس وڏاوا ۽ ٻين صنفن تي ٻڌل شاعري لائق تحسين آهي. صوفي ميان ڪرم علي صاحب وٽ شاعري جو سهڻو گهاڙيٽو ۽ فن فڪر آهي. صوفي ميان ڪرم علي فقير دوئم جي شاعري ۾ طريقت معرفت حقيقت ۽ همه اوست جي فلسفي جو چٽو عنصر موجود آهي. سندس يقين آهي تہ هن دنيا جي هل چل جو ڪارڻ الله تعالٰي جي ذات آهي ۽ صفات سندس ظاهري صورت آهي جنهن ۾ ذاتي شڪتي استعمال ڪري ساري ڪائنات جو وهنوار هلائي رهيو آهي. ڪلاسيڪل موسيقي جي انداز ۾ چوي ٿو تہ الله تعالٰي جي ذات انساني جامو ڍڪي هن دنيا ۾ آئي آهي تڏهن هي سارو لوڪ چري پري گهمي ڦري پيو.

انهيءَ سمايل طاقت سبب هي ساري ڪائنات پنهنجي پنهنجي ڪم ۾ مصروف آهي. صوفي ميان ڪرم علي سائين به ان ڳالهه جو اهڙو اظهار ڪيو آهي

تخت هزاري دا صاحب آيا، لوڪ تماشا لايا
قالو بلٰي دا قول آها ، رانجهن روح لايا
ملڪ هزاري دا مالڪ هويا، چاڪ لقب چا لايا

وحدت الوجود (لاَاِلٰہ اِلااللہ) واريءَ وات کي فقير جي ذات ئي سجاتو آهي. جنهن جو مطلب هڪ الله جي ذات کانسواءِ ٻي ڪا به هستي ناهي جنهن کي الله تعاليٰ جي ذات جهڙو سمجهي ان کي الله جي ذات سان شامل ڪري سگهجي. الله جي ذات کانسواءِ ٻيون سڀ ساڳي ئي ذات حقيقيءَ جون ظاهري صفاتي صورتون آهن. ڪل ڪائنات اندر جيڪي ڪجهه ڏسجي ٿو اهو الله جي ذات جو اظهار يعني صفات آهي. جنهن جي اندر ۾ پاڻ ذات سمايل آهي. اها الله جي ذات ئي آهي جيڪا اول آخر ظاهر باطن آهي. جنهن لاءِ الله تعالي فرمايو آهي. هُوالاول هوالآخر هُوَالظاهر هُوَالباطن. الله جي ذات هر جاءِ حاضر ناظر آهي: جنهن جي گواهي فَاَينَمَاتُولُوفَثَمرَ وَجَهُ الله واري آيت ڏئي ٿي. جنهن طرف به نظر ڦيرائيندا ته توهان کي الله جي صورت نظر ايندي. مطلب ٿيو ته هر شئي جي اندر ۽ ٻاهراهائي هڪ ذات حقيقي آهي. جيئن سنڌ جي سرتاج صوفي شاهه عبداللطيف ڀٽائي فرمايو آهي:-

سو هِي سو هُو ، سو اجل سو الله
سو ويري سو واهرو، سو پرين سو پساهه

صوفي ميان ڪرم علي فقير به انهيءَ روحاني راز کي سمجهندي اهڙو خيال اظهار ڪيو آهي:

اندر ٻاهر آپ ٻولينداَ، روپ ورن سڀ نيارا هي
وَنحنُ اَقرَب ويجها وسدا، آيا هڻ اعتبارا هي
آدم نام اسرار الاهي، خاڪي بوتي وچ آوڻ دا
وَفِي اَنفُسَڪُم ڳجهڙيان ڳالهايان، آپو آپ ملاوڻ دا.

مطلب آهي تہ ڪل ڪائنات جو مُوَجِد، ڪل ڪائنات جو مصوّر، ڪل ڪائنات جو خالق مالڪ اڪيلو الله تعاليٰ ئي آهي ان سان ٻيو ڪو بہ شريڪ ناهي. ڪل ڪائنات جي سمورين شين جو وجود خود پاڻ الله تعاليٰ جي ذات ئي آهي. الله تعاليٰ ڪل ڪائنات جي روشني آهي. ڪل ڪائنات جو حسن جمال سندس جوڙ جنسار جو ڪمال پاڻ ئي جلال جمال آهي. ڪائنات جون ڪل صفاتي شيون جيڪي جداجدا رنگن، شڪلين، وصفن ۾ ڏسجن ٿيون سي ئي حقيقت ۾ هڪئي ذات آهن. انهن ۾ الله جي ذات سمايل آهي. الله جي ذات ڪل آهي ۽ هي سڀ صفاتي صورتون سندس جز آهن. تنهن ڪري هر شئي مالڪ حقيقيءَ جي علم ۽ روشنيءَ جي دائري اندر آهي. هر شئي ڪي هلائڻ چلائڻ وارو الله ئي آهي؛ جنهن جي حڪم ڪانسواءِ ڪو ڪک پن بہ چري نٿو. الله جي ذات لاشريڪ آهي، اڪيلي آهي، واحد آهي، ڪل شئيءَ مُحِيطُ آهي. سموري ڪائنات جي وجود اندر الله جي ذات سمايل آهي. ذات صفات هڪئي شئي آهي هڪٻئي کان جدا ناهن. هڪٻئي ۾ سمايل آهن. ان مان ثابت ٿيو تہ الله جي ذات ڪل وحدت آهي ڪائنات ان سان لاڳاپيل آهي جيڪا ساڳي ذات منجهان ظاهرٿي ڪثرت جي شڪل ۾ آيل "جز" آهي. جيڪو "ڪل" کان جدا ناهي. ڀڳت ڪبير انهيءَ ڳالھ کي جيئن ڄاتو آهي تيئن بيان ٿو ڪري:-

تيرا سائين تجھ ۾ ، جيون پهپن مانهين باس
ڪستوري ڪا مرگھ جيون ، ڦرڦرڊونڊي گهاس

سچل سرمست انهيءَ ڳالھ کي وڏيڪ چٽو ڪندي چيو آهي:
" ٻيا ڪوئي ڄاڻڻ محض گناه، هر ڪنهن صورت آپ الله "

جيئن تہ الله آدم جو راز ۽ آدم الله جو راز آهي. جنهن لاءِ صوفي بيدل فقير فرمايو:-

نهين الله ڪوئي هور، آدم نام بهانا ڪيتس
هر گهر وچ هوري ڪيلي، ويڪٽا هئي تان ويڪ

اهڙيءَ طرح ڪائنات جون ڪل صفاتي شيون الله جي حقيقي ذات جو جز آهن. جن جي جدا گانه ڪا بہ حيثيت ناهي. انهن جو اصل خدا جي ذات آهي جيڪا انهن جي اندر ۾ سمايل آهي. انهيءَ جي آڌار تي سندن وجود آهي. ان جو مثال ايئن آهي جيئن سمنڊ جي پاڻيءَ ۾ ڇوليون ويرون ۽ لهرون جدا جدا شڪليون اختيار ڪري ڀانت ڀانت روپ اختيار ڪن ٿيون پر جڏهن سمنڊ مانار ۾ اچي ٿو، سانت ٿئي ٿو تہ اهي لهرون گم ٿي وڃن ٿيون. سمنڊ جو پاڻي ۽ لهرون جدا بہ شيون ناهن پر ڏسڻ ۾ جدا جدا اچن ٿيون. اهڙي طرح سمنڊ "ڪل" آهي ۽لهرون "جز" آهن. لهرون پاڻيءَ جو ڏيک آهن.

جيئن بابا فريد فرمايو آهي

"هرجا عين ظهور صورت سهڻي ربّ دي"

سچل سرمست بہ وحدت الوجود جي فلسفي کي سمجهائيندي چيو آهي تہ ذات ۽ صفات کي هڪئي ڄاڻ، ڪل ۽ جز هڪئي آهن. دوئي ٻيائي رکڻ يعني هڪ شئي ۾ ٻن شين جو گمان رکڻ شرڪ آهي. يعني هڪئي شئي کي بہ جدا جدا شيون سمجهڻ غلط آهي. عبد ۽ الله رب ۽ ٻانهو وارا شڪ شبهات ختم ڪري هڪئي ذات ڄاڻ.

ڄاڻ نہ تفاوت عبد ۽ الله جو.
سوئي اندر سوئي ٻاهر، سوئي تنهنجي ڇولي
تو ۾ مون ۾ هن ۾ هرجا، سچ سچو تو ٻولي.

صوفي ميان ڪرم علي فقير بہ ساڳي ئي واٽ سان ويندي چوي ٿو:-

ٻيءَ هٽي پاڻ ۾ گم ٿي، عاشق حق ڏسن
فَاينَمَاتولوفثم وجهُ الله، پيو ڪين پسن
وَهُوَ مَعَڪُم اينَمَا ڪُنتُم، هر دم حج سندن
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

الله تعالىٰ فرمائي ٿو مان تہ توهان کي توهان جي ساهہ جي رڳن کان بہ ويجهو آهيان، مان تہ توهان جي اندر ۾ موجود آهيان، توهان نٿا ڏسو ڇا؟!

اهڙين آيتن تي ڪامل يقين رکندي فقير اها ڳالهہ ورجائي ٿو:-

وَنَحنُ ويجهو آهي، عاشق وينا دوئي کي ڏاهي
ڪرم علي آهي سر جي بازي، جيڪو اندر ۾ جهاتي پائي.

شاهہ عبداللطيف ڀٽائي عليہ رحمتہ چيو آهي:

وحدتان ڪثرت ٿي، ڪثرت وحدت ڪل
حق حقيقي هيڪڙو، ٻولي ٻي م ڀُل
هو هلاچو هل، ٻِالله سندو سڄڻين

فقير ميان ڪرم علي بہ وحدت ڪثرت، ڪل ۽ جز، ذات ۽ صفات جي هيڪڙائي جو اندر ۾ مشاهدو ڪندي پنهنجي خيال جو اظهار ٿو ڪري:

سيرسپ سهي ڪري، هو ۾ هو هلن
اَلاِنسَان سِرّي وَاَنا سِرّہُ، اهڙي چال چلن
سڪ انهيءَ ۾ سنرا، جوشن منجهہ جلن
ڪٽي قلب اندرڪرم علي چوي.

فقير ميان ڪرم علي وري چويٿو:

هوهوهيئن ڪجي، جو ٻاهر بات نہ بَڪ
اَلاِنسَان سِرّي وَاَنا سِرّہُ، ساري پڙهہ سبق
فَثَم وَجَہُ الله سمجهہ تون، هرجا هادي حق
سرگهوري چئوصدق، تہ پرکي پهچين ڪرم علي چوي.

الله تعالىٰ پنهنجي ڪلام پاڪ ۾ فرمايو آهي " ڇا توهان سمجهو ٿا تہ توهان کي بنا مقصد جي بڻايو ويو آهي ۽ توهانکي پنهنجي الله ڏي نہ موٽايو ويندو؟!
(الموء منون 115)

هن آيت سڳوريءَ مان معلوم ٿئي ٿو ته هي جيڪا ڪائنات تخليق ٿي آهي، انسان ذات، جيڪا احسن تقويم جي صورت ۾ پيدا ڪئي ويئي آهي اها ڪنهن نه ڪنهن مقصد لاءِ خلقي وئي آهي. اهڙو ڪهڙو مطلب آهي جنهن لاءِ ايڏو سارو پسارو ڪيو ويو آهي. انسان هن دنيا ۾ ڪهڙي مقصد لاءِ آيو آهي. هتي انسان ڪي ڇا ڪرڻو آهي ۽ پنهنجي زندگي پوري ڪري وري ڪيڏانهن وڃڻو آهي. انسان ڪي انهي مقصد ڪي سمجهي ان مقصد جي حاصلات لاءِ اها اهم واٽ ونڻ گهرجي جنهن ڪي الله تعاليٰ "صراط المستقيم" جي نالي سان سڏيو آهي. جڏهن اسان انهيءَ راز ڪي ڄاڻي وٺنداسين تڏهن ئي اسان ڪي پنهنجي زندگيءَ جي خواب جو تعبير سمجهه ۾ ايندو، پنهنجي زندگيءَ جي اهميت جي پروڙ پوندي. جڏهن اسان پاڻ پنهنجي حيثيت ڪي سمجهي ورتو ته پوءِ الله تعاليٰ جي ذات جي اهميت ۽ شناس پيدا ٿيندي. انهيءَ ڪري فرمايو ويو آهي:-

مَن عرف نفسَهُ فقد عَرف رَبَّهُ

"جنهن پنهنجو پاڻ ڪي سڃاتو تنهن ڄڻ ته پنهنجي ربَّ ڪي سڃاتو."

اها هڪ مڃيل حقيقت آهي ته جيستائين، انسان جي زندگي ۽ بقا لاءِ جيڪو ڪائناتي نظام ناهيو ويو آهي ان ڪي سمجهيو نه ويندو ۽ الله، ڪائنات ۽ انسان جي وچ ۾ جيڪو ڳانڍاپو آهي، ان ڪي ڄاتو نه ويندو تيستائين انساني زندگيءَ جي صراط المستقيم جو تصور نه ٿي سگهندو. تنهنڪري انساني زندگيءَ جو مخصوص مطلب هجڻ گهرجي جنهن جي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪِن مقرر قاعدن قانونن تي هلي، انسان پنهنجي روحاني توڙي جسماني ڪاميابي حاصل ڪري انهيءَ منزل تي پهچي جيڪا هن ڪائنات جي خالق، انسان ذات لاءِ مقرر ڪئي آهي، جنهن لاءِ الله تعاليٰ فرمايو آهي:- "مون انسان ڪي پنهنجي فطرت تي خلقيو آهي."

ان جو مطلب ٿيو ته الله تعاليٰ جي ذات ۾ جيڪي خوبيون آهن جيڪي به منجهس نوراني خاصيتون آهن اهي انسان ۾ پڻ موجود آهن پر انسان پنهنجي گمراهي ۽ بي ڌيانيءَ سبب وِساري ڇڏيون آهن. انهن ڪي ٻيهر اجاگر

ڪري انسان کي پنهنجي روحاني ڪمال تي پهچڻو آهي. آدم سر الٰهي واري منزل تي رسڻو آهي. انسان کي اها روشني حاصل ڪرڻي آهي جيڪا نورعليٰ نور آهي. اهوئي انسان جي زندگيءَ جو مول مقصد آهي. جيئن سچل سائين اهڙي واٽ وٺڻ لاءِ اشارو ڏيندي چيو آهي:

"چوڙ گمان گدائي والا، شملا چا بڌ شاهي دا"

صوفي ميان ڪرم علي فقير بہ توحيد جي طالب کي همٿائيندي چويٿو تہ هي دنيا هڪ تڪو وهندڙ درياهہ آهي. هن جي تک تار وهڪري جي وڏي دهشت آهي پر تون ڪوبہ خوف نہ ڪر توڪل جو ترهو ساڻ ڪري درياهہ جي سير ۾ ڪاهي پئو. الله جي مدد توکي پار پهچائيندي.

توڪل جو ترهو بَڌي، پئو ڪنن ۾ ڪاهي
ڪاهي پئو ڪنن ۾، چڙهي سِرَ جو سانگو
ڏسي چوهہ چولين جو، متان مَنُ تيئي ماندو.

جيئن تہ انسان هن ڪائنات ۾ الله جو خليفو يا نائب ٿي آيو آهي، تنهنڪري منجهس بہ اهيئي خوبيون هجڻ گهرجن جيڪي مالڪ ۾ آهن. الله تعاليٰ چويٿو مون انسان کي پنهنجي صورت تي ۽ پنهنجي فطرت تي خلقيو آهي. ٻين لفظن ۾ الله تعاليٰ پاڻ ئي هي انساني جامو اختيار ڪري هن دنيا ۾ آيو آهي. جنهن کي صوفين ئي سڃاتو آهي ۽ ان راز کي ظاهر ڪيو آهي. جنهن لاءِ سچل سرمست سڌي ڪليل ڳالهہ ڪئي آهي تہ عبديت ۽ ٻانهپ وارو خيال ڇڏي ڏي تون پاڻ ئي خود اها ئي ذات آهين جنهن کي الله ٿو چوين. بيدل سائين بہ ان ڳالهہ جي شاهدي ڏيندي فرمايو آهي:-

پاڻ پنهون تون آهين، ڪيچ وٽين چو ڪاهين؟؟
بيدل بندو ناهين تون هرگز، چو ٿو ڪوڙ ڪمائين
بيدل آهيان سرالاهي، صورت سانگ بنايان.

صوفي ميان ڪرم علي فقير به ساڳي ڳالھ جي ورجاڻي ڏيندي چوي ٿو ته:

خرقا خاڪي پهرڪي آيا، ويس جوڳيان دا ڪرڪي
شاهي هويا شان تنهين دا، سانگي آيا سانگ ڪرڪي
تخت هزاري دا مالڪ هويا، ترڪ آيا سڀ ترڪي.

انسان جي اها فطري جبلت آهي ته پنهنجن ذاتي صفتن ۾ طاقتور ٿي مٿانهين ڪمال جي درجي پهچي. تنهنڪري ڪيس گهرجي ته ذات حقيقيءَ کي پنهنجو مطلوب مقصود سمجهي ۽ ذات حقيقيءَ کي ئي اصل محور سڃاڻي ان ڏانهن ئي وڌڻ گهرجي. الله تعاليٰ فرمايو آهي ته هر شئي کي فنا ٿي مون ڏانهن ورڻو آهي؛ تنهن ڪري انسان کي گهرجي ته دنيا جا سڀ وهم گمان وساري، دنيا جون موھ محبتون وساري، دنياوي حرص هوس، حسد وير وساري هڪئي سچي ذات کي پنهنجو معبود ۽ مقصود بڻائي ان جي عشق ۾ گم ٿي پنهنجي هستي هوڏ هئڻ کي ڇڏي ذات حقيقي ۾ ذات ٿي وڃي ته سدا حيات، اَمر بڻجي بقا باالله جي منزل ماڻي.

جڏهن صوفين فقيرن انهيءَ فلسفي کي سمجهي ورتو، انهيءَ عشق جي راز کي هئين سان هنڊايو ۽ انهيءَ حقيقي واٽ سان اڳتي هلي پيا ته آخر اها حقيقي منزل ماڻي سرها ٿيا، جنهن لاءِ ميان ڪرم علي فقير گواهي ڏني:

ڳولي لڌايائون پاڻ ۾، جوڳين ڪيا جاڳا
پاڻ سڃاڻي پاڻ ٿيا ، سامي سر ساڳا
جاڳا ڪري جرڪي پيا، ڏيھ پنهنجو ڏوري
ڳالهيون سڪ ۽ سور جون، اندر منجھ اوري
دين ڪفر جا ميان ڪرم علي، تڳا سڀ توڙي
سڪ سمرٽيون سوري، گر کي گڏيا ڪاپڙي

الله تعاليٰ فرمائي ٿو " مان توهان جي اندر ۾ آهيان. پوءِ توهان نٿا ڏسو ڇا؟! انهيءَ ڳالھ کي فقيرن سڃاتو. جڏهن علم اليقين جي درجي کان عينُ اليقين ڏي پهتا ته ڪين اندر جي اکين سان مشاهدو ٿيو. حق اليقين جو

درجو ماڻيائون. ذات حقيقيءَ جو ديدار ڪيائون.
فقير ڪرم علي دوئم پنهنجي ڪلام ۾ بيان ڪيو آهي:-

ٻـــيـــي هـــٽـــي پـــاڻ ۾ گـــم تـــي، عـــاشـــق حـــق ڏســـن
فَـاَيـنَـمَـاتُـولـوافـثـم وجـهُ الله، پـيـو ڪـيـن پـسـن
وَهُـوَ مَـعَـڪُـم اَيـنَـمَـا ڪُـنـتُـم، هـر دم حـج سـنـدن
ڪـــٽـــي قـــلـــب انـــدر ڪـــرم عـــلـــي چـــوي.

حضرت صوفي روحل سائين به ساڳي ڳالهه ڪي ورجايو آهي:

پـــنـــهـــنـــجـــون اڪـــيـــون پـــاڻ ۾ جـــوڙي رکـــيـــون جـــن
ســـي ســـئـــو پـــيـــرا ســـاعـــت ۾، تـــا پـــلـــپـــل پـــريـــن پـــســـن

ٻئي پاسي صوفي مراد فقير جو آواز اچيتو:

اگـــر بـــاور نـــمـــي داري "وَفِـــي اَنـــفُـــسِ" بـــيـــا بـــنـــگـــر
ڪـــه ســـالار دِيـــن فـــرمـــود درقـــرآن مـــحـــفـــلـــهـــا.

ترجمو: جيڪڏهن توکي مون تي اعتبار نٿو اچي ته پنهنجي اندر ۾ ان کي نهار "وَفِي اَنفُسَڪُم اَفَلاَ تُبصِرُون" جو دين جي سردار، قرآن شريف جي مجلسن ۾ ايئن ٻڌايو آهي.

حضرت شاهه عبداللطيف ڀٽائي چيو آهي:

ســـاري رات ســـبـــحـــان جـــاڳـــي جـــن يـــاد ڪـــيـــو
ان جـــي عـــبـــدالـــلـــطـــيـــف چـــئـــي مـــٽـــيءَ لـــڌو مـــان
ڪـــوڙيـــئـــن ڪـــن ســـلام ، اچـــيـــو آڳـــهـــ ان جـــي

صوفي ميان ڪرم علي فقير چوي ٿو:-

جاڳا ڪري جرڪي پيا، ڏيل پنھنجو ڏوري
ڳالھيون سڪ ۾ سور جون، اندر منجھ اوري
دين ڪفر جا ڪرم علي، تڳا سڀ توڙي
سڪ سمرٽيون سوري، گر ڪي گڏيا ڪاپڙي.

فقير نانڪ يوسف تمام سھڻي ڳالھ ڪئي آھي:

گم ھو ڪي ويک نظارا، آپ سارا محبوب ڪي صورت ۾

فقير ميان ڪرم علي صاحب وحدانيت جي واٽ تي ھلڻ جو طريقو سمجھائيندي چويٿو:

سر ستي سراھ ۾، سڀ غير گمان وسار
ماري پنھنجي من ڪي، ڪر وحدت جو واپار
پنھنجو اتئي پاڻ ۾، ٻي پاسي ڪين نھار
دل ۾ ڪر ديدار، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سر ڏي تون پھرين سٽ، غم وھم سڀ وسار
دوست وينو تئي دل ۾، تون نيئي نيڻ نھار
لاھي مرد ميار، نانگا تي گڏ ناٿ سان.

انھيءَ ساري وھنوار کي تڪميل تي پھچائڻ لاءِ عشق ئي واحد ذريعو آھي: جنھن وسيلي انسان پنھنجيءَ منزل مقصود تي ڏو پار پھچي ٿو. عشق اھا براق آھي جنھن نبي ڪريم صلعم جن کي معراج تي رسايو. اھو عشق ئي آھي جيڪو ھن ڪائنات جي تخليق جو ڪارڻ آھي. عام چوڻي آھي تہ " العشق نارا يُحرِقُ مَا سوٰي الله. " ان جو مطلب آھي تہ عشق اھا باھ آھي جيڪا الله جي ذات ڪانسواءِ باقي سڀ شيون جلائي ڇڏي ٿي. جيئن سونارو سون کي ٻين ڌاتن کان

صاف ڪرڻ لاءِ ڪوٺاريءَ ۾ وجهي باھ تي رکيتو تہ ٻيا ڌاتو سڙي وڃن ٿا ۽ باقي خالص سون رهجي ويندو. تيئن جڏهن گڏيل سڏيل عشق ڪوٺاريءَ ۾ پويتو تہ زماني جون سڏون، غير گمان ختم ٿي وڃن ٿيون ۽ حقيقي ذات جو خالص عشق رهجي وڃي ٿو. عشق اهو حق آهي: جنهن جي اچڻ سان دل جي ڪعبي اندر موجود باطل جا بت ڀڄي ڀورا ڀورا ٿي پون ٿا ۽ شيطاني طاقتون ڀڄي وڃن ٿيون. دل الله جي ذاتي نور سان منوّر ٿي پويٿي. پوءِ انسان جي اندر مان وهم گمان، شڪ شبهات، دوئي ٻيائي، دنيا جا خام خيال، اجايا خوف خطرا ختم ٿي وڃن ٿا. پاڻ حقيقي عشق سان گڏجي اها ساڳي حقيقي ذات بڻجي پويتو. پوءِ غير جي اونداهي ختم ٿي وڃيتي الٰهي ذات جي نوراني روشني دل ۾ جاءِ والاري ٿي ۽ اها ئي روشني عاشق کي وحدانيت واري واٽ سان اڳتي اعلٰي عشق جي منزل تي پهچائي ٿي.

صوفي ميان ڪرم علي فقير انهيءَ سچي عشق جي گواهي ڏني آهي:

عشق اسان نون سونهان ڪيتا، ماريا نينهن دا نعرا هي.

سچل سائين عشق جي جام جي ڳالھ ڪئي آهي:

جنهن دل پيتا عشق دا جام، سا دل مستو مست مدام.

عاشقن عشق الاهي کي مختلف شڪلين شبهاتن ۽ ڪيفيتن ۾ ڏٺو آهي.

صوفي بيدل سائين فرمائي ٿو:

عشق امام محمد مهدي، دوئي اتيئي دجال

عشق جون مختلف وصفون بيان ڪندي چويتو:

عشق عطا الاهي هي، عشق دا طبل خدائي هي،

عشق بتاوي راھ هدايت، عشق دا اعلٰي شان،

عشق نهين ڪوئي شيخي مشائخي، عشق نهين ڪوئي چرچي بازي.

سچل سرمست عشق کي جيئن ڏٺو ايئن ٻڌائي ٿو:

عشق الله دا زورون زور، عشق هي باز اسان مرغابي،
عشق عقل کيا لڳي لڳي. عشق دي ٻاجهون ٻيا سڀ ڪوڙ.

صوفي ڪرم علي فقير ٻه عشق جي ڳالهه ڪندي فرمايو آهي:
عشق دا اعلي شان، ڪيڙيان نون ڪل نہ ڪائي.
عشق دا بار اجهل جو آيا، سو مئين چم چشمان تي چايا
عشق اسان نون آتش لائي، ڦير آڙاهه ٻليندا هي.

عشق ئي وحدت واري واٽ جو سونهون بنائي ٿو. عشق جو شان افضل آهي عام ماڻهوءَ کي ان جي قدر قيمت جي خبر ناهي. هيري جو قدر جوهري ئي ڄاڻي ٿو. ٻئي کي ان جي پروڙ نٿي پوي. عشق بجليءَ جي چمڪار وانگر آهي جيڪا ڪوهه طور کي بہ جلائي ٿي ڇڏي. عشق اها تيز تکي آتش آهي جيڪا عاشقن جي دلين ۾ درد جا دونهان دکائي دلين ۾ اوجر آڻي ٿي. هونئن بہ هيءَ ڪل ڪائنات انهيءَ عشق جو نتيجو آهي جيڪو ڪافي وقت پنهنجي ئي اندر ۾ ڳجهو رهيو. جڏهن سندس اندر ۾ عشق جاڳيو تہ آءٌ سڃاتو وڃان. اظهار ٿيان تہ پوءِ "ڪُن" جو نعرو هڻي وحدت مان ڪثرت وارو جنسار جوڙيو. اهڙيءَ طرح هن ڪائنات جي تخليق جو ڪارڻ عشق ئي بڻيو، اهو عشق ئي آهي جو ڪائنات جي هر جز ۾، هر عمل ۾ سمايل آهي. عشق کانسواءِ ڪو بہ عمل ڪامل مڪمل ناهي. عشق کانسواءِ هر ڪم اڌورو ۽ ناڪام آهي.
جيئن حضرت شاهہ عبداللطيف ڀٽائي رحمتہ الله فرمايو آهي:
سڌڙيا شراب جون ڪوهہ پچارون ڪن.

ڪنهن بہ شئي جي سَڌ ڪرڻ سان اها شئي نٿي ملي سگهي جيسين ان لاءِ سچي دل سان، اڻل ارادي سان ڪوشش نہ ڪئي وڃي تيسين اها شئي حاصل نٿي ٿئي. تنهنڪري الله تعالي جي ذات جو ديدار بغير عشق جي رهنمائي جي ملڻ محال آهي. تنهنڪري عاشقن، درويشن، فقيرن، پيرن، پيغمبرن عشق کي هڪ تيز رفتار نوراني سواري جي نالي سان بہ ياد ڪيو آهي جيڪا پل ۾

منزل تي پهچائي ٿي. عشق کي وحدانيت جي واٽ ۾ استاد، رهبر، هادي، مرشد، امام، شهباز جي نالن سان ٻه سڏيو ويو آهي ڇو ته عشق ئي آهي جو اربن کربن ملين جا پنڌ پل ۾ ڪاٽي منزل مقصود تي پهچائي ٿو. عشق ئي عبد عابد معبود، عشق عاشق معشوق، مقصود جا پرانهان پنڌ ڪاٽي پاڻ ۾ ملائي هڪ ڪري ٿو ڇڏي جيئن پروانو شمع جي شعاع ۾ ملي پاڻ شمع ٿي ٿو پوي تيئن عاشق به الله جي ذات ۾ گم ٿي پاڻ اها ئي ذات ٿي پويٿو. اها ساڳي ڳالهه فقير ميان ڪرم علي به ڪريٿو ته:

عشق آهي اسرار، دم جو ڏيان لڳايان ٿو
عشق آهي امام اسانجو، تنهن کي سيس نوايان ٿو
رهبر عشق اسانکي آٿي، برهه جو باب پڙهائي ٿو
عشق وارن جي آهي الٽي بازي، راند ڪٽن تا مرد کي غازي
عشق تو چارو چست ڏيکاري، غير اندر جو سڀ اڏاري.

پر جيئن ته هن عشق جو محور ذاتي جمال جو ڪمال آهي جنهن کي نورٌ عليٰ نور يا حسن چئجي ٿو. صفات اندر جيڪا خوبصورتي آهي اهو ذات حقيقيءَ جو حسن جمال آهي جنهن کي عشق پنهنجو مرڪزي مقام ۽ ڪماليت جي منزل بڻايو آهي. ذاتي حسن واري منزل تي پهچڻ ئي عشق جو معراج آهي. قرب ۽ ويجهڙائي جو ڪمال آهي. اهائي منزل آهي جتي عشق عاشق معشوق ملي هڪ ذات ٿين ٿا. پتنگ شمع ۽ شعلو گڏجي هڪئي شعاع ٿين ٿا. يعني اها الله جي ذات ئي آهي جنهن ۾ انسان فنا ٿي ذات ۾ ذات تي بقاءَ جو درجو ماڻي ٿو ۽ ابد تائين امر ٿي وڃي ٿو. الله تعالي جي ذات ايتري ته خوبصورت آهي جنهن جو مثال ملڻ مشڪل آهي. حسن حقيقيءَ جي پيٽ ۾نهين جهانن جي حسين شين مان ڪنهن سان به نٿي ڪري سگهجي. انهيءَ حقيقي ذاتي حسن جي جلوي جو ٿورڙو جز هن ڪائنات جي صفات ۾ مليل آهي. جنهن کي ڏسڻ سان روح حيران ٿي وڃي ٿو. ذاتي حسن جي ڪشش ڪيس ڇڪي پاڻ ۾ ملائي

ڇڏي ٿي. ذات صفات جو محور هڪئي ذات تي پوي ٿو. جيئن پونئر گل جي حسن ۽ خوشبوءَ تي مست ٿي ان تي ڦيرا ڏيندو رهي ٿو. معني ته صفاتي سونهن تي مست ٿيڻ ذاتي حسن تي عاشق ٿيڻ آهي. اهو ئي سبب آهي ته جڏهن عاشقن فقيرن، بزرگن ولين درويشن الله جي نور کي صفات ۾ محسوس ڪيو ته ان حسن تي حيران ٿي حسن جي تعريف ڪئي ۽ ان ۾ ذات کي موجود ڄاڻي انهيءَ حسن کي ذاتي عشق جو محور بڻائي ان جو طواف ڪيو، سڪ سان سجود ڪيو. الست بربڪم جو قول پورو ڪيو.صفات اندر ذات کي موجود ڄاڻندي ميان ڪرم علي فقير به حسن جي ساراهه ۾ گهڻو ڪجهه ڄاڻايو آهي جنهن مان ڪجهه مختصر سٽون پيش ڪجن ٿيون:

چوءِ طرف حسن هبڪارا، چٽ پٽ چٽيڪ ليا هي
ابرو نين ڪمانا ترڪش، جادو جوڙ بڇايا هي
منهن محراب منوّر تجليٰ، چوڏس چمڪ چمڪايا
شعلي ٿولي ڪر ڪي آندي، گهور سڄڻ دي گهايا
ڪرم علي ڪريندا عجب نظاري، عشق دا هويا رايا
حسن تئڏي سانون مار نيتا، سر عشاقان برهه باران ڪيتا
هن ابرو محراب تنهين دي، ڏينديان سجدي ورهين واليان

عاشق جڏهن حسن جي گهيري ۾ اچي ٿو، اکين جا اشارا ڪيس مست ڪن ٿا ۽ زلفن جا زنجير سندس دل کي وڪوڙي ونگ وجهن ٿا ته عاشق ويچارو حسن جي هر ادا جو اسير ٿي پويٿو ۽ حسن جي اڳيان سر بسجود ٿي سندس ساراهه ڪريٿو:

گهور نينان دي دل ڪون گهايا، ناز نينان دا نظارا ويکو
جوڙ جادوگر جادو لايا، نينهن لڳا نروار ويکو
مست ميگان تڪيان تبر تير ڪنون
زوري زلف ڪمند تئي. زنجير ڪنون
اکيان تئڏيان مار گهتينديان، ڪاليان ڪجلي واليان
اکيان دي هي جهڙپ اٽانگي، جيوين بحري باز بواليان

نيڻ ناز پرئي خيمي کوڙ ڪڙي،
لڙڻ ڪاڻ جوڏي جنگ جوڙ ڪڙي
چڙهي فوج حسن چوڏار ميان

صوفي ميان ڪرم علي فقير صاحب پنهنجي شاعريءَ ۾ اڪثر هنڌن تي قرآن پاڪ جون آيتون ۽ عربي مقولا يا حديثون پڻ سهڻي نموني استعمال ڪيون آهن. جنهن مان معلوم ٿئي ٿو ته فقير صاحب قرآن پاڪ ۽ حديثن جو چڱيءَ پر ڄاڻو هو ۽ عربي پڙهي، سمجهي سگهندو هو. اهڙن شعرن جو ڪجهه نمونو پيش ڪجي ٿو:-

فاذڪروني اذڪرڪم، سبق پڙهان ٿو ساري
لاالٰه وارو هڻ ڪڙو، من جي لاهج مَرُ
اَلانسان سِرّي وَاَنا سِرّهُ، سائي پاڙج پَر
ٿبي هٽي پاڻ ۾ گم ٿي، عاشق حق ڏِسن
فَاَينَمَاتُوَلو فثم وجههُ الله، پيو ڪين پسن
وَهُوَ مَعِڪُم اَينما ڪنتم، هر دم حج سندن
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ٿبي هٽي پاڻ ۾ گم ٿيا، سي پرئٽون ڪن پچار
اهدناالصراط المستقيم، هليا پورب واري پار
ونحن اقرب ويجها ٿيا، وٺي ناهي وار
اٿن ساڻي رب ستار، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

عاشق ذاتي عشق ۾، مسيت وجود جوڙين
ڪعبو قبلو ڪاپڙي، جيءَ اندر جوڙين
اِنا اعطينڪ الڪوثر، خيال تنهن ۾ کوڙين
ڏيل اندر ڏورين، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، سر سوليءَ ڏي سورن

مو تو قبل انت مُوتوا، سر گهور ڪيون گهورن

ڏک ڏيل اندر ڏورن، ٻارن سي ٻيٽي ڪيو.

صوفي ڪرم علي فقير دوئم جي شاعري صوفيانه رنگ ڍنگ جي لحاظ کان پنهنجي فن فڪر ۾ پڪي پختي آهي. فقير جي سموري شاعري جو فڪري سفر وحدت الوجود واري واٽ جو سفر آهي. فنا کان بقا جي منزل ڏانهن سفر آهي. فقير جي شاعري جو رجحان لا کان الله جي ذات ڏانهن سفر آهي. سندس شاعري ۾ تصوف جي عالمي سچائي واري روشني آهي. سندس خيالن جي شهباز جي پرواز لافاني عشق واري آفاق ڏانهن اڏام آهي. يعني عبد کان الله جي ذات ڏانهن اڏام آهي.

جيئن حضرت سچل سرمست فرمايو آهي.

” چوڙ گمان گدائي والا شملا چا ٻڌ شاهي دا. “

فقير جو ڪلام طريقت معرفت حقيقت ۽ وحدت الوجود جي روشن راهه آهي، جنهن جي وسيلي تصوف جي واڌاري جي روحاني رهبري يقيني ٿي سگهي ٿي.

قوي يقين آهي ته صوفي ميان ڪرم علي فقير دوئم جو هي ڪتاب به سندس وڏڙن بزرگن درويشن ڪنڊڙيءَ جي ڪلتارن جي ڪتابن وانگر قدر جي نگاهه سان ڏٺو ويندو. آمين.

دعا جو طلبگار،

خادم جلالي

درگاهه صوفي جلال فقير ٽالپر

ٽالپر وڏا.

30جون 2017ع

سنڌي حصو

بيت جوڳين جا

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، ڪن ٺڳيءَ جو واپار
منجهيل موڳا مور نہ سمجهن، لاڦون هڻن هزار
جن جا پڌرا اهڙا پار، مور نہ پسجي تن ڪي

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، ڪن مانيءَ تي مارو
پيٽ پرجهڻ ڪين ڪي، ڪائن ٽا ڪارو
چڙي وحدت جو چارو، پيٽ ۾ ئي پورا ٿيا.

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، اچي مايا منجهايا
ڏڳا ڏاپن ڪين ٽا، گهٽي لالچ للچايا
نہ تہ سامي هجن سوايا، قرب وڃايائون پنهنجو.

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، ڪن اٽي تي آرو
ٻيو سجهي ڪين انڌن ڪي، ڪن ڪائڻ جو وارو
چڙي الڪ جو چارو، سي پنڻ ۾ پورا ٿيا.

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، ڪن مايا جو واپار
ڪوڙي ڪوڙي ميڙن مايا، ڪن نوڙي نمسڪار
جن جا پڌرا اهڙا پار، مور نہ پسجي تن ڪي.

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، تا ڪوڙ ڪمائين
سچ سڃاڻ ڪين ڪي، پيا هنر هلائين
پاڻ پڏائي پاڻ ڪي، پيا گُر ڪي لڄائين
جي رام نہ ريجهائين، مور نہ پسجي تن ڪي.

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، جن چار لڳين لائي
دغا رکي دل ۾، جن جتا وڌائي
رکن ڪوٽ اندر ۾، وير ۾ وڌائي
آهن اندا اهڙا ئي، مور نہ پسجي تن ڪي

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، ناحق ڪن چيرائين
ريجهائڻ ڪارڻ لوڪ جي، پيا مالا ڦيرائين
ڇڏي واٽ وحدت واري، پيا هنر هلائين
اهڙا جي آهين، مور نہ پسجي تن ڪي

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، جن وساريو جوڳ
ڪوڙن ڪوڙ پرائيو، روڳين پاتو روڳ
جن جوڳين ڇڏيو جوڳ، مور نہ پسجي تن ڪي.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جن اندر ۾ اوريو
هٺي سير سڃيائون پاڻ ڪي، ڪٽ قلب جو ڪوريو
عام ڪان پاسي ٿيا، جن ڏيل اندر ڍوريو
سڀ کو سڪ سوريو، الک سان وڃي ايڪ ٿيا.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي رمن روحي راهه
وتن واٽ وحدت جي، سوري ساهه پساهه
گهوري سر ۾ ساهه، وڃي الک سان ايڪ ٿيا.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، ڪن سوليءَ متي ڪاهه.
ڪٽن قدم قرب جا، بانڪا بيپراهه
پسي پروانا باهه، سي نيهي نه مڙن ڪڏهين.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي پروانا ٿي پچن
مڙن ڪين مچ ڪان، نانگا نينهن نچن
عشق سنڌي آڙاهه ۾، مانجهي مرد مچن
پچن ۾ نچن، نوبت اندر نينهن جي

ڪرم علي جوڳي سي جوان، من ميڻ ڪيو مارن
محو رهن سي مات ۾، خون جگر ڪائن
اندر مچ مچائن، ٻاهر ٻي تي ناهه ڪا

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي پورب پنڌ پچن
سگيون سيل سنتوک جون، وحدت وير وڇن
ماري پنهنجي من کي، تا تيرٿ تڪيا ڪن
نانگا ناٿ پسن، پلپل پنهنجو پاڻ ۾

ڪرم علي جوڳي سي جوان، سر سوليءَ ڏي سورن
مُوٺوقبل انت مُوٺو، سر گهور ڪيو گهورن
ڏک ڏيل اندر ڏورن، ٻارن سي ٻيٽي ڪيو.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي ڪڏي اچن ڪاهي
ڇڏي ٿاهه ٺڳيءَ جا، سي لاڳاپا لاهي
سامي سر ساهي، وڃي الک سان ايڪ ٿيا.

ڪرم علي اهي ڪاپڙي، جي قلبي ڪمائين
ڪاوڙ ڪوڙ ڪروڌ ڪي، ڪن ۾ ڪپائين
ٻاري ٻاهه ٻرهه جي، مچ محبت مچائين
رام ڪي ريجهائين، پنهنجي اندر پاڻ ۾

ڪرم علي جوڳي هن جڳ جا، ٻيائي سي ٻوڙيا
ڪوڙ مڪر ڪروڌ جا، خيما جن ڪوڙيا
سي قولن جا ڪوڙا، پنڻ لئي پورا ٿيا.

ڪرم علي جوڳي سي جوان، جي سيني سور سهن
هٽي ٿٻي پاڻ ۾، لعلون لعل لهن
اندر ۾ ڳولين ٻاهر ٻولين ڪينڪي

ڪرم علي هٽي ٿٻي پاڻ ۾، ماڻڪ ميڙيائون
پيهي منجهه پاتارجي، املهه آندائون
آڻي ڏنائون، هيرا لعل هٿن سان.

ساجهر ٿِيءُ سجاڳ، ننڊ ڦٽي ڪر نادان
آخر آهي تنهنجو، مٽيءَ سان گذران
وايون ويندءِ وسري، جڏهن پاڪ پڇندءِ پاڻ
ڪهڙي پريندين قادر وٽ، حامي هردي ساڻ
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جوڳين کي آهي اهو سدا، ڏکن سندو ڏاج
جوڳي جاڳي جوڳ ۾، توکل پائن تاج
موتوقبل انت موتو، سريو سندن ڪاج
ويو ويراڳين وسري، دوئي دغا جو ڏاج
سامين ڪيو ساج، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سنجهي سمهن ڪين، جهدئون ڪن جفا
چرخو چورن ڏيل ۾، ٻين ڪي ڪل نہ ڪا
سامي صاف صفا ٿيا، ماٽيئون ملڪ بقا
پي پيالا پُر ٿيا، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جوڳين کي آهي جوڳ جي، اندر منجهہ اڄ
ماري محبت ماڻ سان، من ڪيائون مڃ
ڪرم علي جهاڳي سڄ، وسئون کي ويجها ٿيا

وسئون کي ويجها ٿيا، وڇئون لاهي وير
گهري لڌائون گهٽ ۾، پريان سندو پير
ڳولي لڌائون پاڻ ۾ ويري نہ ڪو وير
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڳولي لڌائون پاڻ ۾، جوڳين ڪيا جاڳا
پاڻ سڃاڻي پاڻ ٿيا، سامي سر ساڳا
اڳهيا در الله جي ڪرم علي، سامي سڀاڳا
ڏوئي سڀ ڏاڳا، وڃي ڳر کي ڳڏيا ڪا پڙي.

جوئي هئا سو ئي تيا، ٻيون ڏنائون ٻن.
پنهنجو اندر پاڻ ۾، هادي حق لهن
ونحن اقرب ويجهڙو، پنهنجو پاڻ پسن
ٻيون ڏين ٻن، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جوڳي جوئا جوءِ جا، تيا پنڌ ۾ پورا
رکي ويتا پاڻ ۾، مڪر جا موڙا
رکن چوس چسي جي، ويسهه ويسورا
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڏسڻ ۾ سي فقير تيا، ويس ڪوڙا پائن
گهمي قري گهٽيون، سامي سڏائين
پنڻ لئي حيلا هلائين، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڪم تئين ڪين ڪي، پنڻ ڪري فقير سڏائين
دردر پنن پيٽ لئي، ڏوڙ لڳين لائين
ٻڌي چيريون پيرن ۾، دردر تا ڳائين
لچا لچ وجائين، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جي تون سچو فقير، روحي رام ريجهاءِ
ويهي اور اندر ۾، ڪنهن ڪي ڪين ٻڌاءِ
لنئون لالڻ سين لاءِ، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سامين سناسين ڪي سدا، سيني اندر سَير
پلپل پنهنجو پاڻ ۾، پيري پسن پُير
ٻيو نہ مجن ڪير، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سک سناسين من ۾، هر دم هينئڙي هور
ڏيهون ڏيهه ڏنائون، جوڳين لڳي جهور
مُوتُوقِبلِ اَنتَ مُوتُو، منزل ماڻن مور
گهوٽ ٿيا گهور، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

ٿيبي هنيائون پاڻ ۾، رهيو آر نه پار
ويا تن ڪان وسري، ڪوتا خيال ويچار
ساٿي تين ستار، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سوري سر ڏئي پنهنجو، گاروڙي ٿيا گار
غازي گڏيا گر ڪي، لاهي لوڪ ميار
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

پير پاتائون پڙ ۾، سورهيه ٿيا سجاڳ
لاهي سانگو ساهه جو، مڙيا متي ماڳ
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڪوري ڪس قلب جي ٿيا، صاف صفا سامي
الڪ لڪيائون من ۾، ويا خيال خودي خامي
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

نانگن ڪي هر دم آهي، سک اڪير ۽ اور
سدا عشق جي ست ۾، گهوٽ ٿيا سر گهور
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جاڳا ڪري جرڪي پيا، ڏيهه پنهنجي ۾ ڏوري
ڳالهيون سڪ ۽ سور جون، اندر منجهه اوري
دين ڪفر جا ڪرم علي، ٽڳا سڀ ٽوڙي
سڪ سمرٽيون سوري، گر ڪي گڏيا ڪاپڙي.

گر سان گڏيا ڪاپڙي، ڪري وجود ويسارو
لڏائون پنهنجو پاڻ ۾، چست وٺي چارو
پرَ ڪي پُنا ڪرم علي، هٽي نينهن نعرو
ٽيو سير سامِن سارو، پهتا پار پرينءَ جي.

گر ڪي گڏيا ڪاپڙي، نانگا چڏي ننگ
گنگا ۽ گرنار سان، سامن ڪهڙو سنگ
ڪرم علي چڏي دڙيون دنگ، وسئون ڪي ويجها ٿيا.

جوڳين جي جڳت جي، ڪل آهيئي ڪا نه
موتوقبل انت موتو، سورهيه ٿيا سبحان
غازي ڪٽن گوءِ ميدان، ڪرم علي پنهنجو پاڻ ۾.

جوڳي هن جهان جا، جن جو علتن سان آرو
هڪڙي مار مانين تي، پيو ڳالهين ڳتڪارو
ويچارن وجود ڪي، ڪڏهن ڏک نه ڏيکاريو
سي ڪيئن لهندا چارو، قلب اندر ڪرم علي چوي.

جوڳي سي جوان، جي خام خودي ڪائين
هٿي ڪڙو پاڻ کي، پيا قلبي ڪمائين
پنهنجي اندر پاڻ، روحي رام رجهائين.
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

نانگا ويا ناسوت کان، لاهوت ڪيائون جاءِ
ڪيا ماڳ ملڪوت ڪاپڙين، جبروت اندر جاءِ
پسي سچ سرها ٿيا، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

عاشق الست وجن، حاجي مڪي وجن
سچ پسي سرها ٿيا، هوتن ۾ طواف ڪن
الست بربڪم قالو بلي، ٻڌئون ساڻ ڪنن
هردم پاڻ ڏسن، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

عاشق سدا عشق ۾، مسيت وجود جوڙن
ڪعبو قبلو ڪاپڙي، جيءَ اندر جوڙين
اِنَّا اَعطَينٰڪَ الڪَوثر، خيال تنهن ۾ ڪوڙين
ڏيل اندر ڏورين، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جوڳي ڪيئن چئجن، جن جي ڪوڙي ڪمائي
هڪ رکن ڪوٽ اندر ۾، ٻيو منهن ۾ پائن چائي
مڪر ڪوڙ ڪروڙ جي، تن رک لڳين لائي
ٿاهي ٿاهه ٿڳيءَ جا، تن فقيري لڄائي
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

نانگا ناسوتان نکري، ماڻن ملڪوتي مڪان
لنگھيا سي لاھوت کان، ڏٺئون لقاءُ لا مڪان
ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ملڪوتان متي ٿيا، جبروت جوڙيائون جاءِ
سور وڃي سي تت پيا، ڏينھن رات ناھي جت ڪاءِ
ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

گنگا ۽ گرنار کان لنگھي ، ٻڌيون ڪاپڙين ڪمران
سيل ۽ سنتوک جون ھليا ساڻ ڪڻي سمران
ڪاھن ڪاھوڪاھ تا، پڇي پنڌ سي پراھان
سچ لنگھي سونھان ٿيا، سامي ان طرحان
ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڏک ويو من موُھ ٿيا، پرت پيا جا پياسي
محبت جي ميدان ۾، تا سکن سناسي
پڇن پنڌ پورب جو، ڪوھ پڇن ڪاسي
سک سدا تن کي من ۾، ڏينھان ۽ راتي
اھي آ ڏوتي ابناسي ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سچا سامي سي چئجن، جي سچ وسائين
ماري پنھنجي من کي وحدت ڏي ورائين
کوڙ ڪپٽ ڪروڌ کي، ڪن ڪيو ڪائين
ٻاري ٻاھ برھ جي، مچ محبت مچائين
اھا آڳ نہ اجھائين، ٻارن تا ٻيڻي ڪيون.
ڪڻي قلب اندر ڪرم علي چوي

وجهي منهن مونن ۾، الف سان اورين
هٽي صيقل سڪ جي، ڪٿ اندر جو ڪورين
چست منجهان چاھ جي، سمرٿيون سورين
پيا ڏيل اندر ڏورين، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

آيا نينهن ننگر ۾، وحدت جا واسي
جڳت تن جوڳ جي، پيا سندا پياسي
اندر اورين الڪ سان، ڏينهان ۽ راتي
سي امر ابناسي، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جي ننگ چڙي نانگا ٿيا، سي نينهن ڪيا نروار
ڪوري ڪس قلب جي، ڏٺئون صاحب جو ديدار
ماري پنهنجي من ڪي، ڪن وحدت جو واپار
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

پي پيالا پُر ٿيا، پرت سندا پياسي
الڪ لڪيائون اندر ۾، ٿيا امر ابناسي
نيهي وجي نرواڻ ٿيا، چڙي ڪعبو ۽ ڪاسي
ويون وايون تن وسري، ٿيا سنمڪ سناسي
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

جي سهي سجاڻين پاڻ، تہ پرتئون کج پچار
لعنت الله علي الڪاذبين، ڪوڙن سين آھ ڪار
رک عشق سچو الله سان دمر دم ڪر ديدار
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

صحيح سجاڻين پاڻ، تہ واحد ڪين وسار،
خام خيال ۽ خطرا، ڪل ٻارڻ ڪيو ٻار،
سور سهسائي سرتي، ڪر پرين جي پچار،
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

الف پڙهيو جن، بي تي جِي ناهي ڪاڻ
لنگهي لامڪان ڪان، پِڳي عشاقن آڻ
سامي سي سنمک تيا، ساڙي غير گمان
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سر ڏي پهرين ست، غم وهم سڀ وسار
دلبر وينو اتئي دل ۾، تون نيئي نيڻ نهار
نانگا تي گڏ نات سان، لاهي مرد ميار
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

نانگا وڃائي ننگ کي، ٻيا وهم سڀ وسار
وحدت واري درياهہ ۾، ترهو توکل تار
رک ياد الست اقرار، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

نانگن کان ننگ جا، وهم سڀ ويا
اَلاِنسان سِري وَاَنا سِرّه، پنهنجو پاڻ ٿيا
هرجاءِ هادي هڪڙو، ڏسن ڪين ٻيا
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

نانگن کي نينهن جي، آهي هر دم حاج
سر ڏنائون سٽ ۾، ڇڏي زماني جا ڪاج
ٻي نہ رهي ڪا حاج، قلب اندر ڪرم علي چوي

نانگا ڪام ڪروڌ موهہ جا، ڌوئي هليا ڏاڳا
سر ڏيئي سچا ٿيا، اگهيا تن جا اوجاڳا
ساري هن سنسار جا، لاٿا لاهوتين لاڳا
سي سامي سياڳا، ڪٽي قلب اندر ڪرم چوي

انگا ڇڏي ننگ کي، پوءِ ڪيئن پڇن ڪاسي
ڪن تن ۾ تيرٿ تڪيا، اهي امر ابناسي
سير سڀ صحيح ڪري، ٿيا سنمک سناسي
ڪٽي قلب اندر ڪرم چوي

گنگا ۽ گرنار جا، ٽوڙيائون سڀ ٽڳا،
سيل ۽ سنتوک جا، ٻڌا تن سڳا،
وحدت واديءَ ۾ گم ٿي، لاٿائون لاڳا،
اهي سامي سياڳا، ڪٽي قلب اندر ڪرم چوي

ظاهر ڪيئن ڪيچن، جن اندر اٹتڻ اور،
لآ سان مهٿي من کي، ڪس قلب ڪن ڪور
روح پنهنجي ۾ اور، ڪٽي قلب اندر ڪرم چوي

لاهي سانگا سر جا ، اونهي منجهه اچن،
خيال خدائي خيال ۾، فڪر فيض وٺن،
سر سٽي سرواهه ۾، نانگا نينهن نچن،
ڪٽي قلب اندر ڪرم چوي.

سر سٽي سرواهه ۾، سڀ غير گمان وسار،
ماري پنهنجي من کي، ڪر وحدت جو واپار،
پنهنجو اٿئي پاڻ ۾، ٻي پاسي ڪين نهار،
دل ۾ ڪر ديدار، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ٻي ٻولي ٻولج ڪين ڪي، ماٿ ڪيومارينس،
هو هو ڪري حق جو، رستو ڏيکارينس،
ٻيا وهم وسارينس، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

طوطا توکي پڃري ۾، ڪنهن آهي پڙهايو،
پردي اندر پڪ سان، ڪنهن سبق سيکاريو،
ٻوليون ٻولين پانتون پانت، ور ور ورايو،
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

تنهنجي پيچري ۾ طوطو، عجب تو ٻولي
تون هين تون هين چوي، چاهه منجهان چولي
اورڻ اوري اندر جا آڪار سندي اولي
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هيڪر نڪري پيچري ڪان، ڀاهرڏي تون پير
پکي پرينءَ جي پار جا، سيئي پسين سئير،
وري نہ ڏئين تون ڪڏهن، پيچري اندر پير،
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

اصل عاشقن جو آهي، سوليءَ سر سجود
ڪعبو ڪوڏيو تن جو، پنهنجي منجهہ وجود
سامي ڪن سجود، قلب اندر ڪرم علي چوي

عاشقن ڪي عيان تيو، ڏسن تا سياڳ
پنهنجي اندر پاڻ ۾ مري ڏسن تا ماڳ
راتيان ڏينهان تن ۾، اُٿن اهائي تات
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

عاشق ماري پاڻ کي، تين عشق اندر آباد
سر سٽي سرواهہ ۾، ڪن پاڻئون پاڻ آزاد
وحدت واري واٽ ۾، شوقون رهن شاد
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

جي عاشق ڪدين آهه، تہ جبل سپ جلن
رڪن سڪ سڄڻ جي، جهوريءَ منجهه جهڄن
قلب منجهه ڪڙهن، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سچي سڪ رڪن جي، عشق ٻڌن احرام
پاڙن سخن پنهنجا، نانگا جپن نام
قد افلح من زڪيها، ماڻن مرد انعام
ڪوڙي نہ هڻن هام، ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

رکي سر سوليءَ تي، پيالو پرت پيئن
مري ڪن مشاهدو، هو حق چون
بانڪا بيپرواهہ تي، سجهئون سور سهن
سٺي سر سرواهہ ۾، نانگا نينهن نچن
چشمي حقيقي حق مان، لعلون لعل لهن
موتو قبل انت موتو، مري مرد جيئن
ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

طالب آڻن توحيد جي، خاص خبر ڪري
هڪو حق ڏسن هيڪڙو، جيئري مرد مري
ڪٺن قدم قرب جا، ڪولي درد دري
ڪٺي قلب اندر ڪرم علي چوي

جن سک پريان جي من ۾، تيا پيا جا پياسي
محبت سندي ميدان ۾، تا سکن سناسي
پورب پچم پند پيا، کونه پچن کاسي
تيا امر ابناسي، کٽي قلب اندر کرم علي چوي

پائي منهن مڙهيءَ ۾، آديسي اورين
خام خيال خوديءَ جا، قلب مان کورين
ٻاهر ڏسن کين کي، ڏيل اندر ڏورين
کٽي قلب اندر کرم علي چوي

جوڳي کن جوڳ، اهو آهي سندن ڏاج
سختيون سهن سر، تي، سرن تن جا کاج
لٿا تن جي من مان، دوئي دغا جا داج
سونهن تن تاج، کٽي قلب اندر کرم علي چوي

سک تن سامين کي، جيءَ اندر ۾ جار
سر کيائون سٽ ۾، کين مڙن مٽيادار
راتيان ڏينهان تن کي، آهي تند تنوار
ڏسن دم دم پاڻ ۾، دلبر جو ديدار
تيا باغ بهار، کٽي قلب اندر کرم علي چوي

هٽي ٽٻي پاڻ ۾ تون، کاهوڙي تي کوج
سير سپ صحيح کري، اکر چڏ اپوجه
سمند ساري سوجه، تہ موتي لهين مهراڻ جا
کٽي قلب اندر کرم علي چوي.

هٽي ٽٻي پاڻ ۾، ڏيل پنهنجي ۾ ڳول
ساري سڪ سبق تون، فڪر ڦرهي ڦول
اڪر اڇار الف جو، تن من اندر تول
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هٽي ٽٻي پاڻ ۾ گم ٿي، عاشق حق ڏسن
فَاَيْنَمَا تُوَلُّو فَثَمَّ وَجْهُ اللّٰه ، ٻيو ڪين پسن
وَهُوَ مَعَكُم اَينَمَا كُنتُم، هر دم حج سندن
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هٽي ٽٻي پاڻ ۾ گم ٿيا، سڀ پرتئون ڪن پچار
اِهدِنَاالصِّرَاطَ المُستَقِيمَ، هليا پورب واري پار
وَنَحنُ اَقرَب ويجها ٿيا، وٿي ناهي وار
اتن ساڻي ربّ ستار، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هٽي ٽٻي پاڻ ۾ گم ٿيا، نانگا نرتئون نهارين
سر ساهه ڪيائون صدقو، ٻي وائي نہ وارين
سور سختيون سهن سر تي، وهم سڀ وسارين
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

سير سڀ صحيح ڪري، هو ۾ هو هَلن
اَلاِنسَانُ سِرِي وَاَنَاسِرُّهُ، اهڙي چال چلن
سڪ انهيءَ ۾ سنرا، جوشن منجهہ جلن
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سير سڀ صحيح ڪري، جهندا ڪوڙيائون
مري پهتا پنهنجي ماڳ تي، ڪل ٻيائي ٻوڙيائون
خودي خام خيال جا ٽڳا ٽوڙيائون،
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هٽِي ٽٻي پاڻ، ۾ هُو ۾ هو هَلن
پنهنجو پاڻ پسم ڪري، خيال خدائي ڪن
جت رات ناهي ڏينهن ڪو، اُتي سر سٽن
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هٽي ٽٻي پاڻ ۾، چڙي ٻيا سڀ ننگ
وڃي غازي گڏيا گر ڪي، آڏوتي اڙ ٻنگ
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هٽي ٽٻي پاڻ ۾، لاهوتي لهن لعل
سر ڏنائون سٽ ۾، ڪايا مايا مال
ويا تن ڪان وسري، ڪوڙا سڀ خيال
نانگا ٿيا نهال، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هٽي ٽٻي پاڻ ۾، ڪاهيو پَوَن تا ڪاه ۾
چشمون حقيقي عشق جو، سوجهي لهن ساه ۾
پي پيالو پريم جو، چست وتن چاه ۾
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هٽي ٽپي پاڻ ۾، سچاتائون سير
جُنَاتٌ عَدَنٌ جا، گهٽ لڌائون گهير
گم ٿيا غازي پاڻ ۾، من جي لاهي مير
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هٽي ٽپي پاڻ ۾، وجود ۾ ڳولهن
سور سختيون سهي، هڪو حق ڏسن
اول ڪان آهي اهو، مرڪ ڪاپڙين
لوچي لڌائون، لعل منجهان لهرن
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هٽي ٽپي پاڻ ۾، جت جشن ڪن
عشق سندي آهه سان، ڏور هلي اچن
اِنَّا اَعطَينٰڪَ الڪَوثَر، چشمون قلب ۾ لهن
سُرڪِي پيتئون پرت جي، نانگا نيهن نچن
صحيح پنهنجو پاڻ ۾، هردم حج ڏسن
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هٽي ٽپي پاڻ ۾، پيا وهم سڀ وسارين
ڪولي دري دل جي، نرتئون نهارين
پنهنجو پاڻ ۾ هڪ ٿيا، پرتئون پچارين
اناالحق اچارين، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هٽي ٽبي پاڻ ۾، ڏيھ ڏکن جو ڏورين
سور سختيون صحيح ڪري، نرتئون نھارين
رستو ورتئون حق جو، پرت نہ پچارين
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هٽي ٽبي پاڻ ۾، ڏيل اندر ڏورين
سير سي صحيح ڪري، سر اڏيءَ سورين
رام ريجھائن روح ۾، چاھت چنگ چورين
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سيڙ ڪن صحيح، مري ڏسن پنھنجو ماڳ
اھو مرڪ آھي ڪاپڙين، ڪليو سنڌن ياڳ
بابو بديھي ٽيا، الڪ آھي تنھنجو لاڳ
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سرڪي ورتائون سڪ جي، پيا وھم وسارين
پيالا پي پُر ٽيا، ھئي ھئي ھنجون ھارين
اندر اجاري پنھنجو، مُوتُو من مارين
ساڳي سر آھين، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سرڪي ورتائون سڪ جي، پيا وھم واريائون
خام خيال خوديءَ جا، ٻارڻ ڪري ٻاريائون
سيل سنتوڪ جا سڳا ٻڌي، نرتئون نھاريائون
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سڪ سناسين ڪي، آهي اندر ۾ اور
سر ڪيائون صدقي، تن من ڪيائون گھور
ماري تن من ڪي، وحدت ڏنائون وڙ
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

نانگا چڏي ننگ ڪي، تيا پيا جا پياسي
غازي وجي گم تيا، اهي امر ابناسي
تيا سنمڪ سناسي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

نانگن چڏيا ننگ جا، سيوئي سانگا
گلا ۽ غيبت جا، لاٿائون لانگها
اهي سامي سياڳا، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

صيقل هٽي پاڻ ڪي، ڪٽ قلب جو لاهين
چشمون حقيقي عشق جو، واهڙ ڪيو واهين
قلب اندر ڪاپڙي، قرب منجهان ڪاهين
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

پيالو آب حيات جو، پي پر تيا هٿئون ساقي
موت تن کي ڇا ڪندو جن پاتي نيئي حياتي
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

اونهو بحر الله جو، ڪو مشڪل لهي راهه
عاشقن کي اصل کان، آهي ڳالهه آگاهه
ٻي رڪن نه پرواهه، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هر دم رهن پنهنجي حال ۾، عاشق بيپرواهه
موج اندر مسرور ٿيا، ڪاهيو ڪاهن ڪاهه
ترن تڪيءَ تار ۾، سانگو چڙهي ساهه
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

بيحد بحر بقاءَ جو، ڏنو صوفين سارو سير
ساهي سِرُ سوليءَ تي، سورهيه ڪن سير
فثم وجه الله فيض سان، گم ڪيائون غير
رِيءَ ڪاهوڙين ڪوجي ڪير، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

سورهيه اچن ٿا ڪاهي، سر ساهه جو سانگو لاهي
ڳاهه عشق ڳاهي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سورهيه سڪ ۾ هردم، ڏوري ڏسن ڏيهه
اونهو بحر الله جو، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

اونهو بحر الله جو، ڪو ڪو ڏسي راهه
سر سٽي سرواهه ۾، ڪن ڪاپڙي ڪي ڪاهه
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سڪ ڪاپڙين ڪي آهي، هر دم هينئڙي هور
سر گهوري ٿيا گهور، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

پيون وايون سڀ وسار، ڪر پرتئون پرين پنهنجو
راهه وٺي تون حق جو، دائم گهر ديدار
نائي نيڻ نهار، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سور سڀ ويا هلي، عشق اندر آيو جن،
وحدت ۾ گم جي ٿيا، موت نه ماري تن
عاشق قدم اٿائين، جيئري مري جيئڻ
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سورهيه سر ڏيئي ٿيا، سنمک سناسي
محبت جي ميدان ۾، ٿيا پيا جا پياسي
اهي امر ابناسي، ڪٿي ڪلب اندر ڪرم علي چوي

طالب جاڳي پاڻ کي، وٺ گروءَ سندو گس
ڏک وسائج ڏيل تي، ڏور ته پوئي ڏس
رڙهج انهيءَ راهه ۾، وڃو ڪجاڻ وس
ڪوري قلب ڪس، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

طالب جاڳين پاڻ کي ته، پيج ممتا سندو ماڻ
اَلانسَان سِرّي وَاَنَاسِرّه، صحيح سڃاڻج پاڻ
وَنَحنُ اَقرَبُ ويجهڙو، اهو اٿئي اهڃاڻ
آهين ساڳي پاڻ، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

پنهنجو ئي تون پاڻ ۾، گاروڙي ٿي گار
چشمون حقيقي حق جو، ساريو وينو سار
هڻ نعرو اناالحق جو، چوَ ڪندين چوَ ڏار
ڪڻ خوديءَ جو بار، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي.

ڪڻ کوديءَ جو بار، رڙهج انهيءَ راهه
دلبر اٿي دل ۾، ڪيڏاهن ڪنڌين ڪاهه
مَرِي جِيءَ عاشق تون، سوليءَ سينو ساهه
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سوليءَ سينو جي ساهن، منصور سي چئجن
لاهي لاڳاپا لوڪ جا، قدم سوايو رکن
منجهه ميدان محبت جي، سر جو سانگ نه ڪن
سورهيه سي چئجن، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سورهيه سورن سامهون، ٿا آ ڏوتي اچن
وڙهن واسينگن سان، نينهن منجهان نانگن
نوائي ڪنڌ قلب ۾، مکو منجهه ڏسن
ٿيا سرها منجهه سجن، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

هڪ ٿي اِتهين حق سان، ڪيا آسڻ ابناسين
پيا پورب سندي پار جا، پلپل پند پچن
نانگا نينهن نچن، ڪٽي ڪلب اندر ڪرم علي چوي

سامي سي سچا ٿيا، جن من پنهنجو ماريو
ڪوڙ ڪروڙ موهه جو، ڏونگر تن ڏاريو
باهه برهه ۾ بدن ڪي، ٻارڻ جيئن ٻاريو
گوندر منجهه گهاريو، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

وجهي منهن مونن ۾، آڏوتين اوريو
هٽي صيقل سچ جي، ڪٽ قلب ڪوريو
چاهت رڪن چت ۾، سمرٽيون سوريو
ڏيوَ ڍِسن ڏوريو، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

دل ڪن تا دوارڪا، ڪايا ڪن ڪاسي
مِٽي تن جي من مان، چتونَ چوراسي
پچن پنڌ پورب جو، پرت سندا پياسي
تيا امر ابناسي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سامي اڪيء نگر ۾، تيا وحدت جا واسي
جڳت وني جوڳ جي، تيا ڀِيا جا پياسي
الک لڪيائون اندر ۾، روح رتي راسي
تيا امر ابناسي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

چڏي ننگ نانگا تيا، نڪري تيا نروار
فَاَيْنَمَاتُولُوا فَثَمَّ وَجهُ الله، ڏسن صاحب چوڌار
ماري تن من کي ڪن تا. وحدت جو واپار
تيا باغ بهار، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي.

سڪ سامين جي ساهه ۾، اتم اندر منجهه اُڪير
بيراڳين کي برهه جا، چاڪ اندر منجهه چير
چڏي ننگ نانگا تيا، سوجهن منجهه سرير
پايو پاڻ ڪرم علي چوي، هو هٽي هنگلاج ويا

هوهو ڪجي هِيئن، جو ٻاهر بات نہ بڪ
اَلانسَان سِرّي وَاَنا سِرّه، ساري سڪ سبق
فثم وجہ الله سمجهہ تون، هر جا هادي حق
سر گهوري چئو صدق، تہ پهچين پار ڪرم علي چوي

هو هٽي هنگلاج ويا، نانگا چڙهي ننگ
سهن سور سختيون، آ ڏوتي اڙٻنگ
ڪوڙ ڪروڙ موهہ جا، تن سامين ڇڏيا سنگ
ڏوري ڏيل اندر ۾، وجي رانول رتا رنگ
نانگا نچن نينهن ۾، سامي نات نسنگ
ڪرم علي ڪاپڙين، ڪيا تيرت تڪيا پاڻ ۾

منهن وجهي مونن ۾ جن اندر پاتي جهاتي
ڪورن ڪٿ اندر جو، هٽي لا سندي ڪاتي
راتيان ڏينهان روح ۾، ڪن ذڪر سي ذاتي
لڳي لاهوتين لقاءَ جي، چڪ اندر چاتي
ڪرم علي پرت انهن پاتي، نانگا گڏيا نات ڪي

تي سورن جي سامهون، تا آ ڏوتي اچن
ڪاهي پون تا آگ ۾، پتنگ جيئن پچن
اچن سوليءَ سامهان، سر جو سانگ نہ ڪن
محبت جي ميدان ۾، تا مانجهي مرد مچن
ڪرم علي ڪاهن ڪاپڙي، گهوري سر سندن
سُڪ نہ سڪيو سالڪن، ويا هو هو ڪندا حق ڏي

موتي لهن مهراڻ جا، جي جهڏئون ڪن جاڳيا
پاڻ وڃائي پاڻ کي ٿيا، سامي سر ساڳيا
راهه پچن ٿا حق جي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

پکي هيا پرڏيهي، ويا اڏامي پورب پار
چوٽو پاٽي تن پورو ٿيو، سڏ ٿين سرڪار
پرواز ڪيائون پيجري مان، جو اصل هو اقرار
جيڪر ويا هيڪار، مشڪل ملندا ڪرم علي چوي

بر ۾ مڙهيون بيراڳين جون، اندر مچ مچن
ٻاري ٻاهه فراق جي، روحي رمز رچن
اچي پون آڳ ۾، پتنگ روز پچن
اها سڪ سچن، ڪرم علي ريڌا وتن رام سان

سامين کي آهي سور جي، اندر منجهه اور
ماري من پسم ڪري، ڪٿي ڪري ٿو پور
سور جي سناسين جا، ڪس اندر جي ڪور
ڪرم علي گهور اگهور، تہ موتي لهين مهراڻ جا

ڪنهن سان ڪچن ڪين ڪي، جهڏئون ڪن جفا
ماري پنهنجي من کي، ٿيا سامي صاف صفا
نات ڏنائون ناانهه ۾، سامي ٿيا سچا
محبتي مرد مچيا، ڪرم علي پيهي پاڻ ۾

بيت سسئي

آيا مائٽ مئيءَ جا، ڪري ڪامڻ گهٽي خوشي
خبر پيڙس ڪانه ڪا، ته پنهون ويندا وني
هئي اندر ۾ گهٽي سچي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪنيائون پُنهونءَ ڪي، توڏا ڪين ترسن
لنگهي لڪ جبل جا، ڪاهيو ڪيچ وجن
موٽي شال ملن، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

سسئي ستي هئي ننڊ ۾، غفلت رکي گهٽي
خبر پيڙس ڪانه ڪا، ته ويندا پنهون ڪٽي
ويو سنجهي سات ڏٽي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

جاڳي اٿي ننڊ مان، بيحد چرڪ پري،
پنهون مونڪان پري ٿيو شال تنهن سان پٽ پڙي
وري شال وري، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

جاڳي اٿي ننڊ مان، پئي ٻانهڻ ٻاڪاري
ڪڍي پار پنهونءَ لئي، هنجون پئي هاري
قول پنهنجا پاڙي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

اوڪا پنڌ پهاڙ جا، ٽيئڙس پير پٽون
چيتا چيلاٽا جبل ۾، وسن واسينگ وچون
پهچڻ ڪاڻ پنهونءَ جي، پئي وجهي وڏ وڪون
سچيون جن سڪون، سي ملنديون ڪرم علي چوي

ڏکيءَ ڪي آهي گهٽو، ڏونگر منجهه ڏر
اوڪا پنڌ پهاڙ جا، ٻاري سڄهي ٻر
ٻڌئي ڪين ڪنن سان، توڏن سندي رڙ
ڪرم علي ڏوري ڏک ڏونگر، هل تہ پهچين هوت ڪي.

آيئي ننڊ نياڳ جي، غافل ٿي تون سُتئين
ويل وئي سا گذري، اها ويل گتيئن
ٻڌي رڙ توڏن جي، چوري چو نہ اٿئين
سات سنجهي ويو نڪري، اجا اک ڪين پٽين
ڪرم علي محبت ڪين مٿين، هل تہ پهچين هوت ڪي

اٿي سنبر سسئي، ڪر ساجهر سانگ سفر
ساٿي تنهنجا سنجهي ويا، ڪري ڏير ڏمر
ڪين ٻڌءِ ڪٽڪات چو، سات سندي سرير
هِئين هندايو ڪين تو، آريءَ جو اڪر
ويهي نہ وقت وڃاءِ تون، ساجهر سنبت ڪر
ڪرم علي چوي چوري چڏ چپر، هل تہ پهچين هوت ڪي

سسئي هلي سج ۾، جت باندر بلائون
اوڪا پنڌ پهاڙ جا، ڪري هيڪل اِلاهون
ٻُڌي ٻروچ ٻاجهه سان، من اچي اوراهون
عرض ڪري ٿي الله ڪي، هٿ ٻڌي ٻانهون
وري بخت ڪرم علي چوي، تہ پهچي هڪ پل ۾.

سسئي سڪيئن ڪين ڪي، ڪا ٻاروچي ٻولي
هوت ڇڏي ويا هيڪلي، هٿ گوندر ۾ گولي
ڪنواٽن جي ڪٽڪڻ جي چو، ڳالهہ نہ تو ڳولي
ويا ڪرها قطاري رات جو، روهين منڌ رولي
هيهات هيهات لَمَا تُوئِدُون، هينئڙي ۾ هولي
ڪرم علي ڪندو سئولي، هل تہ پهچين هوت ڪي

اٿي سنبر سسئي، چوهئون چڏ چپر
اڳيئون ڏک ڏونگر جا، ٻاري سجهن ٻر
سور سختيون سج جون، وندر ڪيئي ور
آيئي نندبہ نياڳ جي، ڪيچين لڌءِ نہ ڪر
ٻڌءِ نہ ٻاروچن جي، ڪنين ڪا سرير
ڪرم علي ڏکيا اٿئي ڏونگر، هل تہ پهچين هوت ڪي

سسئي سنبر سويل ، ويهي رهہ نہ ويسلي
توکي آئي نندبہ نياڳ جي، اٿئينءَ ڪري اويل
سات سنجهي ويو نڪري، ڏنئي ڪينِ ڏير
ڪرم علي هوت هتان ويا، ڇڏي واهيري ويل
جاڳ ساجهر تون سويل، هل تہ پهچين هوت ڪي

سسئي جاڳي ننڊ مان، ٻانيڻ ٻاڪاري
پڇي پوتيدار پئي، ڍارا تي ڍاري
قول ڪوهيارو پاڙي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

سسئي سنبري ڪيچ ڏي، رکي اکير گهٽي
آهي ٻاروچل مونسان، سهٽو سات ڏٽي
ايندو خاصي خبرڪٽي، قلب اندر ڪرم علي چوي

مڙي آيون سپ جيڏيون سسئي سندي گهر
ٻاندر ٻلائون گهٽيون، ٻيا ٻاري ٻجهن ٻر
ڏوہڻ ڏيان ڏر، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

سسئي جاڳي ننڊ مان، پئي سجر ڪٽي پير
ڪو لکئي لوح قلم جي، پيريو اهڙو پير
هل تہ پسين هوت ڪي، وڇئون ڪيي وير
پيرائتو ڪڻ پير، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

خبر پئي مون ڪا نہ ڪا، ڪندا اهڙو هاجو ڏير
آئي ننڊ نياڳي غفلت جي، جاڳيس ڪانہ سوير
پنهون نيندا جت پاڻ سان، هو اهڙو اير نہ پير
ڏادي ڪري ويا ڏير، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هڪڙا ڏک ڏونگر جا، ٻيو ڇڏي ويم ڏير
جي مون پرکيو مامرو، هوند نہ سمهان هير
جَفُ القَلَمَ پئي پاڙيان، پاهڻ چنا هٿ پير
هلندم شال سوير، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

لڪ لانگها ڏسي جبل جا، عشق اٿايا پير
دم دم پئي دانهون ڪري، گهٽ نهاري گهير
ڪيچن قول نہ پاڙيا، ڪئي هوتن هيرا ڦير
تيا ويري ڏاگها ڏير، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

هوت ڇڏي ويا هيڪلي، نتي ساهَ سَري
پنهونءَ سندي سات جي، خبر ڪير ڪري
ڏوريندي منجهہ ڏونگرين، منهنجو ڏيل ڏري
وِهلو شال وري، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

لڳو ٻانيڻ ڪي ٻاڻ ٻروچ جو، ڪئي چاهت چڪنا چُور
وس نہ ويچاريءَ سندو، تي وجي پئي وهلور
ڪيئن پيادي پڄي پنهونءَ ڪي، ماري تنهن مذڪور
پرت پڄائي پُور، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

سسئي مڙي ڪين ڪي، ڇڏيا ڇوري ڇوهہ ڇپر
ننگ ٻاروچا آهي توتي، ڪجان نينهن نظر
جيڪو سڪ رکي سهر، سو پهچاءِ پاڻ ڪرم علي چوي

ڪو ڏمر ڏرين من ۾، اها پروڙ نه پيئي.
رحم نه پيو تن روح ۾، ويا ڏولاوا ڏيئي.
ڏونگر ڏوريان جن لئي، ويا چپر چڙهي سيئي
مام رکي ڪا من ۾، تن ساجهر سنجهيئي
پنهون نيائون پاڻ سان، ويا اوٺي اٺ نيئي
ڪرم علي پرور پت رکيئي، هل ته پهچين هوت ڪي.

سنجهي ساريئي ڪينڪي، پوءِ پهتينءَ هاڻ
چڙهي گهوٽ گهر ويو، جاتئي ڪين جاڻ
هاٿي هت هٿين گهٽا، ڪوهياري جي ڪاڻ
پائي گهگهيلوگجرو، اچي پنهون ملندو پاڻ
سمجهين ڪين ڪرم علي چوي، پاروچاٽا پاڻ
پائي پاند ڳچيءَ پاڻ، هل ته پهچين هوت ڪي

سسئي سمجهو ڪين، ويا هوت چڙهي
ستي غفلت رکي رات، ويا لانگها لڪ ڪٽي
پوءِ تي هت هٿي گهٽا، بيوس باڪ قٽي
اصلي آريءَ جام سان، محبت ڪانه مٽي
وري بخت ڪرم علي چوي، جيڪو هت ڪٽي
سڪ سچي ڪيئن هٽي ، هل ته پهچين هوت ڪي

غافل تون غفلت ڪري، ستئين ساري رات
خبر پيئي ڪانه ڪا، ڪن تي ٻاروچاڻي ٻات
ڏئي ويا ننڊ نياڳ جي، چڙهي ويا پريات
ٻڌي تو ڪين ڪنن سان، توڏن جي رڙاٿ
جاڳڻ ڪين جتن لئي، تو جنين جي تات
وري بخت ڪرم علي چوي، ووڙي لهين ولات
محبوباڻي محلات، پهچين هڪ پلڪ ۾

آيئي ننڊ نياڳ جي، غافل تون ڪيئن ستئين
لنگهي سات سنجهي ويا، پوري تون ڪين اٿيئن
ٻاروچاڻي ٻولي تون، اصل ڪين سڪين
ور وچائي پنهنجو، پئي منهن متو پٽين
ڪرم علي چوي دل مان، محبت ڪين متين
جي سچي ثابت ٿين، ته پارس اچي پاسو ڏيئي

اوڪا پنڌ پهاڙ جا، روهه ٻجهن تا راهه
سهي سور سختيون، ڪاهه ڪيو پئي ڪاهه
لڪ لانگها جبل جا، ڏونگر وڏا ڏاهه
پڙائي بخت ڪرم علي چوي ، ملئي ونڌر ۾ ڪا واهه
پائي پرت پساهه، هل ته پهچين هوت ڪي

گهمي گهٽ گهير جبلن جا، جت روهه ٻجهن راوا
پٻ پٽيون پاھڻ پيچرا، ڏکيا ڏونگر ڏولاوا
لک لانگها سوڙهيون لکيون، چگر جت چاوا
کيچي کوهيارا رات ويا، لک لنگهي لاھا
ھاڙهي ۾ ھلي ھوتن لئي، جت جانارن جاوا
مٽ مائٽ سڀ ڇڏي ويا، کونہ اوڏا سي آيا
پڙائي بخت ڪرم علي چوي، پھچائي ھڪ پلڪ ۾

سسئي سکي کين کي، سرتين کان صلاح
پنهون وٺي ويا پاڻ سان، چاڙهي منجهان چاھ
ڏک ڏولاوا ڏاکڙا، ڏونگر وڏا ڏاھ
سوچي ڪر صلاح، ڪرم علي هل تہ پهچين هوت کي

غفلت جي ننڊ ۾ ستي، جاڳي کين پريات
لنگهي سات سنجهي ويا، توڏن کيا رڙات
ننڊ مان جاڳي کين کي، آيو ڏکي تو ڏھاڳ
وري بخت ڪرم علي چوي، جاڳي من کو ڀاڳ

ساجهر تيءُ سجاڳ، ھل تہ پهچين هوت کي
ستي هئي جان سسئي، ويا سنجهي سات چڙهي
آيا ڏک ڏونگر جا، تنهنجي موهه آيا جي کهي
لکيو انگ اصل جو هو، آري ڄام سان اصلي
رکي سک سچي ڪرم علي، هل تہ پهچين هوت کي

ڏکي کي آهن ڏک گهڻا، چپ ۾ چوڏا
لڳن ڏک جيئن گهڻا، ترسن کين توڏا
کهئي پايان ماري کيچن، کيچن کي اوڏا
وري بخت کرم علي چوي، تون بانور کرين کيڏا

اتي سسئي تي سجاڳ تون ساجهر کر سعيو
سمهڻ منجهان کين ٿيو، تون ويهي وقت وڃايو
پوءِ هٽين تي هتڙا، جڏهن سات موڪلايو
جيڪي ستا پيا هيا ننڊ ۾، تن کين کمايو
پوءِ هٽنديءَ هتڙا، جڏهن ڪال سر تي آيو
کرم علي ساجهر کر سعيو، هل تہ پهچين هوت کي

ستين سور پرائيا، جي جاڳيا تنهين جس.
هوت بہ اٿئي اتهين، تون رڙهي تنهنکي رس
باري باهہ برهہ جي بدن ۾، پروانو تي پس.
دلبر بہ اٿئي اتهين، وٺ رڙهي تنهن جو گس،
عشق سندي آڙاهہ ۾ هلي، کجان وڏو وس،
انگ اڳي جو لکيو، کانهي ميٽڻ جي مس،
پنهنجو پاڻ ۾ پس قلب اندر کرم علي چوي

سسئي کي هيو سور جو، رات ڏينهان راڙو،
سنجهي سات ويو نڪري، هٿي ڏوہڻ تي ڏاڙو،
اڳيان ڏک ڏونگر جا، ڪوهہ ٻجهي ڪاڙهو،
ڪري ڪوهيارو ويو، مونسان هي مارو،
روئان تي پئي رت ڦڙا، ڳوڙهن ڳل ڳاڙو،
ملڻ جو ڪرم علي ڪندس، وس وڌو وارو
جي قسمت پڙايو، وجي ملندس ڪيچين سان.

سسئي روئي رت ۾، تي نيڻن وهائي نار،
وس ناهي منهنجو، بيوس آهيان لاچار.
ڪاهي ڪرهو ڪيچ ويو، سنجهي ئي سردار
سوڙها لڪ جبل جا، جت بدون بي شمار
ملڻ جي ڪر ڪرم علي ، آ سڪ اندر ۾ سار،
سئولي ڪر ستار، ملان پنهنجي هوت سان.

هوت آ تنهنجي هنج ۾، تون ڏورين پئي ڏونگر،
پس پرين پنهنجو پاڻ ۾، دم دم دل اندر،
لاَاِلا وارو هڻ ڪڙو، من جي لاهج مر،
اَلاِنسان سِرّي وَاَناسِرّہ، سا ئي پاڙج پر،
ڪر صحيح عشق ڪرم علي، نيهي رک نظر
جن سڃاتو پنهنجو قدر، هوت مليو تن هنج ۾

اتيئي هوت هيام، ڪيئن ويهان وساري،
جيسين جيان تيسين روئان، پانهي پاڪاري
ڦاڏڪُرُوني اڏڪُرڪُم، سبق پڙهان پئي ساري
عشق اندر ۾ آتش لائي، ماس هڏا پيو ٻاري،
اڪيون روئن رت ڦڙا، هنجو هت هاري،
سڪ ۾ ڪرم علي چوي، هل ته پهچين هوت ڪي.

سڪ رکن جي ساه ۾، سي ووڙي لهن وَر
ڪڻن قدم خوشيءَ سان، پاڙن پنهنجي پَر
ڪرم علي چڏي چپر، وجن سلهاڙيا ساٿ سان

سسئي سدا سڪ ۾، تي پانهي پاڪاري
هاڙي هوت هليا ويا، ڪرها قطاري
روئي تي رت ڦڙا، گوڙها ڳلن تان هاري،
پڇي پوتيدار تي، پئي ٻر ٻر پاڪاري،
ساري تي سڪ منجهان، ويل نه وساري
رک تون سچائي دل ۾، ته هوت ملئي هاڙهي،
سندرو ٻڌي سڪ جو، ڪرم علي ڪاهه ڪيو ڪاهي،
سور اندر جو ساري، هل ته پهچين هوت ڏي.

بيت سهڻي

چڏي سانگو سر ساهہ جو، ڪاهي پئو تون ڪن ۾
پسي دهشت دئوردرياهہ جو، متان ڏرين تون من ۾
ڪن ڪڙڪا ڪُن ڪارونيار جا، جيئن گرجي گهور گگن ۾
موج پريو مهراڻ وهي تو، مستي موج مگن ۾
ڪرم علي رک سچي سڪ، پهچين تون هڪ پل ۾

سهڻي گهري پئي سير ۾، ستي سرجو سانگو
جت لهرون لس ليٿ وهن، هلي تارچڏي تانگهو
لهرن لوڙهي ات سهڻي جت قاصد نہ ڪانگو
ڪن ڪڙڪا ڪُن ڪارونيار جا، جت لک ناهي لانگهو
نيئي نينهن نهوڙي سهڻي، برهہ تيس بانگو
ڪرم علي سالم وجي شل سير مان، آهي عشق اٽانگو

سهڻي گهڙي سير ۾، ڪري الهہ توهار
اٿنيهين اونداهي گهٽي، پيو ڪڪر ڪارونيار
پرور پار پڄائين تون، آهيان تو آڌار
عشق آندي اوڙاهہ ۾، ساڻي تيءُ ستار
وري بخت ڪرم علي، سالم وجي شل سير مان

ڪاهي پئو ڪُنن ۾، چڙهي سر ساهه جو سانگو
ڏسي چوهه چولين جو، متان من ڪرين ماندو
سوچي سمجهه سهڻي، عشق چالئي هت آندو
گهري پئو تڪ تار ۾، چڙهي ساهه سنڌو
وري بخت ڪرم علي چوني، سالم وڃين سير مان

سهڻيءَ تي سڪ ۾، واهڙ هڪڙي وڪ
روئي روئي رت ڦڙا، جنهن چولو ڪيو چڪ
ميهر محبت سان ڏني، پريم سندي ڪا پڪ
ڪا جا پيتم سرڪ سڪ جي، چاتيءَ لڳي چڪ
ڪرم علي دل ۾ پيئي پڪ، ملندي نيٺ ميهار سان

سهڻي گهڙي پئي سير ۾، هئي توڙئون ڪا تقدير
ڏسي لهرون ليٺ مهراڻ جون، نيڻن وهائي نير
تيئم ساهه سڌير، ڪو پهچائي ڪرم علي چوي

سهڻي گهڙي سير ۾، ڪري توڪل ترهو تار
واهڙ ڪي ها ور گهٽا، لهرون لڪ هزار
عشق آرام وڃائيو، وڃي پئي منجهه پاتار
لهرون لس ليٺ وهن، ڪُنن ڪارونيار
نينهن نهوڙي نار، مڙي ڪين ڪرم علي چوي

ميهر جن کي من ۾، نہ تار ڏسن تانگهو
ڪرم علي چڏي سر ساهہ سانگو، ڪاهيو پون ڪنن ۾

پرينءَ پر سڪ مان تو ساهڙ ڪري سڏ
وروڪر ڪنڌ ورائي ڏسي، ميهڙ سندو مڏ
ميهر سان شل گڏ، هوندس ڪرم علي چوي

سڪ ميهر جي مونکي ڪيو، چوٽيءَ تائين چُور
رات ڏينهان مون من ۾، ميهر سندا پور
ڪاري رات ڪارونيار ۾، هلڻ تيم ضرور
ناهي ڪو ڪرم علي چوي، مون محبت ريءَ مذڪور
تي ميهر لئي مسرور، ملندس وچ مهراڻ ۾

سهڻي گهڙي سير ۾، جت ڪُن ڪڙڪا ڪارونيار
واهڙ کي تيا ور گهڻا، ريءَ ترهي تري ڪيئن تار
رهبر رسج تون راهہ ۾، ساهڙ جام ستار
پَسڻ ڪان ڪيئن پري رهي، جا نينهن نهوڙي نار
سر گهوري گهڙي تڪ تار ۾، ڪري الله توهار
پل ۾ پهچائج پار، ڪرم سان ڪرم علي چوي

پيلي سندي پروَسي، ڪيئن تون ترين تار
سٽ نہ جهلي سو سائر جي، جنهن جي تون آڏار
اوکي سير سمونڊ جي، جت ڪڙڪا ڪارونيار
ڪر تون توبهہ ڪرم علي چوي، پهرئين پهچين پار

سرگھوري گھري پئو گھير ۾، ڪري الله توهار
توڪل ٻڌج ترهو، تہ پھرئين پھچين پار
جي وچن ڪيا تو ساهڙ سان، پاڙج قول قرار
الله تي آڌار، پل ۾ پھچائي ڪرم علي چوي

چولين سندي چوھ ۾، ڪچو پيو ڳري
موج متي مھراڻ ۾، لڳي ڏم ڏڙي
ورلھيءَ جا واھرو، تارن منجھ تري
سڻي سڏ سھڻيءَ جا، واھر تيءَ وري
جنھن سان جيءَ جڙي، ڪڏ ڪُنن مان ڪرم علي چوي

سھڻي گھڙي سير ۾، ڏسي ساھڙ سندو سَڳُ
پيلو پڃي پورا تيو، جوڙ نہ جڙي جڳُ
مڇيون ڪيون مڙيا متان، وريو واڳن وڳ
تن من گھڻو ماندو تيو، اچ ميھر الھ لڳ
وري بخت ڦرم علي چوي، پڳھ پھچي پڳ
پار پھچي ھڪ پل ۾، ملي مرڻ ڪان اڳ

نڪا سيڻاھ نہ ترهو، نڪا تري ڄاڻي تار
ڪچو گھڙو ڪري ڪچ ۾، پئي ڪاھي ڪارونيار
تڪي سير سمونڊ جي، پئي منڊ وچي پاتار
ڪرم علي بخت ورائي وار، تہ پھچي ھڪ پل ۾

جيئن جيئن ساھ سرير ۾، تيئن تيئن ميھر من
ڪاھي پون سي ڪن ۾، سر جو سانگ نہ ڪن
ھيءُ جا موج مھراڻ جي، ڏسيو ڏيل ڏڪن
ڪرم علي وچئون ڪيئن ورن، جن ڪي ميھر من ۾

مينھون تنھن ميھار جون، ٻيلا ٻيٽ چَرن
ويھن ڪين وٿاڻ تي، نہ گھارن منجھ گھرن
تيو چرڻ چاھ جن جو، سي مينھون خوش وسن
سٽي سڏ ساھڙ جا، ٽيون ٻيلي پاس ٻُرن
ڪاريون ڪنڍيون لاڪيون، پوريون پاڻ ورن
ڪرم علي سُور سُرن، من ۾ ميھر يار جا

سھڻي گھري پئي گھير ۾، ساوڻ سندي سير
ليٽن ڪنڌن جي ھئي، توڙئون جي تقدير
پيلي پلائي سھڻي، پئي نيڻن وھائي نير
تار اچي ھن تار مان، تون داتا دستگير
والي ورائي وير، ڪڍ ڪرم علي ڪارونيارمان

اتي آڌيءَ رات جو، سھڻي ڪري سعيو
ڪاھي پئي وچ سير ۾، پيلي ڪين پڙايو
چُرڻ پرڻ سنڌن چڏيو، تار تڪي تايو
بيساھي بيوس بت ڪي، پائيندڙ ڪٽي پايو
لھرن جي تڙ پيڙ ۾، ڪو آڏو نہ آيو
ڪرم علي ٿئي بخت سوايو، پھچائي ھڪ پل ۾

پرينءَ پر پريت مان، پيو ميهر پڪاري
پيلو پچي پور ٿيو، پئي ڪامڻ ڪوڪاري
منڌ ماندي ٿي مهراڻ ۾، سڪ ساهڙ سنياري
پهچ پيغمبر پير تون، وچ تار منجهان تاري
قادر شل ڪاري ڪرم علي، پهچي هڪ پل ۾

اوکيءَ ويل درياهه ۾، لڳي لهرن جي تڙ پيڙ
چڏ سهڻي سانگو ساهه جو، اوکي آهي سير
شال بچائي بلائن ڪان اچي، داتا دستگير
والي وسيلا ولهيءَ جا، پهچ پيغمبر پير
ميٽ مدايون منهنجون، قادر ڪل تقصير
ڪرم علي ڪري مهر محمّد مير، پهچي هڪ پل ۾

توڪل جو ترهو ڪري، پئو ڪنن ۾ ڪاهي
چوليون ڏسي چرڪين متان، چڏ لاڳاپا لاهي
سانگو چڏي هل سير ۾، سينو تون ساهي
ڪرم علي قادر جي چاهي، پهچين هڪ پل ۾

پرينءَ پر پريت مان، پيو ميهر سڏ ڪري
هلان ڪِي ويهي رهان، مون ساعت ڪين سري
وري بخت شل ڪرم عليءِ چوي، ميهر سان پت پڙي
سا وچئون ڪيئن وري، ٿيو ميهر جنهن ڪي من ۾

سائر سڪائي سوڪ ڪري، داتا دستگير
ولهين سندو جو واهرو، مديني جو مير
ٻڌڻ ڪان تاري اچي، ميٽي هر تقصير
ڏيئي پانڌ پڄائي پار، لاهي لهرن جي تڙپيڙ
وري بخت ڪرم علي چوي، پهچي هڪ پل ۾

من ماندو ميهر يار لئي، پيو ساھ اندر ساري
پل هڪ پاسي ڪين رهي، منجھ گوندر گذاري
ماريو محبت مامري، پئي ڀڳڻ ٻاڪاري
ڪيئن ملجي ڪرم علي چوي، هنجون پئي هاري
والي شل واري، پهچائي هڪ پل ۾

بيت راڻو

راڻو رنجايو آ گهڻو، مومل تنهنجي مت
ڪوڙن تنهنجن قسمن ڪان، راڻي جي ڀڳي پت
وَرُ وڃائي تون پنهنجو، ڪوڙي ڪرين مصلحت
دل پلي جنهن پڪي ڪئي، ڪين ايندو تو وٽ
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

مومل منجي ميڙ تي، ڏيو سوڊو پرچائي
آهن مون ۾ مدايون گهڻيون، ڏوهه ڏيو بخشائي
معاف ڪري من منڌ ڪي، ڪو سوڊو سرچائي
ڪام رکي جنهن ڪچ ۾، ويو رنج رکي رائي
ويندس ڊاٽي ڊول ڏي، پاند ڳچي پائي
ڏيو راڻو ورائي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

آءٌ راڻا ڪَهي ڪاڪ تي، پوي نہ لوڪ لڪا
ڪاڪ ڪاڙهي ڪاري ڪئي تنهنجي چاهه چتا
سيج پلنگ سولي ثيا، جيئن ييرا تو ڀڳا
ور ڇڏي وير وَلها، ڪر منهنجي معاف خطا
موٽي آ ميان مينڌرا، سڻ سوڊا درد ڪتا
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

راڻا تنهنجي رسڻ جا، تکا لڳا مون تير
راڻا تنهنجي رسڻ جا، پيا چاڪ اندر ۾ چير
بخش اچي مون مينڌرا، منهنجي تون تقصير
سوڍا رکي سچ سير، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

مينجن مدايون تڏهين، جڏهن پارس ڏئي پاسو
لوھ بہ مَنجي سون ٿئي، اگھجي ڪٽ ماسو،
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

بيت ليلان چنيسر

جو مڪر ڪونروءَ من ۾، سو ليلان کو نہ لکيو
هاري هرڪي پئي هارتي، جنهن پنهنجو ور مَٽيو
سچو هيرو هٿان ڏئي، ڪوڙ ڪچ ڪٽي ورتو
مٽئي وڏي منڊ مامري، پئي پٽي منهن متو
ڪرم علي ڪيئن ڪٽي ڪنڊ متو، جا ڪانياري ڪانڊ جي

مِٽئي وڏي منڊ مامري، چوري تو چو آهه مٽيو
مَٽ نہ ڪجن ڪانڊ جا، توڙي ڪوڙو هوءَ ڪچو
خبر پوندءِ حساب جي، جڏهن پرور پاڻ پڇيو
ڪندينءَ جواب ڪهڙو، جڏهن مَلڪن ڪجهہ ڪڇيو
ڪرم علي تنهن ڪتيو، جنهن رکيو ست جهان ۾

ڪيڏو مڪر ڪونروءَ من ۾، منڊ مٽي مٽئي ڪاڻ
هاري پئي تي هٿ هٽي، موڙهي موهي پاڻ
ڪرم علي ڪونروءُ ڪن ۾، ڪئي چنيسر ڪي چاڻ

ليلان منجي ميڙ تي، چام چنيسر ڏي هاڻ
هلو مونسان ميڙ تي، ڪانڊ پرچائڻ ڪاڻ
آهيان داسي تنهنجي در جي، تون پنهنجو سگ سڃاڻ
ڍڪج عيب اوڻايون داسڙا، هي مدايون ۾ ماڻ
مڪر نہ ڄاتو ڪونرو جو، مون اياڻي اڻ ڄاڻ
ڪرم علي آهي گهٽي پيشمان ڪانياري تو ڪانڊ جي

سرتين سندي صلاح تي، ليلان هئي لڳي
ڪوءنروءَ ڪارا ويس ڪيا، ناهي ناه نڳي
بازي هاري جنهن هار پاتو، لائي ڳل ڳچي
ڪرم علي جيڪا ناه سچي، ڪانئياري سا ڪانڌ جي

ليلان حيلا ڪيا هزار، چنيسر مڃيو ڪين ڪي
ڪوڙيون وٽن نہ ڪانڌ ڪي، توڙي سهس ڪن سينگار
پڳي پت پتار جي، ويڙهيو تنهن ويچار
ڪانڌ ڪيئن مڃي قسم ڪي، ڏسي ڳچيءَ ۾ هار
اتئي ساڻي ربّ ستار، قلب اندر ڪرم علي چوي

ليلان ورتئي هار، وڪٽي ڪانڌ لڪن جو
پوءِ تي پيشمان گهڻي، ڪرين حيلا پئي هزار
ڪامڻ سمجهيو تو ڪانڌ ڪي، ڪو سودو هٿ بزار
ويهي سرتين وچ ۾، سي ڏيندءِ لوڪ ميار
توڙي ڪرين قول قرار، ڪين مڃيندءِ ڪرم علي چوي

ڪوءِ نرو ڪري جاڙ، وئي ليلان ڪان ڪسي سهاڳ
چنيسر ويو پت ڪٽي، جنهن جو لکيو جهڙو ڀاڳ
من موٽي تنهنجي ماڳ، ميٽي مدايون ڪرم علي چوي

ليلان چڌ هوڌ تون، تي سياڻي سرت سڄاڳ
ڪر عجز آزيون بندگيون، من ڪلبي تنهنجو ڀاڳ
ڪر سڏڙا داتا دستگير ڪي، من وري ورائي واڳ
ميٽي مدايون ڪرم علي چوي، اچي ساڻي تئي سهاڳ
ڪري ڀلايون ڀاڳ جو، پارس اچي پاسو ڏيئي

بيت ماروئي

اکيون اداس اباڻن لئي، ٿيون جر وهائن جال
ڇڏن ڇيلا ڇيک سي، منهنجا مارو چارن مال
راتيان ڏينهان روح ۾، تن جي سک سنيال
ڪٽي باندي موک ڪرم علي چوي

ماروئڙن ري، منهنجي، نٽي ساهه سري
واجهائي ويڙهيچن ڪي، دل سورن ۾ سڙي
وڃان شال ملير ڏي، منهنجي پت پڙي
ڪٽي باندي موک ڪرم علي چوي

واهر تي هن ولهيءَ جو، تون داتا دستگير
ميٺ مدايون منهنجون، تون مديني جا مير
سڻ ستايل جا سڏڙا، هي دلڙي آ دلگير
هڪل ۾ اچي حاضر ٿي، هادي حيدر پير
ڪڍ بندياڻي بند مان، اڙيل هيءَ اسير
ڪٽي باندي موک ڪرم علي چوي

ماروئڙا منهنجا ملير ۾، اهڙيءَ ريت رهن
پٽ پنيهر پهرن ڪين ڪي، لويون لڳين ڪن
سرها ساڳ للر ۾ لاٽا، ڏت آ ڏاج سندن

ڪاھن ڪاج خوشيءَ سان، ٿيا پٽن پاٽا تن
واري ولر ويڙھيچا، ڇيلا ڇيڪ ڇڏن
وسڪار وسي وس ڪيا، ٿيون گلزاريون گاھن
ڪٺي باندي موڪ ڪرم علي چوي

وسرن ڪين ويڙھيچا عمر اباڻا
پيرون پچي لعل ٿيا پٽن تي پاڻا
خوش وسن تا ڏيھ ۾ ڏوٿي ڏاڏاڻا
ڪلي پيئن ڪير سي ڏوٿي ڏاڏاڻا
مونڪي سانگي سيباڻا
ڪٺي باندي موڪ ڪرم علي چوي

ڪتي اڏن ڪتي ڇڏن، پٽ پوڻا پراڻا
ولر چارن چاھ سان، منھنجا سانگي اباڻا
چارن ڦرڙا ڦوڳن ۾، پٽون جن پاڻا
وڃي ويڙھيچا وري ڏسان، ٻڪر باٻاڻا
ڪٺي باندي موڪ ڪرم علي چوي

رکي پٽ پنھوارن جي، شل پرور پاڪ ڏٺي
ڪانہ ٻڌي سي ڪڏھن ويا پنھوار ڪا ڪٺي
لکيو ٽري نہ ڪڏھن، جيڪا رب ڪي وٺي
تنھنجو شال بخت وري، ڇڏئي ڏٺي ڪٺي
ڪٺي ٻي ڏوھي موڪ ڪرم علي چوي

مارن ملڻ جي اتم اندر منجهه اڪير
ساري سنگهارن کي گهڻو، سندم ساهه سرير
دانهون درد وندي ءَ جون، سڻ داتا دستگير
رک پردو پنهوارن جو، سچا لنگهائج سير
وارئين بخت ولهي ءَ جو، معاف ڪرين تقصير
پرور تون پير، ڪٽي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

ماروئڙن جي ملڪ تي تين، پيرون پسيون ڏت ڏونئرا
سگر ڪاچ تن سنگهارن جو، ڏارن ڏنار چيلا
عمر منهنجي ملڪ ملير جا، ناهن ماروئڙا ميرا
شل بخت ڦيري ڦيرا، ڪٽي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

ماروئڙن جي ملڻ جون، ٽيون جهنگن ۾ جهوڪان
پڪا اڏن پنهواريون، ڪن پٽن تي اوٽان
ڪائن پنهنواريون ڪير ڪتا، خاص خوشي ءَ مان
پيئن ٽيون پنهواريون، پايو پلر جون پيچان
ڪن ولوڙا سي ويڙهيچا، پٽن تي پوڪان
ڪٽي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

ماروئڙن سوا منهنجي، ڪا ساعت ڪانه سري
ٻڌي ڳالهيون ماروئڙن جون، پيو اندر ڏيل ڏري
ڪاوان ڪاچ ڪين ڪي، ڪائيندس سگر ساڳ سري
اتبر اڪير اندر ۾، ويندس ويڙهه وري
اُتا مينهن ملير تي، ايندا سانگي سانگ چري
ڪٽي بي ڏوهي موڪ ڪرم علي چوي

لوئي جي تون لج رکين، جن لوئي جوتون سير
مارو منهنجا تہ ملير ۾، کليو پيئن ٿا کير
پردو پنهنوارن جو رک تون، داتا دستگير
مارن ملڻ جي من ۾، عمر آھ اکير
کٽي بي ڏوهي موک کرم علي چوي

پٽن جي پر ۾، منهنجا مارو کن واڙيون
جهڳٽا جهڳن جهانگيئڙا، مال اچن چاريون
ڇيلا ڇڏن ڇيک سي، ڦرڙا ساريو سنگهاريون
ملڻ لئي ماروئڙن جا، سور وجن ساڙيون
کٽي بي ڏوهي موک کرم علي چوي

شل پريت پکن جي پاڙيان، لوئي اباڻي لال
ڏيئي پانڌ پناه جو، تون ڍکج ڍکڻ هار
سور سرجيا سانگيئڙن جا، سيني سو هزار
وسکاري وسي وس کيا، مٿان ملير چوڌار
کٽي بي ڏوهي موک کرم علي چوي

منهنجن جهانگيئڙن جون، ٿيون جهنگن ۾ جهوکان
پيئن سدا پنهنواريون، کير کٿا ٿيون موکان
چارن ٿيون پنهواريون، ڦر ڇيلا ڇڏي ڇيکان
ڏهرن پاسي ڏيرا تن جا، تر ٿوهر کن اوٺان
کٽي بي ڏوهي موک کرم علي چوي

پٽ پنهوارن جي سال، رکندو پاڻ خدا
ٻي ڏوهي آهيان بند ۾، ٿيا قابو ڪوٽ ڪڙا
مارن ميارون مارن جون، سرتين جا سور سدا
موڪل ڏي ميان سومرا، ڇڏ ٻاور تون ٻندا
ڪٽي ٻاندي موڪ ڪرم علي چوي

مارو منهنجا ملير ۾، سانگي خوش رهن
ڏٿ ڏونئرا ڏوتيئڙا، قوت پنهنجو ٿا ڪن
سينگيون سرتيون سومرا، ويڙهن منجهه وسن
سرتيون پٽي سگريون، ٿيون چاهه منجهان چاڙهن
ڪٽي ٻاندي موڪ ڪرم علي چوي

مارو منهنجا ملير ۾ ٿا، اهڙيءَ ريت رهن
پٽ پٽيهر پهرن ڪين ڪي، اهڙي چال چلن
لعل لويون لاڪيٽيون، آهي مرڪ مارو ئڙن
سرتيون سنگهارون سومرا، جن زيور زهر لڳن
اوڏن ڪتيون ڪتيرا خاصيون، واري وچاڻا ڪن
ڪٽي ٻاندي موڪ ڪرم علي چوي

سرتين سانگيئڙن جو، مونکي مرم تو ماري
جي جهانگي رهن ٿا جهنگ ۾، ڦوڳن ۾ ڦر چاري
پٽ نہ پهرن ڪڏهين، ڪٽي ٻاندي موڪ ڪرم علي چوي

هڪڙا اڏن پيا چڏن، پڪا پنهنوار پراڻا
تر توهر تين جت گهڻا، تن پٽن تيا پاڻا
سرتين ساهيڙن سرهائيون، ڦوڳ ڦلاڻا
مارو چارن مال تا، تِت ڏوتي ڏاڏاڻا
ڪٽي باندي موڪ ڪرم علي چوي

وسڪاري وسي وس ڪيا، تيا مينهن ماندڙاڻا
پلپل پون ياد مون، ڏٿ ڏوتي ڏاڏاڻا،
دم دم آهن تن جا، ترن ۾ تاڻا
مگ موٺ ۾ مڪٽيون، للر لنب لاڻا
گاهن گلزاريون ڪيون، تيا ڪرسڻ ماندڙاڻا
ڳاگيون پچي لال تيون، ڳم ڳنڌير سيباڻا
موڪل ڏي تہ مليرِ وڃان، جت آهن اباڻا
سانگين سندي سڪ جا، ميان جهورن جهوراڻا
ڪٽي باندي موڪ ڪرم علي چوي

ماروئڙن جي ملڻ جا مون، سرجيا سور سرير
روئي روئي رت ۾، نيڻن وهايم نير
راتيان ڏينهان سڪ ۾، هنجون وهن وير
ملي تن ماروئڙن سان، ڪليو پيئان ڪير
ملڪ مليرِ وسي پيو، تڏي ترن هير
قلب اندر ڪرم علي چوي، آهي اباڻن اڪير
پردو رکج پير، مون ملان ماروئڙن سان

مارن ريءَ من ماندو گهڻو، نيڻين وهن نار
ساريان ساهيڙيون ساهه ۾، ڏڻن ساڻ ڏنار
رهن سدائين روح ۾، پڪا ٿي پنهنوار
وس نه آهيان مون پنهنجي، مارو وسن ماڙ
ملڻ جي ڪرم علي چوي، سولي ڪندو ستار
لاهي لوڪ ميار، ڪٽي مل تون مارُوئڙن سان

مل تون مارُوئڙن سان، سانگي خوش وسن
سڪ سرتين ساهيڙين جا، من ۾ مچ مچن
ٻري ٻاهه فراق جي، دونهان درد دکن
ملان تن مارُوئڙن سان، پل پري ڪين رهن
هڪڙيون چڏن ٻيون اڏن، اهڙي چال چلن
ساهه ساري ڪرم علي چوي، پلپل پاڙيچن
سانگي سڪيا وسن ملندم شال مليرَ ۾

مارن سندي ملڪ تي ٿيا، پيرون پسيون ڦوڳڻ ڦلارا
خوش رهن خيال پنهنجي ۾، سڀ سانگي سوڀارا
ڳڻتيون ڳاراٽا لٽا تن جا، ٿيا مارو متارا
ملڪ مارن جو ملهار ٿيو، ڪيا سارنگ وسڪارا
جهڳٽا جهڳي جهانگيئڙا، جام پيئن جهارا
ڪرم علي منهنجا مارو موچارا، ملندا شال مليرَ ۾

مارن جي ملڻ جي من ۾، اتم اکير گھڻي
ماندي منهنجي مليرلئي، دلڙي آ دلگير گھڻي
سنگھارن لئي سکي هينئون، آءٌ باندي هت بڻي
آهيان بانداڻي بند ۾، هئي هئي هڪ جڻي
وجي ڏسان ويڙهيچا ڪرم علي، ڪندو مولا ماڙ ڪڻي
جيڪا رب ڪي وڻي، وجي ملان ماروئڙن سان

ماروئڙن جي مونکي آهي، سدا سڪ سرير
خوش وسن شل سانگيئڙا، مون ويڙهيچا ولهار
پلپل ساريان پئي سڪ ۾، سي پکا ۽ پنهنوار
قسمت قيد ڪيو ڪوٽن ۾، بيوس آهيان لاچار
نتا گذرن ڏينهن ڏکن جا، تيو روئڻ زارو زار
الله ۾ اتم آسرو، هي ڪرندا ڪوٽ قهار
صاحب لڳ ستار، ملندس تن سان ڪرم علي چوي

بيوس رهان پئي بند ۾، ڪري دم دم دل دانهون
ڪن پَون من ماروئڙن جي، اهي اندر جون آهون
وري وڃان ملڪ ملير ڏي، ڳوڙها ڳل ڳاڙيون
نيڻئون نير وهائيان، هنجون هت هاريون
ويندس ويڙهيچن ڏي، پڇي طاق تنهنجون تاڙيون
ڪرم علي چوي سي ساريون، ملان ماروئڙن سان

وسڪاري وسي وس ڪيا، ملڪ منهنجي چوڌار
گاهن گلزاريون ڪيون، ڦوڳن جهليا ڦلار
ڏوتي ڏني مون ڏينهن تيا، ڏڻ ڏٺي ۽ ڏنار
شل ميلي ماروئڙن سان، مون صاحب رب ستار
ڏسان ويڙهيچا ولهار، ڪٿي ٻانڌيءَ موڪ ڪرم علي چوي

عمر ماروئڙن جا اٿم اندر ۾ اوقات
سور سهان پئي سختيون، ڏينهان توڙي رات
لاتي سڪ سڪرات، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

عمر اباڻي پار جي، اڄ آئي خبر ڪري
توهه پنچي سڀ لال تيا، ڦوڳن ڪئي ڦري
وڃان شال وري، عمر اباڻي ڏيهه ڏي،
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

سڪ سنگهارن جي آهي، اندر منجهه اڪير
ڏوتي ڏاڏاڻا ڏور تيا، جي ڪليو پيئن ڪير
عمر ناحق ڪيوءِ نذر سان، مارو منهنجا مير
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

پکا تن پنهنوارن جا، منهنجي هنيئن منجهه هُرن
مارو هُت مليرَ ۾، جهوريءَ منجهه جهرن
سورن سينو ساڙيو، هر هر ڦٽ ڪُرن
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

عمر بانور ڇڏ تون، ڳٽتين ۾ نه ڳار
ٻيڏوهي آهيان بند ۾، ڏنارن ڪان ڏار
پلپل آهي اندر ۾، تن پنهنوارن پچار
سانگين سندي سڪ ۾، نيٽين وهن نار
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

پٽ پٽونهان ڪين وٽن تاءِ اسانجا واريءَ وچاٽا
مَرڪ منهنجن مارن جو، ٿيو پٽون ۽ پاٽا
لال لويون لاڪيٽيون، ٻيا پڪا پراٽا
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

بي ڏوهيون عمر چو بند ڪجن، جن جا سانگي ڏور رهن
ڪنهن سان سور سلن، اهي جهوراٽي منجهه جُهرن
سانگي سور سهن، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

قسمت آٽي ڪوٽ ۾، ڪنهن امر اڙايو
ٻيو عمر تنهنجن طعنن، من ماري منجهايو
اباٽن ڪيئن وساريو، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

عمر ڏسي ڪوٽ ڪچهريون، متان ڪرين بانور
ڪيئن هلنديءَ پاڻ سان، هيءَ دنيا دولت زر
اتي وايون وينديءَ وسري، تون وجي ڏس هيڪر
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

باغ باغيچا آهن سڀ ڪوڙا ۽ ڪچا
دنيا دولت زر جي، ڪانهي ات پچاءُ
وايون ويندي وسري، جت ٿيندي ۽ هر پڇا
بانور چڏ بندا، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪٿي آئين تون ڪوه تان، عمر زور ڪري
ٻي ڏوهي رکي ٿي بند ۾، قابو قيد ڪري
انا مينهن مليرتي، پلر پٽ پري
ڏسي پورب پار ڏي، ٿي منهنجي دل ڳري
پٽ پنهنوارن سان پڙي، ڪٿي باندي موڪ ڪرم علي چوي

انا مينهن مليرتي، پلر پرجي ٿيا تار
گاهن گلزاريون ڪيون، ڦوڳن جهلي ڦلار
ساهيڙيون سارن سدا، پرتئون ڪن پچار
الله اوڏانهن وار، ڪٿي باندي موڪ ڪرم علي چوي

وسڪاري وسي وس ڪيا، ٿيا سرها اباڻا
تر توهر ڦوڳ ڦلاريا، پٽن پاسي پاڻا
اڏيا سانگين سومرا، پٽ پنهنجا پراڻا
ڪُهه تنهنجا چانور چور مان، ڪُهه ڪٽون وهاڻا
جن جا واري وچاڻا، ڪٽي باندي موڪ ڪرم علي چوي

الله ڪاتيندو ڏکيا ڏينهڙا، ملڪ وري وينداس
روئي روئي رت ۾، هي حال سارو ڪندياس
سور سيئي چونداس، ڪٿي باندي موڪ ڪرم علي چوي

هئي هئي پنهنوارن جي پار جي، ڪو آڻي خبر چار
بي ڏوهي آهيان بند ۾، بس الله جي آڌار
آهيان اڪيلي لاچار، ڪٿي باندي موڪ ڪرم علي چوي

رات ڏٺو مون خواب عمر وئي آهيان ويڙهه وري
سکين سانگيئڙن سان، منهنجي پت پڙي
لتا ڏولاوا ڏکن جا، قادر پڳي ڪڙي
ويندس مارن ريءَ مري، ڪٿي باندي موڪ ڪرم علي چوي

ڪتيا ڏکيا ڏينهڙا، ڪئي مولا مونتي ماڙ
رات ڏينهان هو جنهن کي، منهنجو هي سوال
ڪديائين ڪڙي قيد جي، ڪري پالايون پال
هادي سڻيا حال، ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪدي بندياڻي بند مان، عمر ڏي ڇڏي
پڪا پنهنوار پٽن تي، وينا ڏور اڏي
ڏسي ڏورئون ماروئي، ڪيائون سڏ سڏي
تنهن دم مئي ماروئي، ويئي لوءِ لڏي
ڪٿي قلب اندر ڪرم علي چوي

مرڻ ماروئي جو ڏسي، ڪيائون واري وچاٽا
منجھ ڳٽتي ڳاراٽي پيا، ڪنهن جهوريءَ جهوراٽا
سور سيباٽا، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪڍي بندياٽي بند مان، عمر ڏني ڇڏي
پري ڪان پئي ماروئي، منجهان سڪ سڏي
ڳچي لڳي ڪِرِي تنهن دم، وئي ماروئي مري
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

خبر ڏنائون ماروئي جي مائٽن کي، ماروئي وئي مري
جنهنجي ڪانءِ ڪوٽن ۾، سانگين ريءَ سري
قسمت ڪانءِ تري، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

سچي سڪ جن سيني ۾، خيال نہ رکن خام
الست بربڪم قالو بلٰي، پاڙن قول انجام
سخن سچارا سانگيئڙا، ماڻن موج مدام
دنيا سندي زندگي، دل ۾ پائن دام
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

بيت عمر ماروئي سوال جواب

عمر کر نہ ظلم زوراوري، پسي دور مکان
جواني جوين پيڙا کين هلنديءَ ، کر تورو تر ساڻ
موٺائج ماروئي، کٽي قلب اندر کرم علي چوي

جا آندم منجھ کوٽن، سا ناھ موٺائڻ کار
ڏوٿين ڏاڏاڻن ڏيھ جا، وھم سپ وسار
مارو ملک ملير جا، کين لهنديءَ سار
ويهي هت گذار، کٽي قلب اندر کرم علي چوي

هت گذاريان کين کي، توڙي حيلا کرين هزار
سکيا سانگي مون متي، ماروئن کن ميار
هت ويهندس کين کي، آءٌ ويڙهيچن کان ڌار
ٻن ٻانهوٺا تنهنجا هار، کٽي قلب اندر کرم علي چوي

پکو کر تون پاڪي، پل سانگين کنان ساھ
پھرج پٽ پٽيھر ماروئي، اها لوئي کٽي لاھ
مڃ هي نيک صلاح، کٽي قلب اندر کرم علي چوي

کوٽين ويهندس کين کي، نکا لوئي لاهيان
پٽ پٽيھر کي باھ ڏيان، لوئي کين لڄايان
مارن مون ملان، کٽي قلب اندر کرم علي چوي

ڏيائين موکل کين کي، توڙي حيلا کرين هزار
رهي پوچ تون اتهين، ٻي وائي سپ وسار
پنهنجو پاڻ کٽي مار، کٽي قلب اندر کرم علي چوي

جن کي سک سچي، سي ويهي کين رهن
پُرن پريان جي پار ڏي، توڙي ڏک ڏسن
سانگي شال ملن، کٽي قلب اندر کرم علي چوي

چوتو کرين نذر سان، عمر ايڏيون ارڏايون
ايندءِ موت اوچتو، کال متان کاهيون
بي ڏوهيون چو بند کرين، پرايون چايون
سڻ ويڙهيچن وايون، کٽي قلب اندر کرم علي چوي

ماروئڙن جي مونکي، اندر منجهه اکير
ساري سنگهارن کي، نيٽين وهايان نير
ڏوتيئڙا مون ڏور تيا، جي کليو پيئن کير
قرب جا کرم علي چوي، کات هئين ۾ کير
پردو رکندو پير، کٽي ملان ماروئڙن سان

رکي سر سوليءَ تي اناالحق چون
عشق سندي آڙاهه ۾، پتنگ جيئن پچن
پاڻ پيل پاوا تيا، اڏيءَ سر اچن
سٽي سر پنهنجو، وجود ۾ ڏسن
چشمو هک حق جو، مو تي مرد لهن
کٽي قلب اندر کرم علي چوي

مرڻا اڳي جي مرن پرت پکي پاڙين
جو هيا سو تيا، پيا وهم وسارين
سر هک صحيح کري، اناالله اچارين
کٽي قلب اندر کرم علي چوي

متفرقہ بيت

دنيا دنيا سيڪو ڪهي، ٻڌ دنيا جا پار
پٽ ماري تو پيءُ کي، پاءُ پاءُ ڪان ڏار
اهڙا ٻچڙائي جا پار، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

دنيا دنيا سيڪو ڪري، پڇ دنيا ڪان پري
ڪنهن جي ساڙي ٻاهه، ڪنهنجي ويا چور ڦري
هڪڙن جي درياهه ٻوڙي، ڪنهنجي رهي زمين تري
ڪنهن سان ڪين هلي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

پير پيغمبر سڪندر جهڙا، ويا هتان لڏ هلي
خبر تن جي پئي ڪا نہ ڪا، نڪا رهي نشان ذري
ڪنهن سان ڪين پڙي، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

جو هٿ ڏيندو سو ايندو اڳيان ڪم
دمڙي نہ هلندي پاڻ سان، ليکو پڇندءِ جم
پوءِ غافل ڪائيندين غم، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڏي صاحب جي نام تي، وٺجي ڪر واپار
اڳيان پڇندءِ چا ڪيئي، ڪهڙو ڏوهہ ثواب
ڪهڙو ڏيندين جواب، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هئي هئي ڪري غافل تون، عمر وڃائين
راتيان سمهين ننڊ ۾، ڏينهان غفلت گذارين
پوءِ ڪيئن ملندءِ سائين، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

پلي ڪندءِ پڳوان هر ويلي هر دم
ڪر مسڪينن تي ڪرم، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ديا ٺينڊءِ گر جي راضي ٺينڊءِ رام اوهان ڏيو انعام
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هِت ڏيندين هُت ڪم ايندءِ
داتا جو در دان صاحب آهي سبحان
ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

چڱائي ڪر تہ چڱائي ٿئي، جڳ ۾ اٿي جس
نائي ڪنڌ قلوب ۾، پير پرينءَ جو پس
وٺ گروءَ وارو گس، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

هتان ولر جي ويا سي موٽن ڪين ڪي، ويڙهيچا ولهار
وس چلي ڪنهن جو ڪين ڪي، توڙي حيلا ڪجن هزار
ساهہ اندر آ سار، راتيان ڏينهان ڪرم علي چوي

ويا پري پرديس تي، منهنجا مارو ماڳ متي
سور سرجيا سيني ۾، محبت مچ مچي
شل روحي راند رچي، موٽي ملن ڪرم علي چوي

هتئون ويا جي موٽن ڪين وري، توڙي حيلا ڪجن لک
ميٺاڻئون ماروئڙن جي هئي مونسان پڪي پڪ
هتي رهندس ڪين ڪي، سانگي ڪندا شڪ
پاڙي وچن شل قول، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

ڪوڙا مڪر جا ڪننا پائن، ڪشتا ڏنڊا چيريون چمڪائن
در در نچي حال وڃائن، پاڻي لڄي ٿي گر بہ لڄائن
ڪرم علي عشق ڪان ڪيائون موڙ
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

ڪوڙمڪر جي تسبيح ڦيري، هٿ منهن ٿو گهڙي گهڙي ڌوئي
اندر چشمون عشق جو آهي، تنهن ۾ دل جو وضو سنوار
ڪرم علي چوي تنهن ۾ رڪ، پنهنجي ڪوڙ
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

هڪ دم جو رڪ تون ڏيان، ساڳي سر آهين پاڻ سڃاڻ
ونحن اقرب آهي ڪرم علي چوي، حاضر هر جاءِ ڇاڻ
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

ڪٿ بادشاهہ سڏائي ڪٿي حاڪم ٿي حڪم هلائي
ڪٿي گداگر ٿو سڏائي، ڪٿ عشق حسن جون موجان ماڻي
سير ڪرڻ پنهنجو آ ڪرم علي تو ڪانسواءِ ناهي اور
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

اندر باغ اندر بهار، اندر ۾ ميرا اڪيچار
سر ڪيائو صدقو، تن من ڪيائون گهور
رات ڏينهان آهي ڪرم علي چوي، تن ڪي اور
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

ڪٿ عشق حسن جون موجان ماڻي
سير ڪرڻ پنهنجو، ڪرم علي توڪان سواءِ نہ آهي اور
ڏس زمانو آهي زور، تنهن ۾ ماڻهو چغل خور

ڪافي روپ جوڳ، آسا

برھ وارن جو باب، عشق اسان کي اچي تو پڙھائي

عشق اسان جو اُستاد جو آھي، سٽون سورن سوئي سِکائي
باھ برھ جي تو پڙڪائي، علم عقل سڀ چڏي پڄائي

لوڪ لاڳاپا سارا لاھي، غير اندر جا ڊوھَ تو ڊاھي
سير منصوري ڏي تو ساھي، سوليءَ تي سر عشق چڙھائي

مرشد موجون عشق جون آھي، راھ تنھن سان طالب لائي
اناالله تو پاڻ چوائي، ھو ھو ھر جا ھل ھلائي

ڪرم علي عشق امام جو آھي، عشق نماز حقيقي پڙھائي
ڪعبو قبلو پاڻ ئي آھي، الانسان تو سر سڏائي

ڪافي روپ سارنگ

تن ۾ تار لڳي مرشد جي
ننڊڙي وئي آهي ڦٽي

مَئي پي مستو مست ٿيا سي
پيتي سي جو ورهيہ وٽي

سورهيہ اڇن ٿا قربئون ڪاهي
مرد پون ٿا مڇي مڇي

سڪ سڄڻ جي آهي اندر ۾
دونهان پيا سي دُرس دُکي

سنياسي آهي سر جو سودو
پير نہ ڏي تون پوئين پٺي

فيض علي سائين فيض رسايو
ڪرم علي سر ڏنو آهي سٽي

ڪافي روپ

پاڻ وڃائي پاڻ سڃاتم، ڳالھ الڪ جي لکندو ڪير
پنھنجو پاڻ ۾ پاتم جھاتي، ڪونہ ايئن ڪو نھاريندو ڪير
دين ڪفر ڪان آھيون نيارا، رمز رندن جي سمجھي ڪير
الٽو راھ اسانجو آھي، عشق بنان پيو لھندو ڪير
ڪرم علي آھي سر جي بازي، سوليءَ تي ڪو چڙھندو شير

ڪافي روپ جوڳ

راھ الله جو مشڪل آھي، اتي اچن تا عاشق ڪاھي
خوف ۽ خطرا آھن تنھن ۾، سورھيہ اچن تا قدم وڌائي
اناالحق تو نعرو ھٽي جو، تنھنڪي چاڙھن سوليءَ ڦاھي
ونحن اقرب ويجھو آھي، عاشق وينا دوئي ڪي ڊاھي
ڪرم علي آھي سر جي بازي، جيڪو اندر ۾ جھاتي پائي

ڪافي روپ جوڳ

جوش جدائي تو ماري، ڪير نه تو کو سرچائي

محب جڏهن جو موڪلايو، دردن دل ۾ دود دکايو
ورهه وڇوڙي واءُ ورايو، سورن وڌو هي ساهه ساڙائي

لک تنهنجا پال پلايون پانيان، ڳالهيون ڳڻ پيو تنهنجون ڳايان
پلپل تنهنجا پند پچايان، دلڙي ور ور پئي واجهائي

نينهن نوان نِت ناز ڏيکاري، جوشن ۾ پئي جندڙي گهاري
ساهه سڄڻ پيو توکي ساري، پل ۾ پيارا وچ پرچائي

ڪرم علي تئي باغ بهاري، ڏي ڪا دلبر تون دلداري
جان جڏي آ سورن ساڙي، واڳ وصل آ يار ورائي

ڪافي روپ جوڳ

خبر ناهي پئي ننڍڙي سن ۾، عمر وئي گذري ڳالهين ۾

ننڍپڻ ۾ ڪين ڪيم، رانديون ڪندي وقت ويم
تنهن ۾ سمجهه ڪانہ پيم، عمر وئي هي صغيريءَ ۾

هئي هئي ڪندي عمر وئي، ڪل مونکي ڪانہ پئي
عمر اجائي سڀ وڃائي، آيس هاڻي اخيريءَ ۾

اڄن جي لڄ اڇي رک تون، پرين پاڻ سان گڏ تون
سگهو سڻ سڏ تون منهنجا، عمر آئي اسيري ۾

ڪرم علي جي پت رک تون، پنهنجو پاڻ اڇي پس تون
ڪارن مان اڇا تيئڙا، آهيان پرتل توکي پيريءَ ۾

کافي روپ جوڳ

دکي دلڙي کري ٿي دانهون
سٽي من کو منهنجون آهون

ڏجان پيغام ادا ڙي پانڌي
آهي دلڙي تو لئي ماندي
کوٽن ۾ آءُ آهيان باندي
اچي من کو اوڏاهون

بيو پيغام ڏجان هي ساري
ڳوڙها ڳلن تان هيکر ڳاڙي
نير اکين مان هر هر هاري
روز ڏسان تي پيئي راهون

ٽيون پيغام ڏي قربئون کاهي
توريءَ منهنجو هٿ کجهه ناهي
ويهان کيئن توکي وساري
سور وجن تا دلڙي ساڙيون

کرم علي هي دلڙي ساري
ڏکيا ڏينهڙا ويني گهاري
دردن وڏي آ دلڙي ساڙي
پيا ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙيون

ڪافي روپ جوڳ

ڏسي هن خواب ڪي، نيڻن ننڊ وساري

ڏسي صورت تون ساري، دردن هي دل آهي ماري
برهه اچي ٻارڻ ٻاري، سک آرام ننڊ وڃائي

هيءَ عمر آ ڪوڙي بازي، متان تون ٿئي تو ۾ راضي
گوءِ ڪٽي مرد ڪو غازي، من پنهنجي ۾ ويچاري

جاڳي ڏس تون پنهنجو جاني، متان تون ٿئين حيراني
سمجهه صورت ساڳي سلطاني، محبت مچ مچائي

ڪرم علي کي سمجهايو، آهي عشق آرام وڃايو
ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙيو، نيڻين نير وهائي

ڪافي روپ جوڳ

ساميئڙن سان منهنجي آهي دل گهٽي
آهي دل گهٽي، محبت تن وٽي

ڏک ڏولاوا ڏيئي دل کي، عاشق بر ۾ تا اورن
پاين برهي ڪٽي

سور سختيون ڏسي سوين پل پل پور پون
ڪين پاين تا جٽي.

ڪرم علي ڪاه ڪيو تا ڪاهن سر سوليءَ تي عاشق ساهن
گيت انا الحق رب کي ٻٽي

ڪافي روپ جوڳ

سورن ساڻ آ منهنجي اور، سنگت مني ساميئڙن جي

حال اندر جو ڪنهن سان اوريان، ڪير سٽي کو وره وائي
عشق جي آڳ لڳائڻ جي.

ڏک ڏولاوا اندر ۾ آهن، سلجي ڪنهن سان حال
خون جگر جي ڪائڻ جي

ڪرم علي آهي سر جي بازي، گوءِ ڪٽن تا مرد کي غازي
سوليءَ تي قدم اُنائڻ جي

ڪافي روپ جوڳ

عشق آهي اسرار، دم جو ڏيان لڳايان ٿو
دم جو ڏيان لڳايان ٿو، گيت انا الحق ڳايان ٿو

پنهنجو پاڻ ۾ پاتم جهاتي، لا جي هٿ ڪري ڪاتي
ڪري مجوسيءَ تي مارو يار، ماري من مڃايان ٿو

بيک بيراڳي بسمي لاتم، وهم دوئي جا سڀ اڏاريم
نينهن ڪري نروار، تن ۾ تيرٿ نايان ٿو

خيال خدائي خاصو چاتم، صحيح ڪري سو پاڻ سڃاتم
اچي ٿيم اظهار يار، چرخو چست چلايان ٿو

ڪرم علي سر جو سانگو لاهي، ڪاف ڪشالا تن کي چاهي
چوڪند ۾ چوڏار، هوڪو حق هلايان ٿو

ڪافي روپ جوڳ

عشق آهي اسرار، دم جو ڏيان لڳايان ٿو
دم جو ڏيان لڳايان ٿو، گيت اناالحق ڳايان ٿو

دين ڪفر جا ٽڳڙا ٽوڙيم، وهم دوئي جو سڀ ٻاريم
ڪعبو قبلو پاڻ ۾ ڄاتم، تن ۾ تيرٿ نايان ٿو

مسجد منبر پاڻ ئي آهيان، مندر مورتون پير نہ پايان
عشق آهي امام اسان جو، تنهن کي سيس نوايان ٿو

رهبر عشق اسانکي آٽي، برهہ جو باب پڙهائي ٿو
اناالحق جو هوڪو ڦيري، شاهي طبل وڄايان ٿو

اَلاِنسان سِري وَاَناسِرَّه، مرشد راهہ ٻتائي ٿو
ڪرم علي سر صحيح سڃاتم، ذاتي ذات ملايان ٿو

ڪافي روپ

عشق سچي دل سان لڳائڻ چڱو آ
لڳائڻ چڱو آ نيهن نڀائڻ چڱو آ

سور سختيون سهي سر تي
سر جو سانگ نہ ڪرڻو آ

ڏک ڏاڪڙا ڏسي ارڏايون
پير نہ پوئتي ورڻو آ

پير پريت جو پائي پڙ ۾
عشق جي چاڙهي چڙهڻو آ

ڪرم علي ڌيان الله جو هردم
دم دم دل ۾ ڌرڻو آ

ڪافي روپ جوڳ

عشق ڪري اظهار، پنهنجو پاڻ پچايان تو
پنهنجو پاڻ پچايان تو، مر جي رام ريجهايان تو

گنگا جمنا هليا مٿائي، تن ۾ تيرت جو ڪو نائي
عشق ڪري اظهار، گيت اناالحق ڳايان تو

عشق چارو چست ڏيکاري، غير اندر جو سڀ اڏاري
نينهن ڪيو نروار، هوڪو هر جاءِ هلايان تو

جاڳي جارون يار سڄاتم، پير پڙهيو عشق جي پاتم
لاڳاپا سڀ لاهي يار، سوليءَ سر چڙهايان تو

ڪرم علي آهي پنڌ اٽانگو، ڇڏتون لاهي سر جو سانگو
درس ڏنم ديدار، اَلاِنسَان الايان تو

ڪافي روپ جوڳ

عشق وارن جي آهي الٽي بازي
راند ڪٽن ٿا مرد ڪي غازي

چئوپڙ شطرنج راند ڪيائون
ڳوٽ جا حق جي سا نِرڪيائون
عشق اندر ٿيا عاشق راضي

عارف بازي راند ڪيائون
اناالحق جو نعرو هنيائون
شور مچائي مفتي قاضي

غير اندر جو دور ڪيائون
خيال خدا جو راهه ورتائون
عشق ڪيڏي ٿو برهه جي بازي

ڪرم علي ناهي حق ۾ چارو
نوري ڏس تون پنهنجو نظارو
سڪ برهه جي اندر بي نيازي

ڪافي روپ جوڳ

عشق جو آهي پنڌ اٽانگو، ماريو نينهن جو نعرو يار
سوليءَ تي منصور چڙهايو، گيت اناالحق ڳايو يار
ملان مامر ڪين پروڙي، شريعت ڏي تنهن ڪاهيو يار
اَلانسان سِري وَاَناَ سِرّه، پاڻ الله فرمايو يار
وَنحنُ اَقرَب ويجهو آهي، منجهه قرآن ڪهايو يار
ڪرم علي آهي سر جي بازي، اَلاِنسَان الايو يار

ڪافي روپ جوڳ

ڪعبو قبلو پاڻ ۾ آهي، ڪنهن کي سيس نوايان تو
چار ملائڪ چوڏنهن پيرا، چوڙ چاڙهي ڪيڏايان تو
آدمر هوا جو جمر سنيران، هت سان مان پرٽايان تو
رنا هئا سي مون ئي ملايا، بازي برهه بنايان تو
بيد قرآن ڪان اڳي هئا سي، اَلاِنسَان الايان تو
هڪ حق پاڪ اڪيلو هو، ڪرمر علي راند ڪرايان تو

ڪافي روپ پيروي

لڪيو اھڙو ئي آھي، ٽرڻ جو ئي ناھي
ھزارين شاھ بادشاھ، ڇڏي ٿو ڀلائي

جيڪو جنھن جو مقدر بڻيو آھي
ڪاٽي وجي ٿو سڀ ڪو، پنھنجي ٽوڙ نڀائي

آدم حوا کي اصل وڏو ھو ڀول ڀُلائي
اڄڪلھ جو ناھي، روز اول کان آھي

لڪو ڪيان ڪھڙو، ڳڻڻ جو ئي ناھي
سڀڪو ويو ھتڙي، پنھنجو وارو وڄائي

ڪرم علي جي دل وڏي آ دردن ڍڪائي
ٻيو ڇوي ڪنھن کي، دل جي دل ۾ آھي

ڪافي روپ آسا

مون ۾ عيب هزار، ڏکين تون ڏکڻ هار
تو ڏاران منهنجو ڪونهي وسيلو وصل جا آڌار
صبح شام پرتل آهيان توکي، صوفين جا سردار
ننگ نماڻيءَ جو تو تي آهي، تنهنجو نام ڏاتار
ڪرم علي جهڙا لکين سوالي، دلئون ڪين وسار

ڪافي روپ آسا

سڄڻ تون سردار، ننگ نماڻيءَ جو تو تي آهي

تنهنجي ڪارڻ ڦالان پايان، واڻون ويني روز نهاريان
تن من لڳڙي تار، دل اداسي تو لئي آهي

راتيان ڏينهان آرام جو ناهي، سک ڪيو ماندو آهي
جر وهاير جال، سوز سيني ۾ سمايو آهي

ڪرم علي اصلي تنهنجو آهي، درشن پنهنجو ڏيکار
صبح توڙي شام، تون اسان جي واهر آهين

ڪافي روپ بروو

ناهي سلڻ جو سور، آءُ تہ پرين توکي سارو سڻايان

دردن دلڙي ڪئي آ ماندي، ناهي هڪڙو پل بہ واندي
برهہ ڪئي آهيان پرپور

سڪ سڄڻ جي آهي اندر ۾ جهڄڻ جهوري آهي جيءَ ۾
پل پل پون تا پور

ناز اوهان جي وڏو نهوڙي، جيءَ منهنجي کي وڏو آ جهوري
چشمن ڪيو چڪچور

ڪرم علي فقير جي دلڙي اداسي، آهي پرت پريم جي پياسي
گهائي تنهنجي گهور

کافي روپ پيروي

نصيحت ٿو ڪيان توکي، سمجهه تون دل لائي
چار ڏينهن جوين جا، ڪلا چو ٿو ڪائي

جيڪو مجي ٿو، ڪين ڪي خطا ٿو ڪائي
عقل انهيءَ جو پنهنجو سر ٿو ودائي

نادان ڪي چوڻ اجايو آهي جنهن مجيو ئي ناهي
جو مجي نہ ٿو ڪڏهن، سو تر جو گٿل آهي

تڏهن ٿو سمجهي جڏهن اجل سرتي آهي
هيڪر اهو پنهنجو سر ٿو وڃائي

ڪرم علي چَوئي سچ ٿو، هي رندي سخن آهي
خبر پوندي تڏهن، جڏهن موت آيو سر. ڪاهي

ڪافي روپ

وڏو خيال زلف جي دام مونکي
وسريو سک سمهڻ آرام مونکي

چشمن واري چال ڏسي، پئي دلڙي دلبر يار ڦسي
ماريو محبت واري مام مونکي

برھ جو بادل برسڻ آيو، انا الحق جو نعرو ماريو
پرت پياريو آ جام مونکي

باھ برھ جي آتش لائي، وسري وئي ٻي سڀ وائي
آھي سورن جو ماتام مونکي

ڪرم علي پنھنجو پاڻ سڃاڻي، غير اندر جو سڀ اڏائي
ھو ھو جي آ ھام مونکي

ڪافي روپ جوڳ

اندر ۾ تم سار، مونکي تن ماروئڙن جي

مارو منهنجا ڏور وسن ٿا، خوش وسن پنهوار
آءٌ اداسڻ آهيان انهن جي، جت وسن ولهار

سانگيئڙن جي آ سار ميان، جيئڻ پانئيان جنجار
ماروئڙن جي سڪ سدائين، روئي وهايم نار

مارو مونکا مور نہ وسرن، لهندا نيٺ سنيار
ڪرم علي شل ملان مارن سان، موليٰ ورائي وار

ڪافي روپ جوڳ

دردن وڌي آ دل ساڙي، دم دم دلڙي پئي ٿي پڪاري

ياد ڪيون پئي ڦاران پايان، ڏينهن ڏکيا پئي گهايل گهاري
گوندر ۾ ٿي گذاريان، پرت پرين شل پنهنجي پاڙي

دلڙي لٽي ويو دلبر جاني، قرب ٻاري ڪا هٽي ويو ڪاني
حيرت منجهه آهيان حيراني، سورن وڌو آ ساڙي

اکيون روئن راتيان ڏينهان، سور اچي ڏين لوهان لوهان
درد ڏکايا دل ۾ دونهان، پرت وچان شل پاڙي پاڙي

ڪرم علي سان ڪري ويو ڏاڙو، ڏئي چشمن جون چقمق چالون
ڏسان نرمل نور نرالو، قتيل دلڙي ٿي ٻاڪاري

ڪافي روپ جوڳ

ڏسان مارو شال سندا، سڪ سانگين جي آهي سدا

ڏيج سنيهو ساري الا، نام الله جي پانڌي ادا

هيڏا منهنجا حال ٿيا، جهانگين ڪان ٿي آهيان جدا

ڏوٿي ڏٿي مون ڏينهن ٿيا، مارو ميلي شال خدا

ڪرم علي آهي اڪير گهڻي، باور چڏ تون عمر ادا

ڪافي روپ جوڳ

مارن ساڻ ميلو ڪندو، منهنجو پاڻ خدا
ڪندو منهنجو پاڻ خدا، موٽي شال ملندا

لال ليارون يوڳ ڦلاريا پٽن ٿوهر پَڪا
هُت سانگي سارن ٿا، هِت مونکي پور پيا پوندا

قيد ڪري تو هِت آندي، بيوس آهيان مان باندي
ڪڏ ڪوٽن مان باندي، بانور چڏ تون بندا

اڄ نه عمر پٽ پٽيهر، پهريندس مون ڪين مُدا
لوئي ڪين لڄايان، مونکي مهڻا ڏيندا مارو سدا

چوي ڪرم علي فقير، جهانگيئڙن جي جهوري آ
ويڙهه وري شال وڃان، مڪڻ مهيون پيان ٿڌا

ڪافي

ڏوٽي ڏٿي ڪي ڏينهن ٿيا
هيٺا منهنجا هت حال ٿيا

سڪ سانگين جي سمهڻ نہ ڏئي ٿي
دم دم دل ۾ وڌ وڃجهي ٿي
ڪوٽ ڪڙا مون ڪال ٿيا

مڪٽيون مانڌاٽيون، ليُون ۽ لاٽا
سانگي منهنجي ساهہ سيباٽا
سڪندي ڪيئي سال ٿيا

ويڙهيچن جا ڳڻ پئي ڳايان
سور سانگين جا سيني لايان
پلپل ياد پڪا ۽ پال ٿيا

ڪرم علي اڪير اباڻن جي آ
ڏت ڏوٽين ڏاڏاڻن جي آ
چيلا چانگو چال ٿيا

ڪافي روپ جوڳ

راتيان ڏينهان اٿم سار، مونکي تن ماروئڙن جي
مارو مونکان مور نہ وسرن، دل ۾ تن جي تار
اتڙا مينهن مليرتي ، گاهن ڪئي گلزار
زر زيور هي مول نہ پايان، لوئي اباڻي لال
ڪوٺن ۾ ڪيئن گهاريان اڪيلي، نيڻن وهايان نار
ڪرم علي ڪاج مور نہ ڪائيندس، مارو ڏيندم ميار

ڪافي روپ جوڳ

تن ۾ لڳي آ تار، مونکي تن ماروئڙن جي
مارن وساري مون نہ وساريا، جيئري ملندم شال
ماروئڙن ريءَ هت نہ رهنديس، سڪندي ٿيئڙم سال
آچ نہ عمر اِهي پٽ پٽيهر، ٻَن ماڙيون هي مال
سرتيون سارن ڪين وسارن، جر وهايان جال
ڪرم علي ملڪ موٽي ويندس، پلو ڪندو پلا پال

ڪافي روپ جوڳ

رات ڏٺو مون خواب ادا، ملڪ مارن جو آهي اُنو
ملڪ، مارن جو آهي اڻو، ساري سڻايان سچ سچو

خبر اباڻي پار جي، خواب اندر پئي خاصي ڪري
روز نهاريان راهه وري، جن جي آهي ڳالهه ڳري
پنهنوران سان آءٌ مِلان، آڻي ڏي ڪو ڏس پتو

سور سختيون سهندي مون ڪي سال ٿيا
گهنگهر ٿيو گهارڻ هتي، ماروئڙا جو ياد پيا
لوئي ڪين لاهيان مت، مارو ڪن مونکي ڪچو

پڪا پنهنوار ۽ پٽون پاڻا، ڏيهي ڏاڏاڻا ڏور ٿيا
سرتيون ساهيڙيون ساريان، ڪوٽن منجهه ڪلور ٿيا
روز روئان ٿي رت ڦڙا، سانگين جي سورن سٽيو

ڪرم علي جي ليک لکيا، قادر ڪريم هي قسمت جا
ڪاٽي عمر هي قيد ڪڙا، ويڙهه پيان وجي ڪير ڪٿا
مولا ميلي من ماروئڙا، محبت جو آ مچ متو

ڪافي روپ

عمر ماروئڙن جي ماري ٿي جدائي
پڪا تن پنهنوارن جا، ڏسان ٿئي سرهائي

روئان ٿي ڏکن ۾ سانگيئڙا ساريون
يٽن پاس آهن ويڙهچن جون واڙيون

ويهان ڪيئن ڪوٺن ۾، وڃن سور ساڙيون
ولر ۽ ويڙهيچا، ڏسان شال ڏاريون

ڪرم علي حال دل جو، ڪنهن کي سڻايان
لوئي ڪين لڄايان، اٿم اباڻن پارائي

ڪافي روپ ڪوهياري

عمر ادا مارن جي خبر ڪانه آئي
روئان روز دم دم، قيدن مت منجهائي

سنگهارن جي سڪ ۾، ڳوڙها روز ڳاڙيان
ساهيڙيون ۽ سرتيون، پلا ڪيئن وساريان
روئان راتيان ڏينهان، ڪونهي حال پائي

پرم تن مارن جو، رهي شل سدائين
لتم خواب ويندس، وري مان اوڏاهين
ڪٽي آئين ڪوهه تان، رکي دل ۾ دغائي

ڪرم علي حال دل جو، ڪنهن ڪي سڻايان
ڏک سک ۾ تنهن سان، گڏجي گذاريان
لوئي ڪيئن لڄايان، اباڻن پارائي

ڪافي روپ جوڳ

عمر ڪان آهي ايل ميان، ڏسان مارو شال ملير ميان

روز رويو پئي راهه نهاريان، ڳوڙها ڳلن تان ويني ڳاڙيان
تيئڙا حال زهير ميان

هڪ آهيان پرڏيهه ۾ باندي، ٻي مدت گذري آ هيڪاندي
پيا چاڪ اندر ۾ چير ميان

سڏ سانگين جي ڏي ڪو آٽي، دلڙي دردن ۾ پئي ڪاٽي
آهيان بيوس بند اسير ميان

ڪرم علي ان پار ڪان ناهي آر ميان، سڪ سانگين جي آ سار ميان
وجي ڪليو پيان شل ڪير ميان

ڪافي روپ

ڳجهن جون ڳالهيون ڪيان ڪنهن سان
مارن ريءَ هيٺا حال ٿيا

سرتيون ساريا ڪيئن وساريان
گهڙيون برابر سال ٿيا

ملڪ مارن جي مينهن وسي پيا
پلر پاڻي پرجي جال ٿيا

ڪوٽن ۾ آڻي عمر اڙايو
قيد ڪڙا مون ڪال ٿيا

ڏٿ ڏونئڙا ۽ پيرون پچي پيا
ڪرم علي سرها مارو مال ٿيا

ڪافي روپ جوڳ

ماروئڙن جا مونکي، اندر اولانبا الو ميان
پکا پکن سامهان، اڏن اباڻا، الو ميان
پٽ پهريندس کين کي، لوئي اٿم ليڙان الو ميان
ڏٿ ڏونئڙا آهن قوت تن جو، کير کٿا اباڻا الو ميان
ڪرم علي ملندس تن سان، جن ٿرن ٿيا ٿاڻا الو ميان

ڪافي روپ جوڳ

ياد پون مونکي ڏوتيئڙا ڏيهي، الو ميان
جيڏين سان وڃي حال ونديندَيس، ويڙهيچن ۾ ويهي، الو ميان
ڪاڄ تن جو آهي ڪنييون، سگر اچن سوئي الو ميان
ڦرڙا چاريندس ڦوڳن ۾، پکي اچن پيهي الو ميان
ڪرم علي تن کي حال جو چونديس، ويڙهه اندر ويهي الو ميان

ڪافي روپ جوڳ

ويندس ملڪ ضرور عمر، دل تي سدائين سانگي ساري

مارن بنان هت دم نہ رهندس، ويندس ملڪ ملير
پهچان پنهنوارن جي پاڙي

رات ڏينهان سڪ مارن جي، روز ڪيان تي راڙون
ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙي

سڪ مارن جي اندر ۾ آهي، ويهان ڪيئن وساري
ساهه سانگيئڙا هر هر ساري

ڪرم علي ملندس سرتين سان، جن جو ذوق ضرور
ماڳ تي موٽان شل هڪواري

ڪافي روپ جوڳ

ياد ڪيون ٿي سڄڻ ساري، دلڙي ڪو دم ڪين وساري

مارو ويا ملڪ ولايت، هٿ منهنجي پل نہ سري
ڳاراٽي ۾ وڃان ٿي ڳرندي، قول پنهنجا ويا پاڙي

ڏور ويا منهنجا سانگي، دلڙي مُٺي آهي ماندي
ٻيوس آهيان هٿ باندي، سورن وڌي آ دل ساڙي

رات ڏينهان سدا ساري، روز هنجون پئي هاري
ڳوڙها ڳلن تان ڳاڙي، هر هر پئي پڪاري

لڳي روز ازل ڪئون لوري، جيءُ اندر پئي جهوري
ڪرم علي تاريلا توري، سڪندي سدا ٿي ساري

سرائڪي حصو

بيت هير رانجهن
جا سرائڪی

سک ماهي دي چکچور کيتا، برهہ پالیندا باهین
نیٹین نند وسرگیوسي، عشق لایان آزاهین
کرم علي اسان رانجهن هک تیوسي، کیڑیان دي منهن چائي

عشق جڈهن آ آتش لائي، هیٹا تیا هي حال میان
اتڻ بهڻ کنون لاچار تئي هان، سکدي تئي هن سال میان
سک رانجهن دي ڈِتي، ماس هڈي سپ ڳال میان
کرم علي رتي رت نهین رهیا، ڈتا برهہ بالڻ بال میان

سک شاهہ رانجهن دي وچ اسان چوڑیا سپ سنسار میان
کیڑا خبیث هي لڑدا هردم، نال میڈي هروار میان
سپ سهیلیان وچ نعرا ماریم، نینهن کیتم نروار میان
کرم علي اسان زانجهن هک تیا سي، اصل هویا اقرار میان

ویسان جهوک رانجهن دي چل کي، هر دم صبح شام میان
ڈیسان باهہ کیڑیان دي ویڑهیان کون، هي رانجهن نال انجام میان
کرم علي سچي سک پریت تئي، هڻ توڑڻ هي حرام میان

ونجهلي دیان کوکان سڻ کي، دل تیندا باغ بهار میان
جهنگل بیلي وتان ڳولیندي، رانجهن تخت هزار میان
کرم علي سک والي هک تئي، کیڑي دي منهن چار میان

رانجهن جوڳي چیٹک لایا، وچ ونجهلي دي للکار میان
مَا سويٰ الله سپ وسر ڳیا، هوئي نینان تون نند ڈار میان
کرم علي محبت روز اصل دي، نیهن کیتي نروار میان

هير مُٺي حيران ٿئي، ڏٺي صورت صاف هزاري
باهه برهه دي جوش جڳايا، وسر ڳيا گهر ٻاري
هڪ رانجهن يار نال ميان، نينهن ڪيتم نرواري
ڪرم علي روز ازل دا هويا، عشق ڪيتي اظهاري

باهه برهه دي آتش لائي، سڪ آرام وڃايا
چاهه وچون چڪچور ٿيوسي، پيچ پريت جو پايا
روزون روز هي وڌ پريتي، سيني سوز سمايا
ڪرم علي اسان هڪ ٿيا سي، عشق عجب رنگ لايا

عشق آرام وڃايا، ڳئي علم عقل دي ڄاڻ ميان
ڳوليندي هان جهنگل ٻيلي، شاهه رانجهن دي ڪاڻ ميان
لڳڙي پريت اصل دي آهي، ڀهڳڻ لڳڙا ٻاڻ ميان
ڪرم علي سڪ والي هڪ ٿئي، ٻي دي کهڙي ڪاڻ ميان

ٿئين دلبر دي ڪيتي ٿيسان جوڳياڻي، ڪرسان شهر گدائي
ڳل وچ گيڙو الفي پاڪي، وتستان در در الک جڳائي
دل مئڏي ڪون نهين وسردي، جو دردان دل دکائي
ڪرم علي سڪ آرام وڃايا، دل رانجهن نال رلائي

سڪ ماهي دي دل دي اندر، رات ڏينهان ڪُرلاندي
عشق آرام وڃايا سارا، جهوڪ ڏهون لنگهه جاندي
تن من تانگهان تار لڳيان، نينهن ڪيتي هان نانگي
ڪرم علي سڪ ٻهڻ نه ڏيندي، درد ڪيتي دل ماندي

ويسان ماهي دي ٻيلي، پلڪ نهين هڻ سردي
عشق لڳا تئي دلڙي ماندي، وچ مونجهه ڳاراٽي مردي
رو رو حال وڃايم سارا، ڪُل ڪار وسري گهر دي
باهه برهه دي پڙڪي لائي، وچ سوز فراق پئي سڙدي
ڪرم علي هووي ربّ راضي، ڪري اپني مهر نظر دي

درد لڳا جنهن نون دلبر دا، سا ڪيوين گهر وچ گهاري
سڪ شاهه رانجهن دي شور مچايا، رو رو هنجوان هاري
در در قردي تي ديواني، پو تيدار پڇاوي
ڪرم علي سڪ ٻهڻ نه ڏيندي، پئي خون جگر دا ڪاوي

جنهن ڪون درد لڳا دل دي اندر، ڪيوين گهر وچ گهاري
سڪ شاهه رانجهن دي سدا، ماس هڏيان پئي ڳاري
عشق هويا جنهن دل دي اندر، نيٽين ننڊ وساري
ڪاوڻ پيوڻ ناهين پاوندا، جيسين يار نه مک وڪلاوي
ڪرم علي ربّ تيوي راضي، تان ياڳ پراپت پاوي

هير ڪنون سي تدبير چڪي، آ ڪي رانجهن چيٽڪ لايا
آڌي رات دريا هان وچ تردي، عشق آرام وڃايا
ڪرم علي جنهن دي آهي تنهن دي تئي هي، عرشين عشق اڏايا

هير ڪنون سي ڳالهين پليان، جڏان رانجهن ياڻ وسايا
ڪاوڻ پيوڻ سي وسر ڳيا، نينهن نيٽين آرام وڃايا
ڪرم علي جنهن دي آهي تنهن دي تئي هي، ياڳ پراپت پايا

سک چین آرام حرام تیا، اڑي دلڑي رانجھن نال میان
راڄ سیالین دا مول نہ پاوي، چوڑیا خام خیال میان
کرم علي دل رانجھن یار نیتي، ھڻ نھین کوئي حال میان

مئڏي جھیڑي کیتي تسان، سڀ سیالین کیون کڑیان ھو
وس کنون بیوس تئي ھان، مل جھیڑي کیتي جڑیان ھو
کرم علي روز میثاق کنون اڳ ھویا، مئڏي نال کیون اڑیان ھو

لک حیلي ھنر ھزار کرو، رانجھو یار مئکون منا نور کنون
تسان کون لڳي ھووي تان کل پووي، پڇو خبر کھطور کنون
کرم علي سڀ پٽیندیان ھو، سڀ ساڙ سیني دي سور کنون

کیڑي حیلي ھزار کیتي، ھیر نہ آئي کنھن دام میان
ھک سر آھي انگ کڑي، شاہ رانجھن دي کاڻ میان
کرم علي جنھن دي آھي تنھن دي تئي ھان، ھک اسان نون جاڻ میان

حیلي ھروار ھزار کیتي، ھیر رانجھن دي کاڻ میان
وچ دریاھان رات انداري، تر تر ویندي تاڻ میان
لنگھ گھمدي جھنگل بیلي، ھکو رانجھن دي کاڻ میان
کرم علي اسان ھک تیو سي، ٻي دي کیھي کاڻ میان

روز اول کنون عشق لڳ رھیا، ھکو رانجھن نال میان
وس کنون بیوس تئي ھان، کیڑیان دي خام خیال میان
کرم علي پیچ محبت دا لڳ رھیا، ھي چنڻ ھي محال میان

مِل سيالين تدبير كريندي‌ان، جيوين هير وڃي دل هار ميان
رات انڌاري تر تر ويندي، وچ درياهون پار ميان
رانجهو ڪنون اڳي مر وڃي، ٿيوي خراب خوار ميان
ڪرم علي پيڇي سڀ سيالين، هو ون باغ بهار ميان

سچي سڪ والي ڪڏهن نہ مڙدي، موٽڻ تنهان محال ميان
روزون روز وڌون وڌ هوندي، پريت ويندي هن پال ميان
ڪرم علي دل رانجهن نيتي، هور نهين ڪو خيال ميان

سور سختيان سڀ سرتي سهسان، عشق ڪيتا اعلان ميان
ياري نهين هُڻ چوڙڻ دي، هي نينهن ڪيتا نادان ميان
ڪرم علي پريت لڳي نهين چنڻ دي، چاٽي ربّ رحمان ميان

يار سهٽي دي ڪيتي، سڀ هير خواري چائي
قالو بلٰي دي قول ڪنون اڳ، لئون رانجهن لائي
ڪرم علي سر هڪ هويا سو ڏي ڪڙي، ڪاڻ رهي نہ ڪائي

ماۂ ماسي مئڏي ڪيتي تسان، ڪيون جهيڙي ڪيتي جڙيان هو
دل آهي هڪ يار نيتي، هڻ نهين ڪو ڏوجها خيال ميان
چاڪ دي نال مئين چاڪ تئي هان، متان مئڏي ڪرو پچار ميان
ڪرم علي دل هڪ رانجهن يار نيتي، هڻ هور نهين ڪو يار ميان

لچ ڪيڙي دي خاطر، سڀ سيالين جنگ جوڙ ڪڙيان
تساڏا ملان دي هٿون ها ٿيا، مئڏا خدا خود نڪاح پڙهيا
ڪرم علي سڀ سيالين گهول گهتان، هڪو رانجهن ڪاڻ ميان

چاڪي چاڪ ڪيتي دل مئڏي، رانجهن چيٽڪ لايا
روز اول ڪنون اڳ هويا، عشق جو آڻ جگايا
ملان قاضي نہ آها جبرئيل نڪاح پڙهايا
ڪرم علي، روز اول ڪنون اڳ ها لکيا
رانجهن الله ملايا

هير دي دل حيران ٿئي هي، جنهن ڏٺي صورت ساري
عشق لڳس شاھ هزاري دا، جنهن ساري سڌ وساري
لون لون دي وچ رانجهن وسدا، برھ ڪيتي بي اختياري
باھ برھ دي پڙڪي ڏيندي، دونهان ڪري ڌنڌڪاري
ڪرم علي سڪ ٻهڻ نہ ڏيندي، پل نہ گهتيندي گهاري

مئين رانجهن دي رانجهن مئڏا، ڪيڙي گهول گهميندي
رنگپور شهر شيطاني ويڙها، مئين چوچي لا سڙيندي
راڄ سيالين دي ويڙهي ڪون، جيڪر ٻالڻ ڪر ٻاليندي
سهڻا يار وڃيندا ونجهلي، ڪوڪ پئي ڪن پوندي
باري بار برھ دا هويا، اهو سور ڪنهن نہ سٽيندي
ڪرم علي چار درياهون پار ڪر، پور پهلي لنگھ ويندي

پار درياهون رانجهن وسدا، ويسان نديان ترڪي
جهوڪ ڏهون ول هير ويندي، سڻ منجهيان دي ڪڙڪي
سچي سڪ والي ڪڏهن نہ مڙدي، توڙي پوھ دا پالا ڪڙڪي
آڌي رات درياهان وچ تردي، نهين رکدي قدم ڏرڪي
ڪرم علي سڪ والي هڪ ٿئي، لٽي ڪيڙيان دي دڙڪي

سک ماهي دي چکچور کيتا، لايان وانگ ساوڻ دي موکان
سک سهڻي دي ٻهڻ نہ ڏيندي، خبر نہ کائي لوکان
کرم علي عشق تئڏي کيتيان، دل وچ دلبر جهوکان

سک رانجهن دي مار نيتا، سر ساهہ صدق جند واري
سانگ کيتي جو سانگ بنايا، مالک تخت هزاري
رنگپور والي راهہ نہ ويسان، گهولي کيڙيان دي ياري
کرم علي نينهن اسا ڏا اڳ دا هويا، عشق کيتي اظهاري

سیھ حرفي ھیر رانجھا سرائکي

(الف) اداسي حسن کیتي ھان، ٿیا شاھ رانجھن ھک منا
روز اول کنون اڳ دا ھویا، نال ماھي مئڏا لکیا
شاھي چوڙ گدائي کریندا، انھان اکیان نال مئین ڏٺا
سانگ کیتي جو سانگ بنایا، کیتس تخت ھزارا ڦٽا
در در ونجھلي وڄاندا جوڳي، چا تلک لڳایا چٽا
میان کرم علي شاھ رانجھن ھویا جوڳي، دل وچ رھیا کٺا

(ب) بار برھ دا باري ھویا، کھڙا مند چلایا
ماھي مئینون ھک منتر ماریا، دل وچ دود دکایا
برھ بیراڳ تنھین وچ مئڏا، عیش آرام وڃایا
رت رڳان وچ نھین جو رھیا، ساھ لبان تي آیا
میان کرم علي جنھن نال شاھ رانجھن ھووي راضي
تنھن چند جھولي وچ پایا

(ت) تانگھ طلب ھي دلڙي تائي، ھڻ ماھي ویڙھي وس میان
پن سیر وڃان جھنگ چیر سدا، گھن منجھیان دي گس میان
رک رمز رانجھن ھي وڄاندا ونجھلي، ویندا ھي دل کس میان
پار دریاھون تر تر ویسان، توڙي وھن لھران لس میان
کالي رات کرن کن کڙکي، متون گجڻ گس میان
میان کرم علي عشق ھویا سچا، کھڙي مئکون کس میان

(ث) ثابت رکان کیوین سر دا سانگا، لک دل تي هلیندي حیلي
هک شاهہ رانجهن دي کاڻ چوڙیم، ساري کڙم قبیلي
خود خدا هي نینهن نکاح پڙهایا، هویا عشق اسا ڏا وکیلي
رب روح جڏان پیدا کیتي، اسان پیتا سلسبیلي
میان کرم علي دک دور تئي، هوئي نال ماهي دي میلي

(ج) جوڳي جادوگر جاڙ کریندا، مئڏي نال همیشان
برهہ بیراگ هي ڏیندا پڙکي، نال ماهي گڏ رهسان
درد جو دل دا دل وچ هویا، نہ کنهن کون کوک سڻیسان
شاهہ رانجها جو ملسي مئنون، سپ دل دا حال وندیسان
آڌي رات آڌیري کاوندي، تر پار دریاهون ویسان
جهوک رانجهن دي ویسان، اڳون سونهان عشق کریسان
میان کرم علي ملي شاهہ رانجهن، تان پاڳ پراپت پئیسان

(ح) حامي حضرت عشق اساڏا، روز اول کنون اڳ آیا
قادر اپني قدرت اندر، هک هکو حق الایا
زمین آسمان پیدا کیتي، کن فیکون دا حکم هلایا
آدم حوا پیدا نہ هوئي، روح کو منصب لڳایا
میان کرم علي لوح محفوظ دا لکیا، قیر کنهن نہ قرایا

(خ) خالق خلق جو خلقي، هادي حکم هلایا
هک هکو حق پاک جو هویا، جنهن سارا رنگ رچایا
ڏاند ڏبي دي سگ اتي، سپ ذرتي ذرا ٺهرایا
اربعہ عناصر دي مٽي مل کي، بوتا خوب بنایا
خاکي بوتي دي وڏي وڏائي، جت صاحب آپ سمایا
اَلاِنسان سِري وَانا سِرّہٖ، الله آپ فرمایا
میان کرم علي اکین ڏیکن کن سڏدي الانسان الایا

(د) دلي درجا پايا روحان، روز اول كنون اڳي
هر عاشق حق پاڪ كنون، پيا موڙي محبت منگي
طالب موليٰ مول نہ مڙدي، جنهان پول پرم سي پڳي
دين ڪفرڪنون هڻ مئين مايان، توڙيندي سي ٽڳي
شريعت والي شور ڪريندي، دوئي جنهان دا دڳي
وحدت واڻ جو ويندي عاشق، لنگهہ لا مڪانون اڳي
اولي وقت ٽڪر مردي عاشق، دل وچ رکدي سڳي
ميان ڪرم علي رب اهين ڪون ملسي، لئون سچي جا لڳي

(ذ) ذاتي ذکر ڪر رب دا، جنهن ڪل جهان اپايا
ڏاند ڏبي دي سڱ اتي، رب ڌرتي ڪو ٺهرايا
جنهن ڏينهن روح رب پيدا ڪيتي، نينهن نوان مئين لايا
سج چنڊ تاري زمين اپائي، قدرت عجب ڪيل بنايا
ميان ڪرم علي نوشهہ هووي راضي، مئين ياڳ پراپت پايا

(ر) رانجهن مئڏي دلڙي ريهي، روحي رمز رلائي
عشق اساڏا هويا رهبر، مرشد راهہ بتائي
لا يحتاج اِلا الله والي، ڏيندا عشق گواهي
حق پاڪ ڪنهان ياد پيا، ڪنهان اپني عمر وڃائي
ڪئي ڪئي محڪم مست مدامي، پير فقير الاهي
ميان ڪرم علي رب تنهن ڪون ملدا، جنهن سچي دل لڳائي

(ز) زيارت جي چاهين رب دي، رک رب اَرني دا رايا
هي دل تئڏي وچ الله وسدا، مرشد سبق سڻايا
رکين يقين ارادا پختا، تون شائق شوق سوايا
چوڏنهن طبق تيسن روشن، جو اپريا سورج سوايا

ڇٽ پوءِ سي جند سوال جوابون، جو نوشهہ مئين گھر آيا
پيسان پريم پيالا مستي والا، پر جام ڪوثر هي ڇايا
ميان ڪرم علي لکيا اساڏا اڳ هويا، هي ڀاڳ پراپت پايا

(س) سر ساهہ اساڏا سيتا سئنيان، رانجهن نال هميشان
جو لکيا روز اول دا هويا، جوڳي نال جاليسان
هي چاڪ ڪيتي دل چاڪ مئڏي، چم اکيان تي چئيسان
راڄ سيالين دي ويڙهي وچ ول، پير نہ هر گز پئيسان
پار درياهون رانجهن وسدا، واهڙ تر تر ويسان
ميان ڪرم علي سڪ ٻهڻ نہ ڏيندي، ڪنهن ڪون ڪوڪ سڻيسان

(ش) شڪراني لک شڪراني رب دي، آ رانجهن روح جو رلي
ڪيڙي پيڙي جو لاندي جهيڙي، تنهان خوب مريسان ڪلي
راڄ سيالين دا دشمن مئڏا، ڏيسان زمين دي تلي
پار درياهون وڃدي ونجهلي، پل پل پئي دل ٻلي
هڪ پل مور نہ ٻهسان، ويسان، جٽ منهجيان دي ٿلي
ميان ڪرم علي عاشق نهين مڙدي، توڙي راهہ اڳون ڪو ملي

(ص) صاحب جو سي دا هويا، ويسان جهوڪ ضروري
جو ملي شاهہ رانجهن تان هووي، من دي آسا پوري،
روز اول رب رلائي، مئين، رانجهن گدا صفوري
جهنگل ٻيلي گهمندي وتان، نينهن لڳا هي نوري
لڳي پريت نهين ٽٽدي ميان ڪرم علي، عشق ڪريندا اڳوري

(ض) ضرور ويسان جهوڪ رانجهن دي، ٽوڙ ويسان سي ٽڳي
روز ميثاقون ساڏا نينهن هويا، پول پرم سي پڳي
آڌي رات درياهہ وچ تردي، نهين ڪيڙي پيڙي سڳي
ميان ڪرم علي عاشق مول نہ مڙدي، ڪاهہ ڪريندي اڳي

(ط) طلب تات رانجهن دي، پئي رات ڏينهان تڙپاوندي،
اڌرات انداري كاندي مئين، كنهن كون كوك سڻاوندي
شاهه رانجهن دي هركر هر دم ، ماس هڏيان دا كاوندي
باهه برهه دي ڏيندي پڙكي، پئي دل وچ دود دكاوندي
عشق سارا آرام وڃايا، پئي پار چناهه دا پڇاوندي
سانگ كيتي مئين سانگ بنايا، چاك اكين چم چاوندي
ميان كرم علي ٿيوي رب راضي، مئين ياڳ پرايت پاوندي

(ظ) ظاهر ظهور مئين زوري ويسان، لنگهه واهڙ وڏڙي ويلي
جهوك رانجهن دي ول ول ويسان، ماهي نال كريسان ميلي
چاهئون چير چناهه ديان لهران، وچ گهمسان جهنگل بيلي
نينهن رانجهن دا شينهن مريندا، شوق شكار پيا كيلي
ميان كرم علي سچي عاشق نهين مڙدي، وچ كير پيندي البيلي

(ع) عشق عقاب جو عاشق چايا، كر ترك آيا سپ تركي
پار درياهون ونجهلي وڃاندا، سارا درد اندر دا پركي
جنهن رانجها ڏنا حق پاك ڏنا، نهين تل تنهين كو فرقي
پن سير وڃان جهنگ چير سارا، سڻ منجهيان دي چركي
عشق ماهي دا سونهان هويا، ويسان ندياں نالي تركي
ميان كرم علي سك بهڻ نه ڏيندي، لائي باهه برهه دي پڙكي

(غ) غير ٿئي سپ كيڙي پيڙي، هك رانجهن لڳدا منا
راڄ سيالين كنون ڏار ٿيوسي، جڏان چاك اكيان هي ڏٺا
سچي سك والي وچ هك ٿئي، چاهه كيتا سپ چٽا
سانگ سانگي جو بنايا، سو در چوچك مئين ڏٺا
ويس فقيري پا كر آيا، كر تخت هزارا ڦٽا
ميان كرم علي سك ٿاب پيوسي، آڻ عشق اسان كون كٺا

(ف) فراق فنا كيتي دلڑي مئڈي، چاك جو چيٹك لاكي
دردان دل وچ دود دكايا، باهہ برهہ پئي پڑكي
چاك دي چاهت چور كيتا هي، ويسان نديان تركي
مئين هك هكو حق پاك ڈٹا، فرق نهين كو فرقي
ويسان پار چناهہ دي پاسي، جٹ منجهيان دي چركي
ميان كرم علي عشق عنايت كيتي، جام پلايا پركي

(ق) قلب وچ رانجهن وسدا، مئڈي نال هميشان
سهٹي سيج نهين من پاندي، كيتي پريم پريشان
ويسان جهوك رانجهن دي، كيڑيان مول نہ بهسان
كيڑيان والي ذات وچون مئين، هِكو كانہ چڑيسان
رنگپور شهر شيطاني ويڑها، سڀ چوچي لا سڑيسان
سارا راج اي سيالين والا، بالڻ كر بليسان
ميان كرم علي رب راضي هوسي، چنڊ جهولي وچ پئيسان

(ك) كوئي نہ قصور كريسان، ويسان جهوك ضروري
من مئڈي وچ ماهي وسدا، هر آسا ٿيسي پوري
رب سبب كريسي رانجها ملسي، دور ٿيسي سڀ دوري
دل ديان مرادان دل وچ رهيان، عشق كريندا اڳوري
ميان كرم علي هي نينهن اساڈا، لكيا ليك حضوري

(ك) كيڑي پيڑي لاتي جهيڑي، روز ڈيندا هي دڑكي
شان شاهاني رانجهن آيا، ويس جوڳيان دا كركي
تخت هزاري دا مالك هويا، ترك كڑا سڀ تركي
پار درياهون بين وجاندا، دل پئي ڈك ڈڑكي
ميان كرم علي دل مور نہ مڑدي، باهہ برهہ پئي پڑكي

(گ) گولي ٻانهي رانجهن يار دي ٿيسان، ڳول تنهين کون لهسان
کيڙي پيڙي لاوندي جهيڙي، مئين تنهان ڏوڙ مليسان
نينهن نواب اساڏا هويا، تنهن نال مئين توڙ نپيسان
رمز ماهي دي ڪيتا ماندا، ڪنهن کون ڪوڪ سڻيسان
سک ماهي دي لڳڙي دل وچ، عشق دا مچ مچيسان
ميان ڪرم علي، اِلانسان سري صحيح ڪر سڃڻيسان

(ل) لڳن لڳي هي لون لون اندر، پئي خون جگر دا کاوان
ٻاهه برهه دي پڙڪي ڏيندي، پئي دم دم دود دکاوان
رات ڏينهان آرام نهين کو، جيندیان ساهه سکاوان
رنگ زرد هويا، سک چين کويا، چم بار برهه سر چاوان
زور زئيتر هي زهر چڙهايا، ڪنهن کون آک سڻاوان
ميان ڪرم علي پئي اپني اندر، آپي آپ سماوان

(م) محمدﷺ مرسل مختيار تي آيا، رانجهن تخت هزاري
جنهن نگري رانجهن نهين وسدا، سا نگري سڃ هي ساري
رنگپور دي وچ مئين پير نہ پاندي، ڪر سان توبهہ زاري
راڄ سيالين دي مول نہ ويسان، نينهن ڪيتي نرواري
ويسان جهوڪ رانجهن دي مئين، ول ول لک لک واري
ميان ڪرم علي مولا ماهي ميلي، ڪرسان شڪر گذاري

(ن) نينهن نياوڻ ڪيتي رانجها، سانگي سانگ ڪريندا
شاهي چوڙ گدائي ڪريندا، در چوچڪ چاڪ سڏِيندا
چاڪر تي ڪي منجهيان چاري، در در بين وڄيندا
ڳل وچ ڪفني دست پاهوڙي، دونهين درد دکاندا
رک راز روحي رهوار حقيقي، رانجها رمز رليندا
ميان ڪرم علي هووي نوشهہ راضي، ٻاڳ پرايت پاندا

(و) واجب وارث هي برحق رانجهن، كير اهين كنون الي
ويسان چير چناهه دي چاري، چم چاك چا لائيسان ڳلي
هي ماهي مئڈا مئڈي من ڀاٹا، چال عجب جو چلي
رنگپور شهر شيطاني ويڑها، تنهن كون مريسان كلي
يار رانجهن دي ٻيلي ويسان، جٹ ماهي منجهيان جهلي
ويسان نه رهسان، توڑي سو سو كيڑا راهه ملي
ميان كرم علي عاشق نهين مڑدي، پيا عشق جنهان دي پلي

(هه) هردم رهسان نال رانجهن دي، پير نه پوئتي پئيسان
سيالين دي سپ چوڑ قبيلي، سپ سهمي سر تي سهسان
لس لهران لنگهه جهنگل ٻيلي، جهوك رانجهن دي ويسان
ميان كرم علي تيسي رب راضي، جهولي چندڊ جهليسان

(لا) لائق لک يار رانجهن دي، جنهن پيچ پريت دا پاتا
سپ لُل لچڑ هن مئين وچ، هير ڄٹي هي ڄاتا
مئين چوچک دي ٻيلي والا، چاك اكين تي چاتا
روز اول كنون اڳ دا هويا، صاف صحيح هي سڃاتا
روح جڈان رب پيدا كيتي، لڳا نال ماهي دي ناتا
ميان كرم علي عشق اول دا هويا، رانجهو رنگ هي لاتا

(ء) اتي آڈي رات وئوڑيندا، ٻهڳڑ ٻهه ٻهه ٻيلا يار
روح رانجهن بن نهين رهندا، تر تر ويسان تار
ين سير ويسان جهنگ چير سدا، لڑ لانگهي لنگهه پار
الست بربكم قول كيتوسي، چاهئون چايا برهه دا بار
سک سولي تي منصور چڑهايا، آ عشق ٿيا اظهار
ميان كرم علي لگن لڳي هي، نينهن كيتا نروار

(ي) ياد تساڈي يار سجݨ پئي دل وچ دود دکاندي هي
عشق جڈاهن آتش لاتي، نيڻين نندر نہ آندي هي
باهہ برهہ دي پڑ پڑ پڑکي، تن من تات تپاندي هي
پيڑ پريم دي کنهن کون سڻاوان، جگر جان جلاندي هي
دل دا درد نہ کوئي جاڻي، کيڈا سوز سماندي هي
ميان کرم علي سک سجڻان دي، سيني نهين سماندي هي

سيئہ حرفي

(الف) اپڻا آپ پرڪاش هويا، ڏئم صورت صاف پياري
پريم رس پيالا پر ڪر پيتم، چڙهي خوب خماري
ميان ڪرم علي بار برهہ سر چايا، وسري ڪايا ساري

(ب) برهہ دا بادل برسڻ آيا، بن بجلي دي چمڪاري
انحد ناد وڳا گهن گهور پيا، برسي پريم قواري
ميان ڪرم علي برهہ شور مچايا، آيا بار برهہ سر باري

(ت) تڪ تات طلب دا شور متا، ڪيتا عشق اشارا
بار برهہ دا سر چڙهہ آيا، پسريا پرت پسارا
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، لڳا اناالحق نعارا

(ث) ثابت سر صحيح سڃاڻين، پير پچين پڙ پاوين
هي عشق دا اوکا پنڌ اڻانگا، سر دا سانگا چاوين
ميان ڪرم علي سمجهہ برهہ دي بازي ، اناالحق الاوين

(ج) جوٺا اي جڳ هي سارا، جت ڪام ڪروڌ ڪا واسا
سارا سنسار ٺڳان ٺڳبازي، چوڙ تنهن دا پروسا
ميان ڪرم علي دوئي دور ڪرين، ويکين ترت تماشا

(ح) حجت حاجت حسن حقيقي، رک رات ڏينهان من ميري
سر سرواهہ ڪرين سڀ صدقي، تن من تيري ميري
خيال خودي دي ناس ڪرين تون، ٻال ڪرين ڪل ڪيري
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، هڻ وير نهين ڪو ويري

(خ) خيال خودي دي دور كرين، تان موج حقاني ماڻي
عشق دي بازي عاشق ڄاڻن، ڪيا ڄاڻن لوڪ اياڻي
هي عشق الاهي راهہ نرالي، ڄاڻ والا ڪو ڄاڻي
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، سڀ خام خيال اُوڏاڻي

(د) دغا دولاب دوئي دي، دل تون خيال اوڪاڻين
حق هڪوئي سڃاڻين هادي، وحدت ويسهہ آڻين
ميان ڪرم علي جي تو آپ سڃاڻي، موج حقيقي ماڻين

(ذ) ذڪر دا ذوق رکين تون، ماڻين خاصا خيال خلا.صا
سچي سڪ رکين سدائين، ڏيکين طالب ترت تماشا
دنيا ڏوتي مڪر ڪريندي، تنهن دا کهڙا پرواسا
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، رکين قدم خاص خلا صا

(ر) رمز رباني لڳي روحاني، پايم گهٽ وچ جهاتي
خيال خودي دي دور ڪيتوسي، الف هويا اثباتي
ميان ڪرم علي ديدار ڏيو سي، رات ڏينهان وچ چاتي

(ز) : يارت روز ڪرين تون رب دي، ڏيکين محراب منارا
دل تئڏي وچ الله وسدا، هي ڏيندا عشق اشارا
مرشد دي صورت وچ گم هُووين، ڏيکين نور نظارا
غير اندر دا دور ڪرين تان، پيوين امرت ڌارا
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، کليا بخت هزارا

(س) سانگا سر ساہ دا لاھین، ھیئي بیحد عشق اٹانگا
خیال خودي دي دور کرین تون، نینھن نیا وین نانگا
مُوتوقِبلَ اَنت مُوَتُوا، ھي پچین مرݨ مھانگا
میان کرم علي نینھن توڑ نیاوین، اوکا سوکا یا اڑانگا

(ش) شکر شکراني رب دي، دلبر پائي جھاتي
چٹي جند سوالون جوابون، ملیا قطرہ قلزم ذاتي
میان کرم علي ملیا جام کوثر دا، ٿئي حاصل نوین حیاتي

(ص) صاحب ھین تون سپ دا، رکین لج شرم ھمارا
کیڏي وجان در تئڏي ٻاجھون، کونھي ٻیا کو چارا
ڏیوین سرکي حق دي ھادي، رکین پرم تون سارا
میان کرم علي گھٹ وچ سورج اپریا، عشق تیا اظھارا

(ض) ضروري ذوق تئڏي دا، برھ اسان نون ساوݨ لایا
گھن گھور گھٹا دا شور پیا ھي، برھ دا بادل برسݨ آیا
سیج سکان دي مول نہ پاوندي، تن من طلب تپایا
میان کرم علي عشق شھباز ھویا، آݨ چنبیان وچ چایا

(ط) طلب تئڏي وچ رات ڏینھان پئي، کونج وانگون کر لاوان
باھ برھ دي آتش لائي، کنھن کون کوک سڻاوان
دم دم دلڙي درد دکاندي، ھار ھنجون گل پاوان
میان کرم علي روز اول کنون، مئین لڏیان عشق نال لاوان

(ظ) ظاهر كرين زيارت هكو حق دي، اپٹي ذات سڄاڻين
غير گمان اي خيال خودي دي، ٻالڻ كر سڀ ٻالين
ميان كرم علي پيالا پريم دا پيوين، خام خيال نہ دل تي آڻين

(ع) عنايت كيتي مرشد پوري، ڀر جام شراب پلايا
پيوڻ نال وسر ڳئي كايا، واهہ رانجهن رنگ لايا
ميان كرم علي صوفي صاف هويا، سڀ غير گمان وڃايان

(غ) غير اندر دا كڍين سارا، كس ذرا نہ چوڙين
منجهو منجهہ هئي چاهت چشما، جاءِ اتاهين جوڙين
دم دم دل وچ غوطا مارين، روڳ رڳان دا روڙين
ميان كرم علي خيال خودي دا جوڙين، خيمي عشق دي كوڙين

(ف) فكر فهم دا هٿ كر تيشا، غفلت غير اڏارين
مار كڙا كڍ كٽ اندر دي، اپڻا آپ اجارين
ميان كرم علي صوفي صاف ٿيوين، نعرا حق مارين

(ق) قلب مئڏي وچ قولي قلواڙي، كليا گل هزارا ذاتي
تنهن دي خوشبو مستو مست بنايا، چڙهيا نينهن نشا دن راتي
رنگ لڳو سي وحدت والا، عشق تيا اثباني
ميان كرم علي صوفي صاف هويا، دل وچ پاتي جهاتي

(ك) كتان نهين ٻي پاسي دلبر، هيئي وسدا سيني سائين
پريم پيالا پي مرشد والا، جهڏئون جوش جڳائين
خام خيال خودي سٽ ساري، دل وچ دود دكائين
ميان كرم علي صوفي صاف هووين، جبروت جوڙين جائين

(ک) کوڙا کيل تماشا جڳ دا، ڪنهن کون راس نہ آيا
هي دنيا ڏوتي رنگ رنگيلي، ڪوڙي ڪايا مايا
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، جنهن ذاتي ذڪر ڪمايا

(گ) گر گيان اگا گهٽ اندر، جوڙ ڪڙا جنسارا
چوڏنهن طبق هوئي روشنائي، ڪنڌي رهيانہ ڪنارا
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، کليا بخت هزارا

(ل) لڳن لڳي لون لون اندر، پيتا پيالا حوض ڪوثر دا،
ساقي هويا مرشد ميڏا، لٿا سارا خوف محشر دا،
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، مليا سات سچي سرور دا،

(م) محمد ﷺ مرسل مليا، ڪيتم لک شڪراني
غير اندر دا گم ٿيو سي، عين ٿيا آساني
جام ڪوثر دا پر پر پيتا، مست رهيو سي مئيخاني
ميان ڪرم علي صوفي صاف سدا، مرد رهن مرداني

(ن) نَصَر مِنَ الله پڙهي بِسمِ الله، سهج بڏيوسي ڪمران
عشق آفاقي موج ميثاقي، خوب ڏيندي خوش خبران
غبغب دي وچ مار ڪي غوطا، پڙهدي عاشق زيران زبران
ميان ڪرم علي پتنگ مول نہ مڙدي، ويکو شائق شمع ديان قبران

(و) وحدت وادي وچ گم ٿيو سي، پر جام پلايا ساقي
جند چت پئي سوال جوابئون، هويا مرشد پاڪ ملاقي
ميان ڪرم علي صوفي صاف هويا، مرجي ماڻي حياتي

(هـ) هادي هويان دلبر ديان ديدان، اندر عشق أجارن
گم کر غير گمان دلين دي، پلپل پرت پچارن
ميان کرم علي صوفي صاف هويا، ول ول الف اچارن

(ء) الف الله دي ذات ابناسي، عاشق مست اربيلي
برهه دي بانگي ڏيندي اذانان، چڙهه سولي صبح سويلي
ميان کرم علي عاشق صادق سهڻي، مر جي کريندي ميلي

(ي) ياري يار يگاني رب دي هوئي، جڏان پايم گهٽ وچ جهاتي
غير اندر دا گم تيا هي، عشق کيتي اثباتي
ميان کرم علي روحي رنگ لڳا ، واهُ وليا وصلاتي

ڪافي روپ

آپ ڪون ويکڻ آيا هي، يار تماشا لايا هي
حال اندر دا ڪيوين آکان، هوش حيرت وچ آيا هي
رب روح جڏاهين پيدا ڪيتا، خاص خوشي اٿ آيا هي
ڏينهن رات ٻانگ صلوات نہ آها، روح موجود تڏهن دا هي
ڪرم علي هي نام ڌرايا، پير گهماوڻ آيا هي

ڪافي روپ جوڳ

ڪيها غرض پيوئي اٿ آوڻ دا، اپڻا نينهن نياوڻ دا
وَفِيٓ اَنۡفُسِکُمۡ ڳجهڙيان ڳالهيان، آپو آپ ملاوڻ دا
فَاذۡکُرُوۡنِيۡ اَذۡکُرۡکُمۡ هي، دل وچ ڏيان لڳاوڻ دا
هي آدم نام اسرار الاهي، خاڪي بوتي وچ آوڻ دا
ڪرم علي هويا شاهنشاهي، ذاتي ذات سماوڻ دا

كافي روپ جوڳ

آوس رانجهن نال اساڏي، ڪيڙي دي غرض نہ ڪائي

شاهہ رانجهن دي عشق اساڏي، نند آرام وڃائي
ڪاوڻ پيوڻ مول نہ پاوي، آتش اڻ تڻ لائي

باهہ برهہ دي لاتي پڙڪي، اسان رو رو رات وهائي
پلڪ پاسي مول نہ ٿيوين، ويندي دل گهٻرائي

سڪ اندر وچ آتش لائي، دردان دلڙي ويڙهہ ولائي
ڪنهن ڪون آکان سور اندر دا، ٻي ڪون ڪل نہ ڪائي

نال جوڳي دي ٿيسان جوڳڻ، ڪرسان شهر گدائي
ڪرم علي هويا سو شهہ پايا، ڪليا بخت سوائي

كافي روپ جوڳ

آئو سيالين رانجهن ويکو، شاهہ هي تخت هزاري دا

حسن رانجهن دا هي هزاري، چشمان نور نظاري دا

جانبؔ جوڳي تي بين وڄاندا، ونجهلي درد پڪاري دا

چاڪر ٿي ڪر منجهيان چاري، پتڙي ياڻ ٻاري دا

ڪرم علي سيل سيالين دي آيا، ڏيکو وڻج وچاري دا

ڪافي روپ جوڳ

آئو وي سئينيان رانجهن ويکو، صاحب تخت هزاري هي

در چوچڪ دي چاڪ سڏئيندا، نينهن ڪيتا نرواري هي

پوش فقيري پرتئون پايس، عشق ڪيتي اظهاري هي

ويس جوڳيان دا سڀ جو سُهندا، ڪفني ڳل وچ پياري هي

ڪرم علي مِلڪ رانجهن دي ٿئي هان، برھ دي واھ بهاري هي

ڪافي روپ سورٺ

اکيان تيڏيان مار گهتيندِيان، ڪاليان ڪجلي واليان
ڪاليان ڪجلي واليان، دلين لٽڻ ديان ڳالهيان

اکيان دي هي جهڙپ اٽانگي، جيون بحري باز بواليان
چڙهديان شاهي شڪار اتي، جيوين ٽٽ پون دواليان

آڻ جتان ول چانڪ لاوَن، تنهن کون خبران ساريان
پلپل دي وچ ڪرديان جنگان، خون ڪرڻ ديان چاليان

هي تنهان دي جهلڪ اٽانگي، خوني وتن خماريان
سورهيہ سهندي تاب تڪيري، برهہ جو باهين ٻاليان

هن ابرو محراب تنهين دي، ڏينديان سجدي ورهين واليان
ڪرم علي ڪري جو سر دا سودا، قبول تنهان ديان ياريان

ڪافي روپ جوڳ

اوڪي بار برھ دي چاڙھي، لاوڻ نينھن
نياوڻ مشڪل بازي

سورھيءَ لئيندي سر دي بازي، پيچ پريت دا پاوڻ
لڳي تات طلب دي تاڙي

سڪ ڪنون عشق آنباھ جو ڪردا، باھ برھ دي باري
ويندي ماس ھڏي سڀ ساڙي

ڪرم علي خيال واليان ڪون سوڪا، برھ ڪيتا برحال
محبت تنھن دي نال جو پاڙي

ڪافي روپ جوڳ، ڪنيات

دل تنھن رانجھو نال ميان، روز اول ڪنون لڳي ھي

تخت ھزاري دا رانجھن آيا، پريت اصل دي آڻ پچايا
قالو بليٰ دي قول پڌايا، توھ تنھين دل تڳي ھي

نينھن نسنگ دا نعرا ماريم، ٻول ھڪوئي حق دا پاڙيم
سر دي سئودي تيا واپار، ڏور ڪيڙي ڪنون يڳي ھي

ڪرم علي سمجھي ھي جو ساري، عشق ڏيندا ھي اھا اوگاھي
مر جي جيڪو آپ سڃاڻي، گوءِ غازي تنھن ڪٺي ھي

ڪافي روپ

آئو وي سئنيان ڏيوو مبارڪ، رانجهن مئين گهر آيا هي
شاهي چوڙ گدائي ڪيتس، گهر گهر الک جڳايا هي
رنگپور دا ڪيتس رايا وهوا، چاڪ چا نام سڏايا هي
تخت هزاري دا مالڪ هويا، الله يار ملايا هي
ڪرم علي مِلڪ ماهي دي تئي هان، روزون روز سوايا هي

ڪافي روپ

لڪيا روز اول دا هويا، ماهي نال اسا ڏا
ڪيڙي پيڙي لاون جهيڙي، ماهي مئڪون پايا
روز اول ڪنون نال رانجهن دي، اپنا نينهن نيايا
تخت هزارا چوڙ ڪي آيا، رانجهن روح رَلايا
ملڪ هزارا هويا تنهن دا، چاڪ لقب چا لايا
ڪرم علي هان مِلڪ ماهي ڏِي، ڪليا بخت سوايا

ڪافي روپ جوڳ

بيخود بار برهه دا هويا، نينهن مريندا نعرا هي.
شاهه منصور سولي تي هويا، انا الحق الايا هي
چيران جامي عاشق پائي، در در يار نچايا هي
سانگ ڪيتي هي سانگ بنايا، پير گهماوڻ آيا هي
دل دي ڪالي سمجهن ناهين، آپ الله الايا هي
ڪرم علي هويا شاهن شاهي، الاِنسان الايا هي

ڪافي روپ جوڳ

سانگ ڪيتي هي سانگ بنايا، پير گهماوڻ آئي هون
رنگپور دا هويا جو رايا، نينهن نياوڻ آئي هون
آدم دا هي پهريا خرقا، اناالحق الائي هون
روح جڏان ربّ پيدا ڪيتا، خاص خوشي اٿ آئي هون
ڪرم علي هي نام ڌاريا، الاِنسان الائي هون

ڪافي روپ جوڳ

بيسر بين وڄائي، رنگپور دي وچ رانجهن آيا
وچ بنسي دي جادو ڪيتا، دردان ڪوڪ سٽائي هي
چاڪ نهين حق پاڪ هويا، ڪو ڏسدا نور الاهي هي
تخت هزاري دا مالڪ هويا، سيل سيلاني آئي هي
ڪرم علي ملڪ ماهي دي تئي هان، ڪليا پاڳ سوائي هي

ڪافي روپ جوڳ

آ مل سيالين رانجهن ويکو، صاحب تخت هزاري دا
حسن ماهي دا هويا هزاري، گل قل باغ بهاري دا
پيٽين پائي مائين ڏينديان، مهٽا چاڪ ويچاري دا
ڪلي ڪيڙي نون خوب مريسان، ويکان مک پياري دا
رمز اساڏي دلڙي راهي، ويکيا مکڙا نور نظاري دا
ڪرم علي ملڪ ماهي دي تئي هان، عشق ڪيتا اظهاري دا

ڪافي روپ جوڳ

پوش فقيري دا پايا، ٽِل آيا، مئڏا رانجهن مئين گهر آيا
تنبا چاتس ڪفني پاتس، در در الک جڳايا، نانءُ لڪايا
پڳوان پاتس مالها چاتس، روحي رک ڪي رايا، هل آيا
تخت هزاري دا مالڪ هويا، سيل سيالين آيا، هير پايا
آڪي ڪرم علي نال اساڏي، لڪيا نينهن نيايا، رنگ لايا

ڪافي روپ جوڳ

تخت هزاري دا صاحب آيا، لوڪ تماشا لايا
پريت پراڻي نهين جو تيندي، موليٰ يار ملايا
سچي سڪ هي اصل اساڏي، جوڳي آڻ جڳايا
قالو بليٰ دا قول جو آها، رانجهن روح رلايا
ڪرم علي نيسان نينهن دا ناتا، پيچ پريت جو پايا

ڪافي روپ ڪنيات، آسا

تئڏي ڪيتي يار مئين، ساري لوڪ دي خواري چائي
روز ازل ڪنون مئين رانجهن دي، ڪيڙي غرض نہ ڪائي
مئين تي رانجهن هڪ ٿيو سي، محبت موج مچائي
جوڳي نال جوڳياڻي تئي هان، رهسان گڏ سدائين
ڪرم علي ٻول ازل دي ٻڌي هان، نينهن نڪاح پڙهائي

ڪافي روپ آسا

تون جاڻين تئڏا ڪم جاڻي
اسان اپڻا نينهن نڀايا هي

الست بربڪم رب فرمايا، قالو بليٰ ارواح الايا هي
ڏاند ڏٻي دي سڱ اتي رب، ڌرتي ڏام ڌرايا هي

هڪ حق پاڪ اڪيلا هويا، جنهن سارا هنر هلايا هي
نور وچون ٿيا نوري تجليٰ، صاحب آپ سمايا هي

وچ اربعہ عناصر مٽي دا بوتا، خالق خوب بنايا هي
پڪي تنهين وچ ٻول ٻليندا، چوٽا يار چڳايا هي

ڪعبہ قبلا جڏهن نہ آها، ڪرم علي تڏهن موجود جو آها
هڪ حق پاڪ اڪيلا هويا، وهوا ڪيل رچايا هي

ڪافي روپ جوڳ

تخت هزاري دا رانجهن آيا، چوڙيس ملڪ هزارا
جوڙ جنسارا

ويس فقيري گيڙو پايس، ڳل وچ ڪفني ڊارا
هي سِرسارا

حسن هويا تنهن دا هزارا، اناالحق اشارا
عجب اسرارا

سيل سيالين ويکڻ آيا، نوري نور نظارا
تي نروارا

چا ڪر هو ڪر منجهيان چاري، ڪرم علي سر سارا
تي وڻجارا

ڪافي روپ

تخت هزاري دا رانجهن آيا، نينهن نياوڻ آيا هي

شاهي هويا شان تنهين دا، چاڪ لقب چا لايا هي

رنگپور دا جو ڪيتس رايا، پير گهماوڻ آيا هي

ويس جوڳي دا سهجئون پايا، در در الک جڳايا هي

ڪرم علي ڪنيا بخت هزارا، مولئ يار ملايا هي

ڪافي روپ

طعني تهمت سر تي چايم، ساري سپ سنسار دا
دلبر سهڻي يار دا

باهه برهه دي آتش لائي، بيحد بيشمار دا
ماهي يار ڊا

سولي تي منصور چڙهايم، سورهيه سر هسواردا
ماهي يار دا

جوڳي دي مئين نال جاليسان، شاهي تخت هزاردا
ماهي يار دا

ڪرم علي هي سر دي بازي، نينهن ڪيتا نروار دا
ماهي يار دا

کافي روپ جوگ

ناھ کیتا مئین ناھڑ دا، کل مخلوق اپاوڑ دا

مئین آپ کون آپ اکیلا پایا
کنفیکون دا حکم ھلایا
بازي کل بٹاوڑ دا

نور وچون ول روح بنایم
مِن احب تیا تڈھن عشق الایم
پتلا جوڑ بٹاوڑ دا

آدم حوا دا کیل کلایم
کٹي داٹي دا عذر بٹایم
بھشتون کڈ تڑاوڑ دا

کعبي قبلي کنون اگي ھویا سي
دین کفر ڈِک دور کیتوسي
سولي سر چڑھاوڑ دا

کرم علي صفاتي نام ڈاریم
توڑ شریعت قاھي پایم
الانسان الاوڑ دا

ڪافي روپ جوڳ

پڪي پرديسي ديس پرايا، سير ڪرڻ ڪون آيا يار

رب روح جڏاهين پيدا ڪيتا، خاص خوشي اِتْ آيا يار

منهن محراب سجڻ دي صورت، تنهن ڪون سيس نوايا يار

ڪعبہ قبلہ دل وچ هويا، آپو آپ سمايا يار

ڪرم علي هويا شاهنشاهي، ذاتي ذات ملايا يار

ڪافي روپ جوڳ

پُڪي ماهي دي آجو پئي هان، قلمان قرب ديان وهيئان

پار درياهون بين وڄاندا، ڪوڪان ڪن تي پئييان

ويسان مئين مول نہ رهسان، جهل نہ ٻي ڪنهن جهليئان

مل سياليں لاون جهيڙي، چاڪر چاڪ دي ٿئي هان

ڪرم علي مِلڪ ماهي دي ٿئي هان، ٿاهہ نہ ٻي ڪنهن ٿهي ئان

ڪافي روپ جوڳ

جڏهن نور ٿيا اظهار، تون هين رنگ الاهي دا

آپئون اپنا صحيح سجاڻين، الانسان اسرار
هي مظهر ذات خدائي دا

ڳالهه جيڪو جو حق دي چاڻي، نينهن ڪري نروار
سو سولي سر چڙهائي دا

وَنَحنُ اقرب ويجها وسدا، صاحب ربّ ستار
وچ ساه پساه سمائي دا

ڪرم علي دي ذات هي ذاتي، مالڪ ڪل مختار
هي اناالحق الائي دا

ڪافي روپ جوڳ

صوفي صاف صفا ڪر سينا
من ڪون مار منايا هي

انا الحق منصور الايا
سولي سر چڙهايا هي

سر دا سودا ڪردي عاشق
دين ڪفر سر چايا هي

ڪعبہ قبلہ دل وچ هويا
مرشد راهہ بتايا هي

حق پاڪ هڪوئي هويا اڪيلا
ڪرم علي نام ذاريا هي

ڪافي روپ جوڳ

جوڙ جادوگر صحيح سچاتا، رانجهن اسان جو ڪيتا

ويس چاڪان دا پهر ڪي آيا، مئين حق پاڪ جو ڪيتا

ملڪ هزاري دا مالڪ هويا، ويس پيگوان چا ڪيتا

اڪين رانجهن ديان هويان هزاري، چشمان چور جو ڪيتا

ڪرم علي ملڪ ماهي دي تئي هان، رانجهن اسان حق ڪيتا

كافي روپ جوڳ

مئين تہ رانجهن دي ٿئي هان، ويکو سيالين سئنيان
لکيا روز اول کنون هويا، واحد ديان قلمان وهيان
ويسان مئين ماهي دي ٻيلي، تر تر نديان نئييان
پار درياهون جهوک رانجهن دي، ساويان سبزيان ٿئيان
طعني تهمت سر تي چايم، مارڻ آونديان مائيان
کرم علي پکي ماهي دي پئي هان، برهہ برادريان کوئيان

كافي روپ جوڳ

چاک لقب چا لايا، سانگ بنايا
رنگپور دي وچ رانجهن آيا

تخت هزاري دا مالک هويا، پوش فقيري پايا
نينهن نيايا

ويس جوڳيان دا سانگ بنايس، ونجهلي ساز وڄايا
نانءُ لکايا

ويس چاکان دا پرتئون پهريس، در در الک جڳايا
قيرا پايا

آکي کرم علي نال اساڏي لکيا نينهن نيايا
دل کون پايا

ڪافي روپ جوڳ آسا

سامي آيا ڪنهن دس دا، نالا ذات نهين ڏسدا
ويس پيڳوان ڳل موتيان مالا، نال رمزين دل ڪسدا
سيل سنتوک دا هٿ تونبڙا، پاڪنتا پريم دا هسدا
سيڪو مئينون متيان ڏيندا، نينهن نهين هڻ هٽدا
ڪرم علي مئين جنهن دي تئي هان، دل وچ سوئي وسدا

ڪافي روپ جوڳ

چوڙيم سيالين دي راڄ، تخت هزاري دا شاهہ پڇيسان

پيٽيان پائي سکيان مائين، جوٺا سارا هي سنسار
جيڏيان سرتيان مئينون سمجهينديان، ڪيڙي دي منهن چار

مئين تہ رانجهن دي رانجهن مئڏا، جوڙ بٹيا جنسار
قالو بليٰ دا پول پڌوسي، فاذ ڪروني قول قرار

فيض علي سائين راھ بتايا، نينهن لڳا نروار
ڪرم علي سمجهيا راز هي سارا، عشق ڪيتا اظهار

ڪافي روپ تلنگ

حسن تئڏي سانون مار نيتا، سر عاشقان برهه باران ڪيتا

چٽڪ نين يارو مورچي ٻند ڪڙي
نال عاشقان جنگ جوڙ ڪڙي
چٽ فوج حسن چوڏار نيتا

مست ميگان تڪيان تبر تير ڪنون
زوري زلف ڪمند تئي زنجير ڪنون
ڪر قيد ڪاڪل خمدار نيتا

رمزان مار گهتن بي دستور ميان
ويڪڻ نال ڪرن چڪچور ميان
هڻ چئو طرف چوڏار نيتا

ڪرم علي فقير لاچار هويا
تئڏي نينهن اندر نادار هويا
تئڏي عشق سارا اختيار نيتا

كافي روپ جوڳ

حسن ماهي دا هويا هزاري، چاهئون چاڪ سڏايا
برهه بچايا

سيالين سهيليان ويکڻ آيان، در در الک جڳايا
بين وچايا

رنگپور دي وچ پيرا پايا، سانگي سانگ بنايا
نينهن لڳايا

لکيا روز اول دا هويا، رانجهن بين وچايا
درد دکايا

تخت هزاري دا مالک هويا، ويس فقيري پايا
عشق نچايا

کرم علي هويا آپ شنهشاهه، الإنسان الايا
رمز رلايا

ڪافي روپ جوڳ

ڪيها خيال پيان اٿان آوڻ دا، اپڻا پير گهماوڻ دا
جنهن ڏينهن روح رب پيدا ڪيتا، عهد ڪيتم اٿ آوڻ دا
پجري آدم دي پکي ٻوليندا، سانگي سانگ سماوڻ دا
عشق اسان ڪون بيخود ڪيتا، ناهه نه ٻي ڪنهن ناهڻ دا
ڪرم علي هي سر خدائي، الاِنسان الاوڻ دا

ڪافي روپ جوڳ

عجب تماشا يار تئڏا، آپ ڏيکڻ ڪون آيا هي

اندر ٻاهر آپ ٻُليندا، روپ ورن سڀ نيارا هي
انا احمد بِلا ميمي، سارا سر سمجهايا هي

وَنحن اقرب ويجها وسدا، آيا هڻ اعتبارا هي
فاذڪروني اذڪرڪم، آپ الهه فرمايا هي

فثم وجه الله سمجهه اشارا، هر جا نور نظارا هي
ڪرم علي هويا شاهنشاهي، الانسان الايا هي

ڪافي روپ جوڳ

دل دي اندر پاڪر جهاتي، تاڪر سڀ دوارا هي
تاڪر سڀ دوارا هي، مر جي رام ريجهايا هي

وِرت اڳيارس هندو راکي، ترڪ روزا ڪرايا هي
او جاوي گنگا او مڪي جاوي، او بي پنڌ اجايا هي

مسجد مندر مول نہ ويسان، هادي راهہ بتايا هي
ڪايا دي وچ يار اسان ڪون، سجدا آپ ڪرايا هي

آپ اتي اعتبار ڪيتوسي، مرشد راهہ بتايا هي
صحيح اپڻا سر سڃاتا، الاِنسان الايا هي

هڪ حق پاڪ اڪيلا هويا، مهين ديدار ڪرايا هي
مهين سارا حڪم هلايا، کهڙا کيل بنايا هي

آدم حوا نِنڍڙي آهن، چوڙ چاڙهہ راند ڪرايا هي
عرش ڪرش اسم الله همارا، ڪرم علي نام ڏرايا هي

ڪافي روپ پيروي

دل دي ڪالي سمجھن ناھين، مئين صاحب ھون اسرار دا

ڪالي اندر دي ڄاڻ ڪيا ڄاڻن، مئين مالڪ ملڪ ھزار دا

عام ڪيا ڄاڻي مام اساڏي، مئين مالڪ بلخ بخارا دا

ڪرم علي ھڻ نام ڏاريم، عشق ڪيتم اظھار دا

ڪافي روپ

دل دي ڪالي سمجھن ناھين، مئين ھون سر خدائي

آپ الاھي

ٻيائي ٻوڙيل سمجھن ناھين، ھم ھون شاھن شاھي

آپ سڏائي

دين ڪفر ڪنون ھويا نيارا، رنگي رنگ بنائي

سير ڪرائي

آدم حوا ڪون آپ بنايا، بازي برھ بنائي

پرگھٽ آئي

چار ملائڪ چوڏنھن پيري، ڪرم علي راند ڪرائي

نينھن نيائي

كافي روپ

دل رانجهن يار هي نيتي، كيڙي دي غرض نہ كائي
تخت هزاري دا رانجهن آيا، انحد بين بجائي، ڏوم مچائي
راج سيالين دي مول نہ ويسان، رانجهن قسم چوائي، رمز رلائي
ويس جوڳيان دا پهر كر آيا، در در الک جگائي آپ الاهي
كرم علي روز اول دي ياري، ويسان نينهن نيائي، الانسان الائي

كافي روپ جوڳ

دل اڙي نال سهڻي دي، نهين ساڏي ول ولاوڻ دي
اكين رو رو ويكن نهين جو رهنديان، بوند برسي جيوين ساوڻ دي
كاوڻ پيوڻ مول نهين پاوندا، كر دلبر مک وكلاوڻ دي
رات ڏينهن سک تئڏي لڳڙي، جان جگر دي كاوڻ دي
مل نال كرم علي سهڻا سائين، كر كا واڳ ولاوڻ دي

ڪافي روپ سارنگ

سڪ سهڻي دي سانون مار نيتا، هڻ عشق سارا اختيار نيتا

چشمان چور ڪيتا نوين ناز ويڪا، ڪڍ ساهہ حسن انوار نيتا

ديدان دام گهتن تکي تير ويکو، ڪر قيد زلف دي تار نيتا

لڳا دل ڪون نوان نينهن ويکو، سر ساهہ صنم اتون وار نيتا

ڪرم علي اي دل حيران ويکو، دونهان درد دکا دلدار نيتا

ڪافي روپ

گل گلزار غلام علي هويا، الله نام ڌرايا، رنگ لايا

عمر دراز منل دي هوسي، مولا مهر ڪرايا، گادي وسايا

باغ بهار غلام علي هويا، جنهن ڏينهن منل چايا، تيا سوايا

ملڪان مل ڪي نعرا ماريا، ڪندڙي ياڳ يلايا، تيا سجايا

ڪرم علي ڪليا بخت هزارا، الاِنسان الايا، جوڳي آيا

ڪافي روپ جوڳ

رانجهن اسان نينهن لاتا، سيالين تسان سمجهه نه ڇاتا

تخت هزارا ڇوڙ جو آيا، رنگپور دي وچ پير جو پاتا

لکيا روز اول دا هويا، هير جٽي هي آپ سڃاتا

ويس جوڳي دا پهر ڪي آيا، در در دلبر بين بڄاتا

ڪرم علي ملڪ ماهي دي تئي هان، چم چشمان تي چاتا

ڪافي روپ آسا

يار اسا ڏي ويڙهي آوين، تئڏي ڪيتي مئين فالان پاوان

نڪمي آهان گهوٽ گهٽيري، درشن آپ ڏکاوين

سيئي ول چل مئين وچ هوئي، اپٽي پريت پالين

روز اول ڪنون مئين هان تئڏي، نيهي نينهن نياوين

آوين اسان ڪن دير نه لاوين، ڪرم علي دا عرض اگهاوين

ڪافي روپ

رانجھن آيا چاڪ سڏايا، نينھن لايا نروار دا، اظھار دا
لوڪان ليڪي چاڪ منجھين دا، نور اعليٰ انوار دا، اسرار دا
تخت ھزاري دا صاحب آيا، جوڙ وڏي جنسار دا، دلدار دا
عشق ڪيتي ھي چاڪ سڏايس، دلبر دي دربار دا، انوار دا
ڪرم علي ھي ڪليا بخت سوايا، روز اول اقرار دا مختيار دا

ڪافي روپ

اصلي آھم سر خدائي، خرقا پايم خاڪ دا، ول چاڪ دا
ملڪ عدم وچون آدم آيا، چوڙيا ملڪ افلاڪ دا، املاڪ دا
زمين زمن ڪنون اڳي جو ھويا، صاحب ڪل افلاڪ دا، لولاڪ دا
نور وچون اظھار ٿي آيا، ڪر اولا صاف صفات دا، پوشاڪ دا
ڪرم علي ھي سر الاھي، نور مقدس پاڪ دا، افلاڪ دا

ڪافي روپ جوڳ

رانجهن يار اسان ول آيا، ڪليا بخت سوايا هي
پورب والي پريت جو هوئي، اپنا نينهن نڀايا هي
راج سيالين دي ڦيرا پايا، هير جتي سجاتا هي
لکڻ والي ها اڳي جو لکيا، ڪاتب قلم وهايا هي
ڪرم علي ماهي نيڙي وسدا، مولئ محب ملايا هي

ڪافي روپ سارنگ

جوڙ جادوگر جادو لايا، نينهن لڳا نروارا ويکو
اکين رو رو ويکن نهين جو رهنديان، ساوڻ مينگهه ملهارا ويکو
عشق دي آتش دود دکايا، دونهين دا ڏنڏ ڪارا ويکو
رات ڏينهان هي رووڻ راڙا، بادل برهه برسارا ويکو
گهور نينان دي دل کون گهايا، ناز نينان دا نظارا ويکو
ڪرم علي کون سک ساجن دي، عاشق عشق اشارا ويکو

ڪافي روپ

رنگپور دي وچ رانجهن آيا، پير گهماوڻ آيا هي
سانگ ڪيتي چا سانگ بنايا، چاهئون چاڪ سڏايا هي
تخت هزارا چوڙ ڪي آيا، پنڌ پچاندا آيا هي
راج سيالين ديان منجهيان چاري، در در بين وڄايا هي
ڪرم علي ڪيڙيان ڏي مول نہ ويسان، رانجهن قسم چوايا هي

ڪافي روپ

رنگپور دي وچ رانجهن وسدا، سير بهاني آيا هي
چاهئون آ ڪي چاڪ سڏايس، پتڙي پاڻ وسايا هي
طعني تهمت سر تي چائي، لوڪ تماشا لايا هي
ڪرم علي هي سر خدائي، رانجهن قسم چوايا هي

ڪافي روپ جوڳ

رنگپور دي وچ رانجهن آيا، عشق ڪيتا اظهارا
جوٺي سيالين دي جهڳڙي جهيڙي، صاحب تخت هزارا
شاهي هويا شان تنهين دا، بادشاهه بلخ بخارا
چاڪ وچون حق پاڪ هويا، مالڪ هي مختيارا
ويس پڳوان پرتئون پهريس، ڪيتا پرت پسارا
ڪرم علي ماهي الله ملايا، لڪيا انگ اگم اپارا

ڪافي روپ جوڳ

تخت هزاري دا رانجهن آيا، نينهن نسنگ نيايا رنگ لايا
ويس چاڪان دا پاڪر آيا، در در بين وڄايا قيرا پايا
رنگپور دي وچ چاڪ سڏايا، هير سيال هي پايا هل آيا
مالڪ هويا تخت هزاري دا، در در چاڪ سڏايا پيرا پايا
ڪرم علي ملڪ ماهي دي ٺئي هان، ڪليا ياڳ سوايا دل ڪون پايا

ڪافي روپ آسا

سچي ڪوڙي دل جيڪو سمجهي، ڏيکڻ والا نيارا هي

آدم بهشت وچون تڙايم، کهڙا آ پيا رايا هي
ڪٽي داڻي دا عذر ڪرايم، عزازيل اڙايا هي

ڪٽي داڻي دا بڻيا بهانا، بهشتئون آپ تڙايا هي
رني آهن ول آڻ ملايم، واهه واهه کيل بنايا هي

دل تي خيال پيس اي کهڙا، قدرت دا هڻ رايا هي
کل مخلوق هي جوڙ بڻائي، ڪر ڪي اپڻا رايا هي

عشق اصل ڪنون پيدا هويا، پرتئون آڻ ٻسايا هي
رَوح مِنۡ رُوحِيۡ رمز رلائي، حاڪم حڪم هلايا هي

ڪرم علي دي وچ طوطا ٻولي، انا الحق الايا هي
ڪاوندا پيندا ٻول ٻوليندا، سير ڪرڻ ڪون آيا هي

ڪافي روپ سارنگ

سڪ تنهنجي سهڻا سائين، بادل برهه برسايا هي
دردان دود دکايا دلبر، سڪ آرام وڃايا هي
بار جدائي باري هويا، چم چشمان تي چايا هي
بيخود مست ڪيتا هڻ مئنون، عشق دا بار اٺايا هي
تون چاڙين تنهنجا ڪم چاڙي، اسان اپڻا توڙ نيايا هي
ڪرم علي هي ڳالهه ڏکان دي، سيني سور سمايا هي

ڪافي روپ ڪنيات

سڪ ڪيتا هي ساهه جو ماندا، اجا نهين ڪيون رانجهن آندا
پيچ پريت دي قابو جو ڪيتا، محبت ڪيتا مست هي ماندا
سور سارا چُم سر تي چايا، پرت پايا هي ڳل وچ قاندا
جڙ سيالين لئينديان جهيڙي، ڪيڙا مئينون مول نه پاندا
ڪرم علي ڪيتا نينهن جو نانگا، پهان ته مينون پهڻ نه آندا

ڪافي جوڳ

سـڪ آرام وڃـايـا، دونـهـان درد دکـايـا

ڪـتـان رانـجـهـن ڪـٽ هـيـر جـوڳـڻـي، در در ٻـڪـيا پـايـا

تـخـت ڇـڙايا شـاهـ رانـجـهـن ڪـون، عشـق آرام وڃـايـا

مـلـڪ هـزاري دا مـالـڪ هـويـا، چـاڪ لـقـب چـا لايـا

ڪـرم عـلـي هـي نـوشـهـ پـايـا، روزان روز سـوايـا

ڪافي روپ

سـڪ تـئـڏي ڪـيـتـا اهـڙا اسـرار مـيـان
اتـڻ ٻـهـڻ ڪـنـون هـڻ مـئـيـن رهـي هـان

باهـ برهـ دي او تسلط لايا، ماس هـڏيان دا جـوش جلايا
نهين رت رڳان وچ يار ميان، تئڏي درشن ڪيتي جو پئي هان

چست چشمان دي تـير لڳوسي، تن سيني دي پار ڳيو سي
باري برهـ دا چايا بار ميان، بيوس هڻ مئين جو تئي هان

لڪ حيلي هنر ڪر ستيان ٿڪيان، ڳڻ ڏينهن مهيني تـڪي آن
آيا نـ اجا مئڏا يار ميان ڏاڍي تانگهـ تنهين دي تئي هان

سيج اتي چڙهـ نوشـ آيا، سيج ڪون ئي چا هي ڳل لايا
ڪرم علي نال هويا اقرار ميان، دل ديان مونجهان سڀ جو ڳئي هان

كافي روپ

سيل سيالين دا ويكڻ آيا، كر جوڳي دي جنساري
ڳل وچ خفني دست پاهوڙي، عشق كيتا اظهاري
در در بنسي ودا وڄاندا، مرلي درد پكاري
ويس چاكان دا پرتئون پهريس، آيا ملك هزاري
كرم علي ٻول اول دا آها، لكيا ليك هزاري

كافي روپ جوڳ

سك ماهي دي ساڈي اندر، آڻ دكائي دونهين دونهين
كتان رانجهن تخت هزارا، عشق كريندا سونهين سونهين
روز اول تيا رانجهن مئڈا، سودا كيتا روحين روحين
كيڑي پيڑي لاون جهيڑي، كڈ گهتيسان كوهين كوهين
رانجهن اساڈي ويڑهي وسدا، ٻن كيڑيان دي لوهين لوهين
كرم علي رانجهن هك تيا سي، گڈ تي گهمدي ڈونهين ڈونهين

ڪافي روپ جوڳ

شمس قمر شمع رنگ لايا، مئڏي گهر رانجهن آيا
لکيا روز اول دا هويا، نينهن نياوڻ آيا، دل پايا
ملڪ هزاري دا صاحب هويا، سانگي سانگ بنايا، چل آيا
رنگپور دي وچ ڦيرا پايا، در در بين وڄايا، تل آيا
ڪرم علي مِلڪ ماهي دي ٿئي هان، ڪليا ياڳ سوايا، پل آيا

ڪافي روپ جوڳ، بسنت

رنگپور دي وچ رانجهن آيا، در در بين وڄائي هي
لکيا روز اول دا هويا، سانگي سانگ بنائي هي
تخت هزاري دا مالڪ هويا، چاڪ لقب چا لائي هي
پوش چاڪان دا پرتئون پهريس، مرلي ساز وڄائي هي
آکي ڪرم علي من ڪيڙيان دا، چيريدار منجهائي هي

ڪافي روپ جوڳ

سانگي سانگ بنايا، چل آيا، تخت هزاري دا رانجهن آيا

ملڪ هزارا هويا تنهن دا، سيل سيالين دي آيا، دل پايا

در چوچڪ دي چاڪ سڏايا، منجهيان پاڙ وسايا، ناءُ لڪايا

پڳوان پاتس مالها چاتس، نور جوڳي دا نعرا لايا، رمز رلايا

ڪرم علي من موهه اسان ڏا ماهي يار منايا، رنگ لايا

ڪافي روپ جوڳ

عجب تماشا يار هي لايا، آپ ڪون ڏيکڻ آيا هي

ڪيهي ڪيهي رنگ رچائي، حيرت وچ هڻ آيا هي

ملڪان سجدا تنهن نون ڪيتا، وچ آدم آپ سمايا هي

نور دي تجلي طور جلايا، موسيٰ هوش وڃايا هي

ملان هوڪي منصور مارايا، انا الحق الايا هي

ڪرم علي هي سر خدائي، پير گهماوڻ آيا هي

كافي روپ آسا

عشق اسان ول آيا هي، سينا صاف كرايا هي

صبر حسين دا هويا باري، ملكان دي هوئي اوگاهي
وچ سجدي كند كپايا هي

شاه منصور سولي تي چڙهايا، مليان دي فتويٰ عذر بڻايا
اناالحق الايا هي

شمس الحق دي كل كلايم، شاه بلاول گهاٽي پيڙايم
سرمد سيس كٽايا هي

ڪِيس كربل وچ هويا باري، كرم علي كردا توبه زاري
جنهن نيزي سر چڙهايا هي

ڪافي روپ

عشق اسان نون شور مچايا، برھ برسڻ ڪون آيا هي
برھ اسان نون بيخود ڪيتا، چڪ سولي منصور جو نيتا
انا الحق الايا هي

ڇاتي وچ پايوسي جھاتي، سير ٿيا هي سڀ اثباتي
باري بار انايا هي

ڪايا دي وچ سير ڪيتو سي، وحدت والا جام پيتو سي
جنهن مستو مست بنايا هي

ڪرم علي هويا شاهن شاهي، سانگي سانگ ٿيا رنگپور راهي
پير گهماوڻ آيا هي

ڪافي روپ جوڳ

عشق اسان گهر آيا هي، جاڳيا ڀاڳ سوايا هي
ڀڳوان ويس پهرڪي آيا، در در ونجهلي وڄايا هي
سانگ دي ڪيتي سانگ بنايا، شاهي چوٽ چلايا هي
ويس جوڳيان دا پهر ڪي آيا، مرلي بين بڄايا هي
پورب پرت اصل دي آهي، اپنا نينهن نڀايا هي
ڪرم علي هي شاهنشاهي، گيت انا الحق ڳايا هي

ڪافي روپ جوڳ

عشق انسان نو بيخود ڪيتا، ويک حسن ڪنعاني
وو دل جــــــــــــــانــــــــــــي

نور کي تجلي طور جلايا، لن ترائي آواز جو آيا
موسيٰ تيا مستاني پريشاني

يوسف هي بازار وڪاڻا، مالڪ تنهن دا ملهه چڪاڻا
زليخان تئي مستاني حيراني

ملان تي منصور مرايئي، انا الحق دا عذر ڪرائيي
سولي تي تيان خوشيان ني آساني

شمس الحق دي کل ڪلايئي، ذڪريا سرڪرت وهايئي
مجنون تيا مستاني بيراني

آدم دا ئي خرقا پهريئي، ڪرم علي ول نام ڏرايئي
سر ساڳا هي نوراني، سلطاني

کافي روپ سارنگ

عشق لڳايا هي دل مئڏي کون
بجلي دا چمڪارا ويکو

سک تساڏي سهڻا سائين
نينهن ڪيتا نروارا ويکو

آو اسان کن سهڻا سائين
برهه دي بوند بهارا ويکو

برهه دا بادل برسڻ آيا
مينگهه ڪيتا ملهارا ويکو

ڪرم علي هويا برسارا
وسڻ دا وسڪارا ويکو

ڪافي روپ جوڳ

عشق هويا اظهار ميان، عقل ديان ڳالهين ڳئيان ڳئيان

سڪ واليان ڪون هي جو سوڪا، سر رک سولي ڏيندي هوڪا
بيحد بي اختيار ميان، صاف سجڻ دي ٿئي هان ٿئي هان

نينهن لاوڻ هي توڙ نياوڻ، سر دي سودي قدم اُٺاوڻ
هويا قول اقرار ميان، پُڪي رانجهن دي پئي هان پئي هان

پيچ پريت دي قابو ڪيتا، گهور نينان دي من هي نيتا
نينهن هويا نروار ميان، دلڙين آڻ جو اڙيان اڙيان

تخت هزارا چوڙ جو آيا، هير دي ڪيتي حال وڃايا
دلبر هي درڪار ميان، ڪرم علي سر انگ ڪڙي هان

ڪافي روپ جوڳ

عشق دا اعليٰ شان، ڪيڙيان نون ڪل نہ ڪائي

اسان رانجهن هڪ تيا سي، ڪيڙي دي منهن چائي

مل سياليں لاون جهيڙي، دل جو يار هي لائي

تخت هزاري دا صاحب آيا، تنهن آڻ خواري چائي

ڪرم علي اسان هڪ تيو سي، ٻي دي غرض نہ ڪائي

ڪافي روپ سارنگ

عشق ڪا بادل برسڻ آيا، بيحد برهہ، برسايا هي

گهن گهور ڪريندي تجلي بجلي، هوا پورب دي آندي تڪڙي
محبت مينهن وسايا هي

عشق انبوهہ ڪريندا گوڙيان، وڄدي نينهن نغاري چيريان
شاهي چوٽ چلايا هي

آگر عشق مچايا مينون، ڏک دي ڳالهہ آکان مئين ڪنهن نون
جو شان جيءُ جلايا هي

ڪرم علي هويا شاهنشاهي، ڪايا دي وچ جهاتي پائي
ذات صفات ملايا هي

ڪافي روپ جوڳ

عشق اسان نون سونهان ڪيتا، ماريا نينهن دا نعرا هي

موج اونهي وچ آئي عاشق، انا الحق الايا هي

حال هڪو هڪ هادي والا، مرشد راهہ بتايا هي

فيض علي دا فيض جو هويا، روزون روز سوايا هي

ڪرم علي وچ روح الاهي، ڪليا ياڳ سوايا هي

ڪافي روپ

عشق دا برسر اوکا بار، ہي ڪنهين ڪون ڪل نہ ڪائي

عشق دا بار اجهل جو آيا، سو مئين چم چشمان تي چايا
نينهن ڪيتا نروار، وحدت دي ول وائي آئي

وچ شمع آ پرواني پوندي، ڏيک آڙاهہ ڪو خوف نہ ڪئوندي
پل وچ پوندي پار وو يار، پير پريت دي پڙ وچ پائي

خيال الله دا هي مشڪل بازي، گوءِ ڪٽيندا ڪو ڪو غازي
مرڻ جيوڻ دا ڇوڙ اختيار، صورت اندر ذات سمائي

ڪرم علي سمجهي بات هي ساري، عشق هادي بن ڪوڙي تاڙي
الاِنسان هويا اسرار، جو شان دي وچ جان جلائي

ڪافي روپ

عشق اسان نون آتش لائي، قير آڙاهہ ٻليندا هي
بار برهہ دا سرتي آيا، جو شان وچ جليندا هي
سولي تي منصور چڙهايا، نعرا اناالحق مريندا هي
ڪرم علي سمجهيا راز هي سارا، الاِنسان اليندا هي.

ڪافي روپ جوڳ

عشق هويا شهباز الاهي، چاهه چاهه چنبيان وچ چئيندا يار
بحري باز دا موهه پڪيان وچ، ماس هڏيان دا پٽيندا يار
نت نت تازيان طعمان ڪاوي، وچ قتان دي قتيندا يار
ڪرم علي عشق ڏيندا سر دي فتويٰ، سولي سر ستيندا يار

ڪافي روپ جوڳ

رهسان رانجهن نال، رنگپور والي نه ويسان
آميان رانجهان ساڏي ويڙهي، گهول گهتان سي ڪيڙي پيڙي
هي برهه ڪيتا بيحال، راڄ سيالين دي پير نه پئيسان
سانگ دي ڪيتي سانگ بنايا، در چوچڪ دي چاڪ سڏايا
ڪر نه سگهان ڪا ڳالهه، چاڪ دي قدمان خاڪ جو تيسان
ويس جوڳيان دا پهر جو آيا، ڪرم علي هويا بخت سوايا
هر حال هوسان تنهن نال، بانهي تي تنهن نال جليسان

ڪافي روپ جوڳ

ڪل فقر دا مالڪ هويا، مرشد مئڏا مولا هي
شاهہ نجف دي چانئڻ چمسان، سيني سوز سمايا هي
سڪ علي دا سڳڙا مئينون، پنجتن پاڪ پوايا هي
حيدر صفدر فاتح خيبر، مرحب مار منايا هي
صبر حسين دا هويا باري، سجدي سر ڪپايا هي
شان علي دا اعليٰ اڪمل، ملڪ معراج ملهايا هي
پنجتن پاڪ دا چاڪر هويا، ڪرم علي نام ڪهايا هي

ڪافي روپ جوڳ

صوفي صاف ڪريندا سينا، غير گمان اُڏاوڻ دا
قلب ڪسب تي پنڌ ڪريندا، شاهي طبل وڄاوڻ دا
سودا سارا سردا هويا، جيئري جيءُ جلاوڻ دا
عاشق نينهن مريندي نعرا، هُو هُو هُل هُلاوڻ دا
سيرت والي سير ڪريندي، سولي سر چڙهاوڻ دا
ڪرم علي هويا شاهن شاهي، الاِنسان الاوڻ دا

ڪافي روپ سارنگ

ڪنهن ڪون آکان هجر دا حال ميان
پايا دردان ڳل وچ هار هي مئينون

دل وچ دردان دود دکاٽي، ماس هڏي سڀ جل ٻل کاٽي
سڙ ٻل ڳيا هڻ سرير سارا، گهمڻ ڦرڻ لاچار هي مئينون

ڏکدي ڏکدي ڏينهن گذاران، رات ساري پئي هنجوان هاران
ڪانگ اڏاوان ڦالان پاوان، طلب تئڏي تڪرار هي مئينون

تئين بن مئڏا نهين ڪوئي وسيلا، هلا ڪڙي هان هر هڪ حيلا
سڻ فريادان يار اساڏيان، دم دم تئڏي درڪار هي مئينون

ڪن لا سڻ تون مئڏيان پڪاران، ڪيوين تئين ڪنون ڏار گذاران
آ مل نال ڪرم علي هڪواري، سڪ سيني هر دم سار هي مئينون

ڪافي روپ جوڳ

ڪنهن ڪون آکان مئين حال، دل دا درد دل وچ هويا

دود دردان دي جوش جڳايا، ماس هڏيان دا ڳال ڳلايا
جر وهايا جال، جوشان دي وچ جالڻ آيا

عشق اولا نيي ڪردي پڙڪي، لون لون دي وچ پوندي ڦڙڪي
برهه ڪيتا بيحال، عشق اندر آڙاهه ٻلايا

نين چشمان دي چوٽ لڳوسي، غير گمان دي پول پڳوسي
ڳيا مرڻ جيوڻ دا خيال، بحري باز هي آڻ جو چايا

ڪرم علي هڻ سمجهي ساري، عشق هادي ٻن ڪوڙي تاڙي
نينهن ڪيتا هي نهال، نينهن بنان ڪنهن راهه نه پايا

ڪافي روپ ڪانرا

ڪيهي ڪيهي اساڏي نال، رمز ڏولڻ آ لائي هي
درد وندیان دي دلڙي آ کي، لعلڻ يار لٽائي هي

عجب ڪيتا هي پرت پسارا، نيهن نسنگ هي ماريا نعرا
سڪ سمجهايا سر هي سارا، باهه بره پڙڪائي هي

وهوا چشمان دي چست هي چالي، ناز نينان دي نوڪ نرالي
وار نينان دا ويندا نہ خالي، چٽ پٽ چيٽڪ لائي هي

جام ڏتا جو سهڻي ساقي، من مئڏا ٿيا مست ميثاقي
ڇُل پئي چول اندر وچ چاتي، صورت صاحب وڪائي هي

فيض علي سائين فيض فرمايا، ڪول دري هي ديدار دکايا
ڪرم علي فهم فقيري پايا، محبت موج مچائي هي

ڪافي روپ جوڳ

لــڪــيـــا روز اول دا هــويـــا، مـــاهـــي نـــال اســاڏا
ڪـيـڙي پـيـڙي لاون جـهـيـڙي، مـاهـي مـئـيـن ڪـون پـايـا
روز اول ڪـنـون رانـجـهـن اپـنـا، چـم چـشـمـان تـي چـايـا
چـوڙ ڪـي تـخـت هـزارا آيـا، اپـڻـا نـيـنـهـن نـيـايـا
مـلـڪ هـزارا هـويـا تـنـهـن دا، چـاڪ لـقـب هـي لايـا
ڪرم علي مِلڪ ماهي دي تئي هان، ڪليا بخت سوايا

ڪافي روپ جوڳ

تـون هـيـن شـاهـ سـڪـنـدر دارا، هڻ ڪـيـون چـاڪ سڏاونـدا
نـور وچـون اظـهـار تـي آيـون، بـانـهـان ڪـيـون هـيـن سڏاونـدا
سانگ وچون هڻ سانگ بنا ڪي، عـبـد ڪـيـون نـام ڪـهـاونـدا
آدم حـوا جـو نـنـڍڙي آهـن، جـهـولـي چـا رانـد ڪـيـڏاونـدا
هڪ حق پاڪ اڪيلا هويا، مئين ڪنون پـچ ڪـي بـنـا بـنـاونـدا
ڪـرم عـلـي هـويـا سـر خـدائـي، الاِنـسـان سـره الاونـدا

ڪافي روپ جوڳ

مئڏي رانجهن دي نال هي ياري، چوڙيم ڪل سنساري

تخت هزاري دا مالڪ آيا، در چو چڪ دي چاڪ سڏايا
ٻن پئي ڪيڙيان دي خواري

در در آکي بين وڄائي، دلڙي اساڏي آڻ لٽائي
وسر ڳيا گهر ٻاري

چاڪر مئين چاڪ دي ٿيسان، ڪيڙيان دي ول راهه نه ويسان
عشق ڪيتا اظهاري

نال جوڳي دي مئين رهسان، ڪرم علي اپنا نينهن نڀيسان
تهدل ڪرسان تياري

ڪافي روپ جوڳ

رانجهن اساڏي دلڙي ريهي، آيا تخت هزاري

راڄ سيالين دا ويڪڻ آيا، عشق ڪيتا اظهاري

سر سارا هي گهول گهتيندا، جوڳي جلويداري

در در بين وڄاندا جوڳي، ونجهلي درد پڪاري

ڪرم علي چاڪر چاڪ دي ٿيسان، ورهه دي وٽجاري

ڪافي روپ جوڳ

مرشد مئڏا مولئٰ هي، ساقي حوض ڪوثر دا هي
ڪل پيران دا مالڪ هويا، شافي روز محشر دا هي
ساڻي نال اساڏي هويا، ضامن ڪل بشر دا هي
پنجتن دا مئين هان سلامي، جنهن ذمہ چايا ڏر دا هي
صبر حسين دا هويا باري، جنهن سجدي سرڪپايا هي
پنجان ٻارهان دي ڪران غلامي، ڪرم علي چاڪر تنهن در دا هي

ڪافي روپ جوڳ

مرشد مولئٰ شافيءَ محشر، روحي راز رچايا هي
آب ڪوثر دا مالڪ هويا، جنهن پر پر جام پلايا هي
پيونڻ نال طهورا تازا، جنهن سر شور مچايا هي
بيخود مست ڪيتا هي مينون، انا الحق الايا هي
نور وچون اظهار تي مالڪ، شاهہ نجف دا آيا هي
پنجتن دي هي حب هميش، ڪرم علي چاڪر نام ڪهايا هي

ڪافي روپ

مــن دي مــن وچ يــار، ســڪ اسـان نـون لـڳ رهـي هـي

ننڊ نيـٽـين ڪـون ڪـيـوين آوي، نيـنهـن تـئـڏا آڪي ستاوي
عشق سـارا نـيـتـا اخـتـيـار، بـاهـ بـرهـ جـهـل دڳ رهـي هـي

بـرهـ بشـيـهـر ڏنـگ لـڳـايـا، سـور سـڄـڻ دا آڻ سـمـايـا
طـلـب لـڳـي تـڪـرار، دل تـوهـ تـسـاڏي تـڳ رهـي هـي

تـخت هزاري دا رانـجـهـن آيا، تـنـهـن اسان نون چيـٽـڪ لايا
عـشـق ڪـيـتـا اظـهـار، دلـڙي دلـبـر نـال اڳ رهـي هـي

ڪـرم علـي چـوڙ هستـي حيراني، در سـڄـڻ دي تـي قـرباني
هـو رهـيـن هـوشـيـار، جـوت جـمـال دي جـڳ رهـي هـي

کافي روپ

نال رانجهن اسان نينهن لاتا
سيالين تسان سمجهه نہ چاتا

تخت هزارا چوڙ کي آيا
رنگپور آ کي پير هي پاتا

لکيا روز اول دا هويا
هير چٽي هي سچاتا

ويس جوڳيان دا پهر کي آيا
در در بين بجاتا

کرم علي روح رانجهن رانئيا
چاک چشمان چم چاتا

كافي روپ جوڳ

نور وچون اظهار تي آيس، پير گهماوڻ آئي هون

جنهن ڏينهن روح ربّ پيدا كيتا، قالو باليٰ دا قول جو كيتا
خاص خوشي اِت آئي هون

قرآن بيد كنون اڳي هويا سي، كعبہ قبلہ آپ ٿيا سي
نينهن نياوڻ آئي هون

زمين آسمان پيدا نہ هويا، شمق قمر ڏينهن رات نہ هويا
روحي رمز رلاوڻ آئي هون

هك حق پاك اكيلا هويا، ذاتي صفاتي حكم هلايا
كرم علي نام ڏرائي هون

كافي روپ جوڳ

نور وچون اظار تي آيا، خرقا پهريا خاك دا، حق پاك دا

نور دي تجلي طور جلايا، سرما ٿيا تنهن خاك دا، بركات دا

مرشد سانون معلوم كرايا، رستا روحي راهہ دا، الله پاك دا

وحدت والا جام پيتوسي، من مست ٿيا مشتاق دا، ميثاق دا

كرم علي اپنا نام ڏرايا، صاحب هان لولاك دا، افلاك دا

ڪافي روپ ڪنيات

وهوا رانجهن دي نام، دلڙي آڻ ڪسيندا وهوا

تخت هزاري دا صاحب آيا، تنهن اسان نون چيتڪ لايا
گهور نينان دي دل ڪون گهايا، لکيا ڪو نہ ميٽندا وهوا

شاهي هويا شان تنهيندا، هير جٽي ديان منجهيان چريندا
چوڙ شاهي شاهنشاهہ، در ونجهلي وڄيندا وهوا

پار درياهون رانجهن بين وڄائي، لون لون وچ آواز جو آئي
بيحد بيشمار، ماس هڏيان دا روز ڳليندا وهوا

ڪرم علي بن ڪيڙيان دي طول وهاٽي، پاڻ منجهين دي دل نون پاٽي
گهول گهتيان مئين راڄ سيالين، هڪ رانجهن دل نون پاندا وهوا

ڪافي روپ

ويک حسن شاهہ هزار دا، حيران ٿيان سڀ سيالين ميان

سامي صورت هي متوالا آيا، وسريا سارا ڪم ڪار ميان

ويس پڳوان ڳل موتي مالا، دل ڪون لائي تار ميان

جوڳي مئنون مشهور جو ڪيتا، ڪيڙيان لڳدي خار ميان

جنهن دي سڪ مئين ناچو ڪيتا، برهہ لائي هي بهار ميان

پورب دي جو پريتي آهي، ڪرم علي نال هويا اقرار ميان

ڪافي روپ جوڳ

هادي اڳڻ آيا هي، ڪليا پاڳ سوايا هي
جن ڪو مئين نت ڳوليندي، سوئي مقصد پايا هي
عاشق دا هي پند اڻانگا، نعرا نينهن دا لايا هي
موج اونهي منصور جو آيا، ڳيت انا الحق ڳايا هي
گهٽ ۾ گنگا گهٽ ۾ ڪاسي، گهٽ ۾ تيرت نايا هي
ڪرم علي وچ الله سمايا، ايريا سورج سوايا هي

ڪافي روپ جوڳ

جوڳي آيا ڪنهن دس دا، نالا ذات نهين ڏسدا
ڳل وچ گيڙو ڪفني پائي، دل اساڏي ڪسدا
راڄ سيالين دي سامي آيا، هير نون ويک هي هسدا
سانگي سانگ بنايس، ويس فقيري پايس، گهر گهر هڻ پسدا
تخت هزارا تنهن دا هويا، چاڪ لقب هي جِس دا
رنگپور دي وچ آيا ڪرم علي، عشق اندر هي وسدا

ڪافي روپ

هر هون سر خدائي آپ الاهي، ڪل نہ ڪس ڪو ڪائي
الٽا راھ چلائي هون

شمس الحق دي ڪل ڪلائي، زڪريا سر ڪرت چلائي
سرمد ڪا سيس ڪٽائي هون

بهشتئون آدم آڻ تڙايا، ڪٽي داڻي دا عذر بڻايا
ڪنهن سانگي سانگ بنائي هون

فرهاد ڪون ٽڪر ٽڪائي هون، مجنون رڻ رلائي هون
پنهون ڪيچ سڌائي هون

يونس پيٽ مڇي دي پايا، ابراهيم آڙاھ اڙايا
يوسف ڪوهي سٽائي هون

سر صوفي دا نيزي چڙهايا، شاھ حسن ڪون زهر ڏوايا
شاھ حسين شهيد ڪرائي هون

شاھ منصور سولي چڙهايا، مليان دي فتويٰ عذر بڻايا
سولي سر چڙهائي هون

ڪرم علي دي سر عشق جو آيا، آدم دا هي خرقا پايا
اَلانسان سڏائي هون

هــنــدي حــصــو

سلوڪ

گھٽو پئونڪي سو گڏھہ ڪھيجي، گھٽا ڪنمي سو اونٺ
ٻڪري ٻيڪڻ سون بس نھين ڪري، جس ني ڇيري جھلي موٺ

رڍ ٻولي ناھين جس ني گدڙ لي گيا جوٺ
ڪھت ڪرم علي جم اس آگي ايسو اپو، جيسو ڪالو ڪوٺ

گھٽو پئونڪي سو ڪتو ڪھيئي، گھٽو دوڙي سو سيسا
منجھاري سمجھا نھين، ڪري لونڪي ڪا تال
ڪھت ڪرم علي سو چوٽي نھين، جو پڙي مانھين جال

چوٽي راڪي سو جھوٽا،مال ڦيري سو ٺڳ
گيان ڪٿي سو مسخرا،پوٽي واڇي سو اصل نسل چٽ
ڪھت ڪرم علي تس ڪي جاتي رھي مت

گر ڪو گر نہ جاني، سو ڪھيئي سوانا
شاھاٽي مجلس دي وچون، سو ھار ڳيا حيوانا
ڪھت ڪرم علي سو نر نور نہ پاوي گتا ڏونھان جھانا

گر ڪي مھما جو نہ جاني، سو ڪھيئي اپراڌي
مرت جيوت نيارا نيارا، پاپ ڪرت ھي پاپي
ڪھت ڪرم علي سو نر نور نہ پاوي،سيڌا نرگ ۾ جاسي

گر کو گر کر نہ جاني، سو نر هي سوئا
موھہ مايا کي پنجري پڙيا، کرم علي او پچ پچ موئا

گر کو گر کر نہ جاني، سو کھيئي الو جيسي
دن کو آنڌا رهي کرم علي،اوکيون کر پيکي

ڏيکاوا سي کرت جوڳ، تسي ۾ پاوت بڙا روڳ
کھت کرم علي سو نر ماٽي، کال کا کوٽ

سي من کي متي سون کتي گيان، کري اجايا بکيڙا
عشق کي هئي الٽي چالي، سمجهي ناهين بھرا
کرم علي سو کجھہ ناهي جاٽي، کري اجايا جھيڙا

گيان کتي سي رهٽي بن، رهٽي بن هر هات نهين آوي
جوڳي کھاوي جوڳ کي خبر نہ پاوي، اپنا حال وڃاوي
در در قردا الک نہ جڳايا، سامي نام سڏاوي
کرم علي کوڙي رک لڳا کون لاوي

کئي کئي تپشي هو کرتب وچ، اپنا حال وڃاوي
سر کري هيٺ الٽا، اپنا آپ لٽکاوي
ايک پلک نہ الک جڳايا، سامي نام سڏاوي
کھت کرم علي سو نر کبھون مکتي مول نہ پاوي

ڪئي ڪئي آوي ڏوڌ پيوي، دوڌاري نام ڪهاوي
ڪئي ڪئي رام رام ڪر ڪي، ماٿا مونڊ منڊاوي
اپني ناري ڇوڙ پرناري سون جاوي، پولا جنم گنواوي
ڪهت ڪرم علي سو نر هردم، درٻارون ڌڪا کاوي

ڪئي ڪئي گنگا جمنا وچ ڪري سنان، دل وچ ڪوٿا ڌرن ڌيان
من ڪا ميل ڪڀهون نہ جاوي، توڙي گنگا تيرٿ ناوي
پوٿي پستڪ پڙهہ ٻي لاچا، اپني لاج وڃاوي
ڪهت ڪرم علي سوئي نر درٻارون ڌڪا کاوي

ڪيهون تم ري اتپتي، ڪيهون تم ري ذات
ڪون پرش ڪا هي تو چيلا، آيا ڪڻ ڪي ساٿ

آلي همري هي اتپتي، جوڳي همري ذات
الک پرس ڪا هون نت چيلا، آيا پون ڪي ساٿ

ڪون گرو تيري آگي پيڇهي، ڪون گرو تيري هيٺ
ڪون گرو تيري سر ڪي اوپر، ڪون گرو تيري پيٺ

پون گرو ميري آگي پيڇي، ڌرتي گرو ميري هيٺ
سٻڌ گرو ميري سر ڪي اوپر، آنند گرو هئي ميري پيٺ

سلوڪ

ڪندڙي ڪاشي ايڪ هي، اڙ روحل روپ ڪبير
جو چل آوي دڪ مِٽي، جنم جنم ڪي پيڙ

ڪندڙي تو ڪئنچن پُري، جس ۾ پرش ليو اوتار
روحل رنگ لاگو رهي، آٺ پهر اِڪ سار

ڪندڙي پوري نج ڌام هي، جيڪو ليوي نام
جٺ دولهه دريا خان وسي، سڀ ڪي ساري ڪام
جنم مرن ڪا ٻنڌن ڪاٽي، سڌ هووي سڀ ڪام

ڪندڙي اتم ڌام هي، جس منهه سنتان پايو ڪلتار
اس ڌام ڪي جن شيوا ڪري، تن پايو مڪيه دوار

ڪندڙي مانسرور هي، هر هيران ڪي ڪهان
گرو ڪرم علي ڪرپا ڪيني، تٻ هي پڙي پهچان

واڻي

آج موري مانهين آنند پيو هي، رام رنگ لايو هي

من کي ممتا سهجي ماري، چرن ڪنول چت لايو هي

پانچ سکي مل منگل گايا، هري ڪو جس گايو هي

ماري باڙي ڦولان ڇائي، سرتا مالهڻ ڦول چوندڻ آئي هي

ڪرم علي سهجي پايا، گر فيض علي مجهي بتايو هي

هرجس

سانوري آ ڪي بين بجائي، ڪيسي بين بجائي

ساري سرت ڀُهلائي

جل جمنا ڀرڻ جو ڳئي تي، موري گهاگهر آڻ ڏڳائي

سارا لوڪ مينون ڏيکي، موري بيٺي آڻ جهلائي

ست سهيليان سنگ جو گئي تي، ماري ساڙهي آڻ وجائي

بندرا بن سون ڪان جي آيا، ڪرم علي هي چيٽڪ لائي

آرتي روپ ڪلياڻ

آرتي گران ڪي سهجي ڪيجي
جيوت مگت تب هو ليجي

تن من ڌن گران ڪو ڏيجي، پريم پيالا ڀر ڀر پيجي
اپني پيا ڪا درشن ڪيجي

ناڀ ڪنول ۾ دم دمويجي، الٽ پائون آڪاش چڙهيجي
اپني پيا ڪا درشن ڪيجي

اجر امر ڪا راهه ليجي، اپنا هنس آڪاش اڏيجي
ڏسوين ڏوار درشن ڪيجي

ڪرم علي سورا جيوتي مري جي، هوءِ نرواڻ آڳو چڙهيجي
ڪايا ڪون سنگ مول نه ڪيجي

واٹي روپ آسا

اري ساڈو پائي پريم کيتا هي پسارا
ماريا نينهن دا نعرا

وحدت پيالا جام پيتو سي، مرشد راهه بتايا
پرم انڌيرا دور پيا هي، اپريا سورج سارا

بيخود مست کيتا هي مينون، هر دم رهون هوشيارا
کايا دي وچ سير کيتوسي، ويکيا هي نور نظارا

گهٽ ۾ گنگا گهٽ ۾ جمنا، گهٽ ۾ تيرٿ نايا
گر فيض علي کرپا کيني، کليا گل گزارا

کرم علي ڏيس ايسا پايا
قير پاچا نهين آيا

ڪافي روپ جوڳ

دل دوارڪا ڪايا ڪاسي، تن من تيرٿ نايا هي
مرشد سانون معلم ڪيتا، راهہ الله دا پايا هي
وحدت والا جام پيتو سي، جنهن مستو مست بنايا هي
موج اونهي وچ عاشق آئي، انا الحق الايا هي
جوڳي جوڳ جڳاوڻ دا، گهٽ وچ تلڪ لڳايا هي
روح ڪنون منصب اڳي دا هويا، ڪرم علي نام ڏرايا هي

واٽي روپ آسا

ساڌو يائي انيوء نگر وسايا
جا سون بهت آنند سک پايا

بيد ڪتيب وان پنهنجي ناهين، بن جيپا گڻ گايا
اکيان بنا اڻ پوم بتائي، ڪر ليا سمرن سوايا

پگ بنان پيندبو چلٽا سوئي، نرگڻ ڪا گڻ گايا
پريم ڪلا سون اي پد پايا، چن ۾ ناوڻ نايا

گر فيض علي آڻ سمايا، هم امر ٽڪاٽا پايا
ڪرم علي جو هويا سو شهہ پايا، الٽا راهہ چلايا

وائي روپ آسا

ساڌو پائي ستگر سبد سنايا
جاسون گيان آکاڙي آيا

کايا ري کوٽ نا چوٽ چلائي، پانچ مار منايا
چوبيس هزار هي فوج هماري، جوڌا جوان لڙايا

سانس کي سرنگ گگن گڙهه ڦوڙيا، پريم چتا جگايا
برهه کي بوند اندر سون ڦوٽي، من کا ميل مٽايا

وارئي وار چڙهيا نرباڻا، نريئو ڏيس وسايا
اوهان ڏيس ۾ ڏوم پڙنت هي، انحد ناد وڄايا

سهجي سهجي ميلا هويا، هنس سي هنس ملايا
ڏيس ڪرم علي ايسا پايا، ڦير پاڇو نهين آيا

واڻي روپ ڪلياڻ

اري ساڌو پائي گهوڙا دم دوڙايا ري
سري راهہ چلايا ري

سيل سنتوک کا سنجهہ پلاڻيو، ستيءَ صورت وچ پايا جي
سانس بنا هک گهوڙا دوڙايا، ماس بنا هسوار چڙهايا ري

عرش ڪرش ڪا ميدان ٺهرايا، تنهن ۾ گوهہ اٺايا جي
راهہ اگم ڪا سپ چينا، هنسا ناوڻ نايا ري

مول سون ڦيرا پايا جي، لنگ مين لهر لگايا جي
نايي سون آگي چليا، رڏي رمن رمايا ري

ڪنٺ ڪنول ۾ هنسا ٻولي، سرسوتي راڳ سنايا جي
تريٽي اوپر لعل ٻراجي، تر گهٽي جوت سوايا ري

ٻنور گفا ۾ نرنجن باجي، ڏسوين الک جگايا جي
ٻرم انڌارو دور ٻيو هي، چن ناوڻ نايا ري

ڏنکا مار جاءِ ٻيٺا هنسا، امر پائي بادشاهي
ڪرم علي ڏيس ايسا پايا، چوڏس ڪري نگاهي ري

واٽي روپ ڪلياڻ

انيوءِ پد هي گر بتايا، گر بتايا جنم سڌاريا

ستگر صاحب ڪرپا ڪيني، اگم انڙ ڪا راھ بتايا
اپني پيا ڪو هاٿ جو ڪيا، تب هويا گهٽ اُجواڙا

ڏن ڏن ستگر مجهي سمجهايا، ڀول ڀرم ڪا موھ مٽايا
اڪيان بن اڻ ڀوم بتايا، پل ۾ امر ٽڪاڻا پايا

گيان ڪا سوريہ ڪيا پرڪا شا، ڪال ڪروڌ ڪو ڪرليا ناسا
اوگا ڀان اڏر سمايا، چٿوڪوٽ هويا جوت سوايا

فيض علي گر مجهہ ۾ سمايا، آپو آپ ۾ درشن پايا
الک نام سنايا تڀهون هردي مانهين گل ڪلايا

ڪرم علي ايسا پد پايا، گهٽ گهٽ مانهين گنگا نايا
پانچ سکي مل منگل گايا، مرڻ جنم ڪا سنسا مٽايا

وائي روپ سارنگ

برهه اسان نون ڏنگ لڳايا، عشق مچايا شور وي
پريم ڪو بادل برسڻ آيو، جهن جهن لاڳي جهڪور وي
گگن منڊل ماهين بجلي چمڪي، انحد گهرايو گهن گهور وي
سيل سنتوڪ ڪو سمايا آڪر، جُهرٽا لڳيا هي زور وي
پانچ سکي مل منگل گايا، ڪرم علي لاگو رنگاوي

واٽي روپ سارنگ

ڀاڳ ڀلا ميرا ستگر آيا، آج ميرا آنگن سهايا هي
ستگر آِيا ڀئي واڏائي، سهجان سيج وڇايا هي
ستگر آيا رنگ لڳيا، ڪليا باغ بهارا هي
پانچ سکي مل منگل گايا، هرڪا جس جو گايا هي
ڪر علي ڪليا ڀاڳ همارا روزون روز سوايا هي

وڏائو روپ ڪليان

ستگر ڦيرا پايا هي، ڪليا دل ڪا تاڙا هي

ستگر آيا پريم جڳايا اُپريا سورج سارا هي

ستگر آيا باغ لڳايا، ڪل ڳيا گل هزارا هي

ستگر صاحب انترريامي، ڪيل الک جڳايا هي

ڪرم علي ڪليا ياڳ همارا، روزون روز سويارا هي

ڪافي روپ جوڳ

دل دي اندر سير ڪيتوسي، گهوڙا دم دوڙايا هي

سرت نرت ڪي سواري ڪيني، خاصي ٽور ٽرايا هي

پنج عناصر ڪايا دي وچ، تن من تار ملايا هي

اربعہ عناصر دي مٽي دا بوتا، خالق خوب بنايا هي

خيال اي سارا ڪيل بنايا، پسريا آڻ پسارا هي

ڪرم علي دي وچ طوطا بولي، روپ ورن سي نيارا هي

سـاڌو پـائـي هـر سـون نـيـهـ لڳـايـا
جـا سـون اپـنـا جـنـم سـڌارا يـا

هر سمرن سون ايسا سک پايا، جا سون لعل امر يئي ميري کايا
سـهـجـي سـهـجـي مـيـلا هـويـا، هـنـس سـي هـنـس مـلايـا

مـئـيـن پـوربـي پـورب ديـس کـا پـورب مـانـهـيـن آيـا
هَـنـتـا نـربـنـد، بـنـڌڻ نـهـيـن کـوئـي، ڦـر الـٽ آپ سـمـايـا

گيان کا سوريه پيا پرکاسا، کال کرود کو کرليا ناسا
چـئـو کـونـٽ جـوت کـيـا اجـواڙا، کـلـيـا گـل هـزارايـا

پـار بـرم بـرم سـون مـلـيـا، هـزاريـن نـام کـهـايـا
جـل کـي بـونـد مـلـي جـل مـانـهـيـن، سـيـس نـام ڌرايـا

ايـکـو نـام سـون رهـون غـلـطـانـا، سدا مست مـگـن هـم هـويـا
اي ايـسـا پـد کـرم عـلـي پـايـا، سـو ڦـر جـنـم نـهـيـن آيـا

وائي روپ ڪلياڻ

ساڌو پائي هم هون سر خدا ڪا
آپو آپ ڪا گيت هون گاتا

هم هون امر ڪبهون نهين مرتا، هم هون نور خدا ڪا

جس ڪو تم ڪلپتي هو، هم هون سر آد جگاد ڪهاتا

نا مئين اور ڪسي ڪو سمرون، آپو آپ ڪا گيت هون گاتا

نهين ڪو مات پتا ميري جنني گرڀ نهين هم آتا

صاحب مري تو هم ٻي مرتا، ڪرم علي هي سر خدا ڪا

وائي روپ جوڳ

ساڌو ست سبد سون نيهه لڳايا، پورڻ پد تبهون پايا
گهٽ ڪي مانهين سوجهي پڙي هي، اندر جوت جگايا

پرم انڌارو دور پيو هي، جوتي جوت جگايا
گيان سمندبر ٽبڪي ماري، موتي لعل لڪايا

پار برم پد پايو بن ڏيهي آپ ملايا
جوئي هويا سوئي سمايا، آپو آپ اٽڪايا

گيان ڪا سورج گهٽ منهه اوگا، پرگهٽ جوت سوايا
ڪرم علي ڏيس ايسا پايا، ڦر پاڇا نهين آيا

واٽي روپ آسا

ساڌو پائي انيو نگر وسايا
جا سون بهت آنند سک پايا

اس ڏيس کي مهما ڪيسي ڪريئي، جا سون آيا نه ڪو جايا
رات ڏن اوهان پي ناهين، ڌوپ ناهين ڪو ڇايا

بيد ڪتيب اوهان ناهين، بن جيپيا هي گن گايا
اڪيان بن اڻ پوم بتائي، ڪر ليا سمرڻ سوايا

پگ بنا پيندو چلٽا سوئي، نرگڻ ڪا گڻ گايا
پريم ڪلا سون اي پد پايا، اگڙي سن ۾ جاءِ سمايا

ڪرم علي جو هويا سوئي پايا، الٽا راهه چلايا
گر فيض علي آڻ سمايا، هم امر ٽڪاٽا پايا

واٽي رپ آسا

سادو يائي انيوءِ پد هم پايا جي
جا سون گيان آڪاڙي آيا ري

بيد ڪتيب اوهان پي ناهي، الٽا راهه چلايا
چار پدان سون پد اڳوچر، اوهان جاءِ سمايا ري

گيان سمنڊ منهه ٽبڪي ماري، موتي مانهه لڪايا
گنگا جمنا پنهنچي ناهين، چن ۾ ناوڻ نايا ري

تريٽي مانهين تاڙي لاڳي، ڏسوين الک جڳايا
پرم انديرو دور پيو هي، ڪرلي سمرڻ سوايا ري

جاسون آوي ناهين ڪو جاوي، اوهان نگر وسايا
رات دن اوهان ناهين، ناهين ڌوپ نہ ڇايا ري

ڏيس اسي ۾ مري نہ جنمي، ناهين ڪو اوتار ڌرايا
اسي سن سون آڳي سن هي، ڪرم علي الک جڳايا ري

واٺي روپ آسا

ساڌو پائي چيتن راج ڪھائي
جان سي پرجا، بھت سک پائي

چيتن ھي تخت براجا بيٺا، قر گئي رام دھائي
سيل سنتوڪ دوئي آگي اويا، ڪال نہ نيڙي آئي

سيل سنتوڪ ڪا چنور ڍلايا، ديا دربان ايائي
جپ تپ دونون ڪري وڇاڻا، ست ڪي سيج وڇائي

پريم ڪا پلنگ وڇايا، ھنسا سي حڪم ھلايا
ڏنگا مار جاءِ بيٺا ھنسا، چوڏيس ڪري نگاھي

بيري مار اڪيلا ٻھ جيتا، نر پئي نگر وسائي
ڪرم علي ڏيس ايسا پايا، امر پائي بادشاھي

واٽي روپ جوڳ

ستگرو راهه بتايا هي، کليا بخت سوايا هي
ناپ ڪنول سون دم اٿايا ، اُلٽ آپ سمايا هي
رڌي ڪنول ۾ شِو درسايا، هيرا لعل لکايا هي
ڪنٺ چڪر ۾ آوت آوازا، سر سوتي سيل ويچاريا هي
گگن مندل ۾ پيا جهڻڪارا، انحد ناد بجايا هي
ڪرم علي رانجهو هڪ ٿيا سي، ايڪو ايڪ سمايا هي

واٽي روپ جوڳ

ستگرو ميرا آپ الک هي، ايڪوئي ايڪ الاهي هي
ست سبڌ سون نينهن لڳايا، ڏار مون تار ملائي هي
سرت نرت ڪا جهندا لگايا، الٽ سلٽ گنگ نائي هي
رام نام ڪي ڏور لڳائي، ترپٽي جوت جڳائي هي
فيض علي هي ستگرو ميرا، امر نام سٽائي هي
ڪرم علي آپو آپ هويا سي، انيئو نگر بسائي هي

ريختہ روپ جوڳ

عشق جنهن سر تي آيا هي
واهہ جو جوش جڳايا هي

گهٽ ۾ گنگا گهٽ ۾ جمنا
گهٽ ۾ تيرٿ نايا هي

ڪوڙ ڪپٽ ڪا سندرا پاڌا
ڪوڙي گيان سنايا هي

پوٿي پستڪ پيد بتاوي،
جڳ ۾ ڪوڙ ڪمايا هي

ڪرم علي جو آپ سڄاڻي يار
آپو آپ ۾ پايا هي

ڪافي روپ ٽوڙي

عشق ميري گهر آيا ري
پانچ سکي مل منگل گايا ري
آئو ري سنئيان ڏيوو وڌائي، آج ڀلا دن آيا ري
جس ڪارڻ مئين ڀئي اداسي، سو گهٽ ڀيتر پايا ري
پريم ڪا بادل برسڻ آيا، وڇڙيا يار ملايا ري
لون لون دي وچ آڻ سمايا، ڳوڙها رنگ لڳايا ري
ڪرم علي هي نوشه پايا، ڪليا بخت سوايا ري

وڌائو روپ ڪلياڻ

ساڌو ڀائي ستگر آنگن آياري، ڪليا ڀاڳ سوايا ري
اگر عنبر ڪا ڪيا وڇاڻا، هر ڪا جس گايا ري
هر آوسا سڻاڻا پريم پڙاڻا، تن من سر چڙهايا ري
ستگر آيا سبد سنايا، من ڪا ميل مٽايا ري
مول چڪر آسڻ ڪيا، تريٽي درشن پايا ري
صاحب هم ڪو ايسا مليا، چن ۾ ڪرم ڪمايا ري
ڪرم علي تي ڪرپا هوئي، ڏسوين جاءِ سمايا ري

واٽي روپ جوڳ

مانکو جنم لي آيا ري، ساڌو پائي هيرا موتي پايا ري

ناهين مات پتا کو تيرا، ناکو سنگي سايا ري
نام سمرڻ کو تم جو آيا، ڀُل پڙ گيا ڦندا مايا ري

تيرا جنم اڪارث جاوي، غفلت ۾ پڙيو عمر گنواوي
پيڇي تو گهٽي پڇتا سي، جب ڪال ڪا هيلا آيا ري

غفلت ڪي تو نيند هي سوتا، اڃا نهين هوشيارا ري
سنگي ساٿي سڀ چل گئي تيري، تيرا ڀي وارا آيا ري

ڏوت پوت پئو ساگر ڪا پارا، سڻ ڪرم علي ڪري پڪارا
ايهان ڪوئي ورلا ڇوٽا، سڀي ڪو همرا هيلا ري

واٽي روپ جوڳ

مانکو جنم هاٿ جو آيا، سمجهه هيرا موتي پائي هي

مئين، مئڏي ڪر مايا ميڙي، ڏوڙ مٽي سر پائي هي

ڪام ڪروڌ موهه لوڀ اهنڪارا، خوب ڪرن لڙائي هي

سورا هووي سو مار مناوي، غافل عمر وڃائي هي

ڪرم علي ڪري پڪارا، صاحب نام سچائي هي

وائي روپ جوڳ

ساڌو هووي من کو ماري، گيان ڪٽي سڀ ڪوڙا هي
مالها مکر دي هٿ وچ چا ڪر، ڪوڙي پرم پلايا هي
چوٽي رکي سو چور کهيجي، ڳل وچ جڻيا پايا هي
گنگا جمنا سنان ڪريندا، نہ من ڪا ميل مٽايا هي
ڪاچي مندر ڪتا پئونڪي، بڪ بڪ گيان سڻايا هي
ڪرم علي جيڪو آپ سڃاڻي، جيتائي مر جايا هي

وائي روپ جوڳ

مرشد اڳڻ آيا هي، جاڳيا ڀاڳ سوايا هي
گنگا جمنا گهٽ ۾ هويا،تن ۾ تيرٿ نايا هي
ڪاسي متر جوپي جاوئي،او يي پنڌ اجايا هي
دم ڪا گهوڙا هر دم دوڙ، خاصي ٽور ٽرايا هي
راتيان ڏينهان خيال اونهيءَ وچ، ڪرم علي الک جڳايا هي

وائي روپ جوڳ

منڙي ٻولي يار سڄڻ دي، سڀ ڪون ڪهه سڻايا
برندا بن ۾ مرلي وڄاندا، مترا ۾ ڏوم مچايا
گنگا جمنا مول نه ويسان، تن ۾ تيرٿ نايا
گوڪل ڪسبن هردي جا ڪر، هون ۾ الک جڳايا
پانچ سکي پيڙا رم ڪر، ٻي مڪ بين وڄايا
رام دواري جا ڪر، ڪرم علي نام ڏرايا

وائي روپ ڪلياڻ

ميري نگري ۾ صاحب آيو، صاحب آيو رام رنگ لايو

تن من سيس وارڻ جاوان، ستگر پريم پلايو
گگن مندل مانهين بجلي چمڪي، بن بادل برهه برسايو

تريڻي مانهين تاڙي جو لاڳي، ڏسوين الک جڳايو
من ڪي ميل دور ڀئي هي، چت چتين سون لايو

گرو روحل جب آڻ سمايا، بن جيءَ ڳڻ ڳايو
شاهو شاهه ڪرپا ڪيني، غلام علي ڀيد ٻتايو

دريا خان صاحب ايسو پايو، الٿ گيان سنايو
ڪرم علي ڪا گرو فيض علي هي، چرن ڪنول چت لايو

ريختہ روپ ڪلياڻ

ميري هردي لعل، سرتا ناچي نار
ڪام ڪروڌ لوڀ موهہ اهنڪارا، مٽ گيا آل جنجال
سيل سنتوک ڪميا ڪر دل ۾، صاحب پيا رکپال
برهما وشنو شو رمتا ديکا، گڻيش بجاوي تال
سات سنگي مل ويڪڻ آيان، انحد باجي تال
ڪرم علي سوريہ پيا پرڪاسا، عشق ڪيتا نروار

واٽي روپ ڪلياڻ

ميري مندرئي ۾ رام رنگ لايو
رام رنگ لايو، بهت سک پايو

من کي ممتا سهجي ماري، ستگر سبد سنايو
ڪام ڪروڌ موهہ اهنڪار لوڀ گيا هي، چت چيتن سون لايو

اگر عنبر ڪا سرور پريا، ٽبڪي مار جهيلايو
ڏسوين ڏواري تاڙي لاگي، انحد ناد بجايو

گر فيض علي ڪرپا ڪيني، بن جيا گن گايو
ڪرم علي سهجي پايا، چرن ڪنول چت لايو

واڻي روپ جوڳ

هم هون واپاري نام صاحب کا
وڻج واپارا ڪرتي هون

ايسا واپار ڪيجي، صاحب اپڻا هاٿ سون ليجي
پير نہ پٺ تي ڌرتي هون

مار نعرا انا الحق والا
سولي قدم ڌرتي هون

آپ بنا آپ صحي سڻي
جيئري جي هي مرتي هون

ڪرم علي عاشق مول نہ مڙدي
سر سانگ اتي ڌرتي هون

واڻي روپ جوڳ

ساڌو نام ليوڻ ڪو آيا هي، جيتي هي مر جايا هي

موهہ وڏائي ڪو جو ڇوڙي، سوئي ساڌو نام ڪهايا هي

گيان ڪري لوڪان سناوي، ڪوڙي پرم ريجهايا هي

پنڊت پوٿي بيد هي پڙهتا، اي سڀ ڪوڙ ڪمايا هي

جوڳي جتي سناسي هوڪر، ماٿا موند منڊايا هي

ڪرم علي راهہ الک جو چليا، پاڇو مور نہ آيا هي

کافي روپ

هم شرح ساڳي صحيح سڃاتم
گيت انا الحق ڳائي هون

دين پيچڻ دي کم اساڏي
سُوري سر چڙهائي هون

دين مذهب توڙ چوڙيو سي
نينهن نسنگ نچائي هون

مسجد مصلا ڍاهـ چوڙيو سي
مندر پير نه پائي هون

علم عقل دي ٽڳي توڙيو سي
کرم علي نام ڏرائي هون

صوفي ڪرم علي فقير اول
جو ڪلام

سنڌي ڪلام

منقبت

منهنجي درد جي ڪر دوا، يا علي يا علي
آهين اڙين جو آڌار تون شير خدا، علي

آزار منهنجا ڪٽ تون، ڏوهن ڏي ڪين ڏس تون
سڌ سگهو تون سڻ سچا، مشڪل ڪشا علي

صدقو حسن حسين جو، منهنجي حمايت ڪر علي
ٻئي در پلا ڪهڙي وڃان، تو سوا ڪانهي ڳلي

هي قلب ڪشادو ٿئي، پي جام ڪوثر تو هٿان
لهي غير غفلت سر مٿان، روشن ٿئي درشن دلي

ڪرم علي تي ماڙ ڪر، دل اسان جي شاد ڪر
مدعي مڙئي ماد ڪر، حيدر ڪرار علي

ڪافي روپ ماروي

اجان تو درويش سڏائين، هٿ نہ ڪيڙئي خيال ميان
عشق بنان تئي عمر اجائي، جيئڻ آهہ جنجال ميان

بنان عشق جي ناهي حاصل، رند سندو رهوار ميان
ناهہ نڱيءَ جا وينين ناهي، من ۾ مقصد مال ميان

ريءَ سڄاڻ پنهنجي، ٻيون ڳالهيون مڙئي خام ميان
مڪر جي تسبيح پيو ڦيرين، مسئلا ڪري محال ميان

دغا دولاب جا سندرا تاڻي، لافون هڻي تو هزار ميان
ارت گيان ڪتين پيو ڪوڙا، موڙها ڏئي مثال ميان

پستڪ پاٺ پڙهي تو وڃائي، عمر ساري افراد ميان
ڪرم علي ڪيئن ملندو توکي، هاديءَ وارو حال ميان

ڪافي روپ سارنگ

رُت ٻلي ڪري آئي اتم هاٽي، مينهن لايون ملهارڙيون
اسو ڪتي آيو اتم ٻاڏرو، ڦڳڻ ۾ تيون بهارڙيون
چيٽر ريٽ آهن تاتي، ڪالينگ پڪا آهن جا مڙيون
ڪيٽن تي تيون ڳاڙهيون ٻيريون، ڦوڳن تيون ڦلارڙيون
مور ڊيل ٻا ٻيهو ٻولي، ڪرم علي طرح طرح ڪن تنوارڙيون

ڪافي روپ آسا

ڪر ڪا ڳنڍڻ جي يار، ڪانه لڌو ڪا منهنجي سار
پيچ پريت جا وئين تون پائي، برهه ڪيو آهي بيمار
اچي سڄڻ تون جهاتي پاتي، ٿي آهيان بي اختيار
ناز نيڻن جي وڏو نهوڙي، ڏينهن لنگهن لاچار
جادو جوڙي يار ٻچي وئين اچي ڪين قرار
ڪرم علي فقير ڪي سڪ اوهان جي، نينهن ڪيو نروار

ڪافي روپ ڪنيات

ڪوهياري جو نينهن، چنڙيءَ رات لڪيو هو

نندڙي لاکون سور پرايم، جمندي لاکون ڄاڻ
هي آڻ وتو هو

توڙيان تني ڪين ميان، برهه ڪيو باران
روز اول ڪان اڳي هو

پيچ پنهل مونسان آهي پاتو، عشق آهي آفات
باري بار اٺايو هو

ڪرم علي انهيءَ خيال جي ميان، پوندي انهن ڪي ڄاڻ
جنهن قدم رکيو هو

ڪافي روپ جوڳ

مـاروئـڙن جـا پـور پـون، انـدر ۾ گـهـٽـا
پـون انـدر ۾ گـهـٽـا، مـوٽـي شـال مـلان

قيد ڪري تون هت آندي، هُت مارو روئن مان هت باندي
ڪڏي ڇڏ جان ڪوٽن مان، ڀيا ڪهڙا سور سليان

سـرتـيـون سـاريـنـديـون گـهـڙي نـہ گـهـاريـنـديـون
گـهـر ويـهـي سـي سـور سـلـيـنـديـون
مـري تـہ وجـي هـا مـاروئـي، ويـنـي پـاڻ پـلـيـان

مـاروئـي ڪـي مـلـڻ جـي جـهـوري جـيءَ ۾ گـهـٽـي
اسـيـن ڏوتـيـئـڙا اوڍئـون ڪـيـن زربـفـت زري
ڇڏي سنگر ۾ پيرون پڪا، جيل اندر ٿي جاليان

چـوي ڪـرم عـلـي فـقـيـر سـانـگـي مـون مـلـنـدا
لـک هـزار ٿـورا مـون مـٿـي تـن جـا ٿـيـنـدا
ڳـڻ انـهـن جـا ڳـايـان، ڏسـيـو نـيـڻ نـاريـان

ڪلام روپ جوڳ

مارو ڄام امير عمر، هت قسمت مونکي آهي آندو

ڪوٽن ۾ ٿي آهيان ماندي، جر وهايان جال
سورن ساهه ڪيو آ ماندو

ساعت ساعت سانگيئڙن جي، مُون ماري ٿي ميار
پرت سندو پيو ڳل ۾ ڦاندو

ڏوٿي ڏاڏاٽا ياد پون ٿا، ڪير ڪٽا ۽ چاريون چار
روح نه منهنجو توسان رلبو

ڪرم علي ڏسان شل مارو موٽي، والي واري واڳ
سار سيوئي لعلڻ لهندو

ملڪ اسان جو وسي پيو سارو
مينهن لايون برساتيون ميان

ڪالينگ چيڙ پچي پيا پٽ تي
ڪيڻن تي تيون باغ بهاريون ميان

لوٽڪ للر آڙن اباڻا، ڳاڱيون پڪيون
تر لالڙيون ميان

چيڙن ڏنار اسر جو چانگون
طرخين ڪن تنواريون ميان

مند گهمڻ جي آهي اصل اهائي
ڪرم علي ڪر تياريون ميان

کافي روپ بروو

مونکي آهي برهه بات سڻائي
ساڻ دم جي آهي بادشاهي

شاهه منصور سولي تي
کيئن چڙهيو وڃي ڦاهي

پير پيغمبر هتئون ويا سي
تن جي خبر ناهي ڪائي

پنهنجو پاڻ ٻرگر ٿيا سي
وسري وئي ٻي سڀ وائي

رمز رندن جي عاشق سمجهن
ٻي ڪي ڪل ناهي ڪائي

ڪرم علي آهي سر جو سودو
جيئري مري ڪن تا ڪمائي

ڪافي روپ جوڳ

عاشق آهيان اسرار، پنهنجو پاڻ سمايان تو
پنهنجو پاڻ سمايان تو، گيت انا الحق ڳايان تو

سامي اچن تا قربئون ڪاهي، سر جو سانگو سيئي لاهي
بيحد بيشمار، من ۾ مچ مچايان تو

گنگا جن ڪي پنڌ اڻانگو، ڇڏ تون لاهي سر جو سانگو
ڪايا ڪاسي جن، تن ۾ تيرت نايان تو

گنگا جمنا سان تنهنجو چاهي، ماس هڏا ڇڏ جان جلائي
درس ڏنم ديدار، دل ۾ درشن پايان تو

نانگن ڪي لاهوت سدائين، ناسوت ناهي جاءِ اتاهين
ملڪوت تنهنجو آ ماڳ، جبروت اندر پير پايان تو

ڪرم علي ڏيهه انهيءَ ۾ ويا سي، مرڻ جيئڻ جا پول پڳا سي
نينهن ڪيو نروار، ذات ۾ ذات ملايان تو

ڪافي روپ جوڳ

عاشق آهيان اسرار، سورهيہ سر سڏايون ٿا
سورهيہ سر سڏايون ٿا، هو هو هل هلايون ٿا

سولي تي چڙهي سير ڪيا سي، پنهنجو پاڻ ۾ گم ٿيا سي
اچي ٿيم اظهار، گيت انا الحق ڳايون ٿا، ڳايون ٿا

سامين ڪي آهي سڪ سوائي، ڏينهان راتيون ڪن ڪمائي
بيحد بيشمار، خون جگر جو ڪايون ٿا، ڪايون ٿا

جوڳي تي جوڳ جون جيڻا پاتم، بيراڳي تي يسمي لاتم
هر جاءِ آهيون نروار، هو ڪو حق هلايون ٿا، هلايون ٿا

ڪرم علي نانگا ننگئون نڪتا، سچ پسي سي سرها ٿيئڙا
ڪهڙي هٽجي هام، اَلاِنسان الايون ٿا، الايون ٿا

ڪافي روپ آسا

هي سر ساڳي آهي، اوهان سمجهيو ڇا هي

شاهہ منصور سولي تي، ڪيئن چڙهيو وڃي ڦاهي

بيخوديءَ واري بحر مون. ڏس تون ليئو پائي

محبت جي ميدان ۾، سورهيہ ويندا ڪي ڪاهي

ڪرم علي خام خيال جا، ڇڏ لاڳاپا لاهي

ڪافي روپ تُوڙي

اج عشق مون گهر آيو ڙي، اندر منجهه سمايو ڙي
ظاهر باطن اندر ساهه سمايو، جيءَ ۾ جادو لايو ڙي
منهن مهتاب سڄڻ جي صورت، لعلڻ ليئڙو پايو ڙي
ونحن اقرب قول ڪيو سي، پرين اچي سو پاڙيو ڙي
عشق اوهان جي آتش لائي، ننڊ آرام ڦٽايو ڙي
ڪرم علي اصل ڪان آهي اوهان جو، ڍولڻ مون ڳل لايو ڙي

ڪافي روپ پيروي

ڏنم رخ ماهه نور انور، زلف خما خم خم بشيهر
اکيون تنهنجو ڪجليون ڪاريون
ڏين جهلڪا جهل جهل جهل
دندان موتي لبين لعلي، ابرو ڪمانان چل چل چل
صفت تنهنجي ڪريان ڪهڙي، پون تا پور پل پل پل
ڪرم علي سان ٿي، محب ملاقي، سڪي دلڙي ول ول ول

ڪافي روپ بروو

اصل اسانجو آهي نينهن جو ناتو
چو تو گذارين ڏور
اکيون تنهنجون خوب خماريون، چشمن ڪيو آهي چور
رمز عاشق جي عاشق ڄاڻن، عام ڇا ڄاڻن بي شعور
مُوٺو تي جن مام سڄاتي، ڇڏيائون ڦند فتور
چوي ڪرم علي فقير سر ڏئي، مري ٿيڻ منصور

ڪافي روپ آسا

ڪر ڪا ملڻ جي دلبر يار، راتيان ڏينهان تنهجي تار
تنهنجي ملڻ لئي آهيان ماندي، بيوس آهيان مان لاچار
يار وساري وڃي تون وينئين، واڳ وطن تي وار
تنهنجي ڏسڻ لئي آهيان ماندي، جر وهايان جار
ڪرم علي فقير چوي سڪ مان، گهوٽ اچي گڏ گهار

ڪافي روپ ٿوڙي

ويـــنـديـس ور ڪــوهــيــاري ڏي ڪــاهــي، ڪــاهــي
جــنــهــن ســان پــانــڌ اڙيــو مــنــهــنــجــو آهــي، آهــي
ٻڌم سنـدرو سڪ جو ساهي، ڏس ڏنو ڪنهن ڏاهي ڏاهي
چڙهـنديس جبل چوٽئين، ليـڪ لـڪيـو جو آهي آهي
ويـنديس رهـنديس ڪـيـن ڪـي، سـڪ ڏنـو آ تـائـي تـائـي
ڪرم علي انهيءَ خيال منجهان، ڇڏيا لاڳاپا لاهي، لاهي

ڪافي روپ ٿوڙي

ويــــنــــديــــس ڪـــيـــچ ڏٽــي ڏي ڪــاهـــي
مـــنـــهـــنـــجـــو نـــيـــنـــهـــن نـــيـــئـــون تـــن آهـــي

ڏيــرن مــئــي ســان مــيــان ڪــانـــ رهــائـــي
ويـــا داغ مـــئـــي ڪـــي لائـــي لائـــي

ڏيــرن مــئــي ســان ڏاڍ جـــو ڪـــيـــڙو
طـــعـــنـــن ڏنـــو آهـــي تـــائـــي تـــائـــي

چـــڙهـــنـــديـــس جـــبـــل چـــوٽ تـــي
ســـنـــدرو ٻـــڌو اتـــم ســـاهـــي ســـاهـــي

ڪـــرم عـــلـــي چـــوي خـــيـــال انـــهـــيءَ ۾
ڇـــڏيـــو ســـر جـــو ســـانـــگـــو لاهـــي لاهـــي

ڪافي روپ پيروي

عمر ڪر نہ نتر سان ايڏو ظلم زوري
ڏني جا اباڻن، لاهيان ڪيئن سا لوئي

آيس ڪوهہ تي آءُ پاڻي پرڻ لئي
ڪٽي آئين تون اٿ تي، چوهئون چوهہ چوهي

اچي قيد ڪئي تو، بندياڻي بي ڏوهي
ادا ناءَ الله جي موٽائج سوئي

سرتيون سارن گهٽو، ڪيئن رهان ويهي
اکير آ انهن جي دلڙي جا موهي

ميان ڪرم علي ملائي، مولا شال سانگي
عمر آئون اباڻا، ساريان روز روئي

ڪافي روپ تلنگ

عمر ادا مارن جا ڪيئي سور ساماٽا
ڪيئن ڪيان ڪاڏي وڃان، دل ۾ دود دڪاٽا

ويڙهيچا ولهر ۾ آهن، ڏيهي ڏوتي ڏاڏاٽا
خوش وسن سي شال سدائين، منهنجا اباٽا

ولر ۾ واڙا ٻڪر ٻاٻاٽا، ساهه منهنجي ڪي سيباٽا
ڪيئن ڪيان ڪاڏي وڃان، جيءَ اندر پيا جهوراٽا

ڪرم علي ڪندو پال پلا، آباد هوندا شل پاٽا
ڏينهن ڏکيا تي بند ۾ گهاريان، گهٽ وهن تا گهاٽا

ڪافي روپ جوڳ

خوش وسن سانگي شال، ملڪ مارن جو ٿيو وسيون وسيون

عاجز عمر هت آءُ آهيان، جيڏين ريءَ هت ڪين گذاريان
اهي ناهن دل ڪان دور، سڪون اٿم انهن جون سچيون، سچيون

ڪوٽن ۾ آٽي عمر اڙائي، قسمت قيدن منجهه ڪڙائي
پرت پون ٿا پور، سورن ٻڌايون اٿم پٽيون، پٽيون

روز رويو ٿي راهه نهاريان، ڳوڙها ڳلن تان ويٺي ڳاڙيان
ڏوٿيئڙا ٿيا ڏور، ڪير پيان وجي وٿيون وٿيون

ڪرڙ ڪنڊا ڪن ڏت ڏوئنرا، قوت انهن جا گهاٽا ڏوئنرا
ڪرم علي سڪ ڏنا هي سور، ڏسان وجي شل پٽيون، پٽيون

ڪافي روپ ڪنيات

بارو چل ساڻ وو، پرتئون پيچ پيو هو

ڪيئن ڪيان ڪنهن ڪي چوان ميان، برهين ڪيو باران
دردن جو دود دکيو هو

وس ڪان آءِ بيوس جو تيئڙي، سورن جو آهي سامان
اندر ۾ جو مچ مچيو هو

دردن دلڙي آهي جو ماري، برهه جو باري آهي بار
سر تي سرتيون آڻ انو هو

ڪرم علي ڪڻ قدم تون اڳتي، عشق ڪرائي چاڻ
ورهيه جو پاتو ويس وڳو هو

ڪافي روپ جوڳ

مارُوئڙن جو پڙدو رکندو پاڻ خدا
قسمت ڪيو مونکي جدا

زوري زور ڪري آندئي هت مون ڪٺي
ڪڏي ڇڏ ڪوٽن مان، بانور ڇڏ تون بندا

آڇ نہ عمر پٽ پٽيهر، پهريندس ڪين مُدا
لوئي ڪين لڄايان، مارو مهڻا ڏيندم ادا

سانگيئڙن ڪي ساريان، روز هنجون پئي هاريان
مارُوئڙڻ ساڻ ملان، ڪين ٽيان جيئري جدا

دل ۾ پلپل پور پون، ڏوٽي نہ ڏکيا ڏينهن ڏسن
ڪرم علي شل ويڙها وسن، سرها سانگي رهن سدا

سرائڪي ڪلام

ڪافي روپ بروهه

جڏان عشق تيا اظهار ميان
ڪر لا دي هت ترار ميان

صيفل ملوڪ دا تصور ڪيتا، بيوس برهه بهير ڪيتا
گهمدا سارا سنسار ميان

هير ڪيتي هي رانجهن رُلدا، ڪر جوڳيان دا، ويس هي ڦردا
چوڙيس تخت هزار ميان

ليلان ڪاڻ مجنون ٽردا، اوڪي ڏيک هڻ مول نہ مڙدا
تيا بران وچ بيزار ميان

ڪرم علي هويا عشق دا رايا، سڪ زليخان دي يوسف آيا
ويچيا مصر بازار ميان

كافي روپ آسا

پجري آدم دي كيوين پكيئڙا
پرتيئون پاتئي پير وي
بولي بليندائين بول وي

اربع عناصر دي مٽي آندءِ
تنهن دا آڻ كي بوتا بڻائيي
آڻ كرايئي سير وي

كائوندا پيندا موجان ماڻيندا
سهجيئون اپڻا پيٽ پريندا
چوڻ چڳئيندا كير وي

رسنا دي وچ آڻ تون قاتهين
سمجهه اجان تون نهين كريدئين
آڻ پيئون وچ پول وي

چوٽا پاٽي پورا تيسي
پردا پجري دا تنهن دم کُلسي
اڏ چڙهين آكاس وي

كرم علي جيكو آپ سِجاڻي
ڏسوين ڏواري خيال اڏا وي
كري سن سيكر دا سير وي

ڪافي روپ جوڳ آسا

سمجھہ تون سالڪ سرھئين سارا، مارين نينھن دا نعرا
فَاذْ كُرُونِي اَذْكُرْ كُمْ، سمجھہ تون عشق اشارا
مُوتُو قَبلَ اَنتَ مُوتُوا، ڪر ياد سو قول قرارا
انا احمد بِلا ميمي، ھئين تون نور نظارا
اَلاِنسان سِري وَاَنا سِرّه، ھي ڪرم علي اعتبارا

ڪافي روپ سهڻي

گل هون گلزار هون، اي سر سارا اسرار بہ مئين هون
شمس هون قمر هون، لوح قلم مختيار بہ مئين هون
رام هون رحيم هون، اول آخر اظهار بہ مئين هون
شمس الحق، منصور، بلاول، سولي سر هسوار بہ مئين هون
دارا هون سڪندر هون، مالڪ تخت هزار بہ مئين هون
بي چون هون بي نمون هون، اي سر سارا اسرار بہ مئين هون
ڪرم علي موج درياھ مئين هون، نور اعليٰ انوار بہ مئين هون

ڪافي روپ ٽوڙي

چئو طرف حسن هبڪار، چٽ پٽ چيٽڪ لايا

ابرو نين ڪمانا ترڪش، جادو جوڙ بچايا

ڏندان موتي لبين دي لائي، عجب روپ پسايا

منهن محراب منور تجلا، چوڏس چمڪ چمڪايا

شعلي ٽولي ڪري ڪي آندي، گهور سجڻ دي گهايا

ڪرم علي ڪريندا عجب نظاري، عشق دا هويا رايا

ڪافي روپ ٽوڙي

هم عاشق هون اسرار ميان، چايا بيخودي دا بار ميان

پير جو پڙ وچ پايا هي، گيت انا الحق ڳايا هي
سولي قدم وڏايا هي، هويا شور شرر چوڌار ميان

انا الحق دا ماريا نعرا، بار برهه سر چايا بارا
حد بيحد دا تي وٽجارا، نينهن لايا نروار ميان

علم عقل دا هوش گنوايا، راهه عشق وچ پير جو پايا
ڪرم علي تيا سير سجايا، آپ تيا اظهار ميان

ڪافي روپ سارنگ

بيخودي دا باب پڙهيو سون، الٽ الله سمائي هون
سر فرعون دا ڪيوين ويڪو، وچ سموند لوڙهائي هون

آدم بهشت ڪنون ڪڍايم، عذر داٽي دي تڙائي هون
شاهہ منصور ڪون سولي چڙهايا، انا الحق الائي هون

شمس الحق دي ڪل ڪلايم، ذڪريا ڪرٽ چيرائي هون
يونس پيٽ مڇي دي پايم، ابراهيم آڙاهہ اڙائي هون

يوسف وچ ڪوهي سٽايم، سرمد سيس ڪٽائي هون
سوين روحي راز اساڏي، ڪرم علي نام ڏرائي هون

ڪافي ريختہ روپ سورٺ

برهہ تساڏي آکي اسان نون، چيٽڪ لايا هي

نيند پڙي نون نينهن رانجهن دي، جودئون آڻ جڳايا هي
عشق کي موج امالڪ آئي، چمر چشمان تي ڇايا هي

مر جيوا کو آپ پڇاني، صوفي صاف سجاتا هي
بهتي بهہ گئي توڙي رهہ گئي، ڪال پڪڙ لي جايا هي

ڪئي اولياءَ پير گذر گئي، ڪوئي نہ واپس آيا هي
سوچ سمجهہ لي ڪهان هي جاتا، ڪها سون تون آيا هي

جڳ سارا هي جهوٽ پسارا طلسم کي سڀ مايا هي
ستگر صاحب امر ڪيا هي پيالا پريم پلايا هي

ڪرم علي فقير سدا سک ماڻي اٽيوءِ ننگر بسايا هي
روحل صاحب ڪرپا ڪيني اگم مندل درسايا هي

ڪافي روپ ڪنيات

سڪ تساڏي يار، راتيان ڏينهان لڳ رهي هي

واٽان تي ٻيٺي ڪانگ اڏاوان، روز تساڏي پنڌ پڇاوان
اوسين کهڙي وار، توهه تساڏي تڳ رهي هي

شاهه حسن دا تاب تکيرا، دردان ماري دل ڪون جهوريا
طلب لڳي تڪرار، مل دليان دا دڳ رهي هي

ستي ٻيٺي نون آرام نه آوي، سڪ تساڏي ساهه سماوي
تن من تڪڙي تار، روز ازل ڪنون اڳ رهي هي

ڪرم علي هڻ هويا حيراني، سڪ هي ڪيتي دل ديواني
بيحد بيشمار، تانگهه طلب رڳ رڳ رهي هي

ڪافي روپ ڪنيات

دل لُٽ نيتي دلدار، ننڊ نيڻين دي ڦِٽ ڳئي هي

درد دلبر دي مئينون نيتا، سک آرام اندر دا نيتا
هو رهي هان لاچار، سک سڄڻ دي سٽ ڳئي هي

عشق دا هويا الٽا رايا، چاهه وچون چم سر تي چايا
برهه دا باري بار، ماس هڏيان دا پٽ ڳئي هي

نوک نينان دا تير لڳوسي، سينا سارا چير ڳيو سي
چشمان دي چمڪار، هوش اسا ڏا لٽ ڳئي هي

ڪرم علي اها نينهن نشاني، مهٽي ملامت سرتي چاوڻ
هر دم رهه هوشيار، برهه دي بازي ڪٽ ڳئي هي

ڪافي روپ آسا

تخت هزاري دا مالڪ آکي، چاهئون چاڪ سڏائي

شاهي چوڙ گدائي ڪيتي، هير دي خاطر حال وڃائي

روز اول ڪنون تنهن دي تئي هان، نينهن نڪاح پڙهائي

سيالين لڙديان ڪوڙي جهيڙي، رانجهن قسم چوائي

ڪرم علي ٻول ازل دي ٻڌي هان، ڪيڙيان دي منهن چائي

ڪافي روپ جوڳ

آ مِل رانجهن يار ميان
تئڏي ڪيتي پڇاوان پوتيدار ميان

تخت هزاري ڪنون جوڳي آيا، تنهن ول ڪيها بيک بنايا
هير دي ڪيتي حال وڃايا، بيحد بيشمار ميان

شاهي ڇوڙ گدائي ڪيتئي، خيال ڪيها ول آڻ پيوئي
در در ونجهلي وڄئيندا آيون، ڇوڙڪي تخت هزار ميان

پار درياهون مجهيان جو چاري، هير دي خاطر گهڙيان گهاري
ڪپڙي ليڙ ڪتير تئي ساري، لايا نينهن نسنگ نروار ميان

ڪرم علي آهِي تنهن دي تئي هان، پُکي رانجهن دي آڻ جو پئي هان
نال رانجهن دي هڪ جو تئي هان، ٻئي دي نهين درڪار ميان

کافي روپ کنیات

کڈاں ملسیں رانجھن ساڈي نال
سک اساں نوں لگ رہي ھي وو

کنھن سیاڳي سڈ سڈایا، جاں جاڳي تاں رانجھن آیا
سھج کنوں چا ڳل ھي لایا، پاڳ پلایا پال
نیھن اسا ڈا لگ رھیا ھي وو

تخت ھزاري دا جوڳي آیا، سوز اسا ڈي ساھ سمایا
گھور نینان دي دل کوں گھایا، برھ کیتا بیحال
پریت اساں نوں لگ رہي ھي وو

رلمل سیالیں کرن بکیڑي، لڳڑي محبت کون نکیڑي
بن کیڑیان دي جھڳڑي جھیڑي، سڻ قالو بلیٰ دي قیل مقال
تار تنھین دي لگ رہي ھي وو

جنھن دي آھي سو شھ پایا، کرم علي کلیا ھي بخت سوایا
کیڑیان دا تیا منھن کالا، روح رلیا ھي رانجھن نال
پریت اساڈي لگ رہي ھي وو

ڪافي روپ آسا

شاهہ رانجهن بين وڄائي، سانون آکي رمز رلائي
ويس شاهانا پار ڪر آيا، چاهئون چاڪ سڏائي
رنگپور دا ڪيتس رايا، چٽ پٽ چيٽڪ لائي
طعني مهڻي سر تي چائي، عشق ملامت آئي
راڄ سيالين دا، مول نہ پاوي، ويندا منجهيان چرائي
ڪرم علي ڪيڙيان ڏي مول نہ ويسان، جوڳي قسم چوائي

ڪافي روپ جوڳ آسا

آکي اسان نون سئيان، رانجهن رمز رلائي
تخت هزاري دا جوڳي آکي، ڪيهي بين وڄائي
مئين تہ نال تنهن دي جاليسان، سر تي خواري چائي
راڄ سيالين دا مول نہ پاوي، چاڪ هي چيٽڪ لائي
ڪرم علي مئين ماهي دي تيسان، ڪيڙيان دي منهن چائي

ڪافي روپ جوڳ

تئڏي حسن نيتا مئنون مار ميان
سر عاشقان برهه بهار ميان

نينان ناز پرئي خيمي کوڙ ڪڙي
لڙڻ ڪاڻ جوڏي جنگ جوڙ ڪڙي
چڙهي فوج حسن چوڏار ميان

آبرو ڪمانان خنجر ميگان
ديدان دونالیان سيني لنگهه ڪڙيان
تکيان تير تبر تلوار ميان

رمزان مار گهتن بي دستور ميان
دل چير ڪرن چکچور ميان
ويکڻ نال ڪريندیان وار ميان

ڪرم علي فقير لاچار هويا
هڻ تنهن دا ڪهڙا علاج هويا
جنهن دا دارون دوا ديدار ميان

ڪافي روپ جوڳ، سهڻي

تـئـي هـان يـار رانـجـهـن ڪـنـون ڌار مـيـان
هـويـا غـمـان دي نـال گـذران مـيـان

طعني تهمتان سر تي چايم، هڪو هڪ دي ڪاڻ ميان
ڪيڙا مري مئڏا هنيانءُ ٺري، پٽيندي هان زارو زار ميان

سور سختيان سيئي سهسان، يار رانجهن دي ڪاڻ ميان
رات انڌاري تر تر ويسان، لنگهه لانگهي واهڙ پار ميان

رانجهن آکي بين وڄائي، مئين سٽي ڪنان دي نال ميان
سڪ ساري هي سرت پُلائي، وسريا ڪُل ڪم ڪار ميان

ڪرم علي ٻول ازل دي ٻڌي هان، مَلڪ ڏيون اوگاهه ميان
اسان رانجهن هڪ ٿيا سي، اصل هويا اقرار ميان

هندي ڪلام

صوفي ڪرم علي فقير (اول)

سبڊروپ ڪلياڻ

سانورئي من موهہ ليا، سک آرام گيا

باهر ڀهان تہ ڀهڻ نہ آوي، اندر ڀهان تہ برهہ ستاوي
ڪيسا ڪامڻ ڪر ليا

دردان آکي دود دکايا، سک آرام ننند وڃايا
ايک نظر سانون ڏرا ديا

چيت تيرا آکي اسانون
برهہ ادا باب پڙهاءِ ديا

عرض سنو ايک صاحب ميرا، ڪرم علي هي اصلي تيرا
درشن اپنا دکاءِ ديا

سيڊروپ ڪلياڻ

سک سجن ڪي ميرا من موهه ليا
موهه ليا ڪيسا ڪامڻ ڪر ديا

جادو تيرا اندر ۾ لڳا هي
پيچ پريت ڪا قندا پڙا هي
آءِ ڪي اسان نو سلاءِ ديا

لڳڙي محبت ڪون نکيڙي ري
روز روز درد گهٽيري ري
نيٽين نير بهاءِ ديا

اوچتي آءِ ڪي ڏنگ لڳايا ري
جان جاڳي تان پريتم آيا ري
سهج ڪنون چا ڳل لڳاءِ ديا

ڪام ڪروڌ موهه لوپ گيا ري
سيل سنتوک ديا پئي ري
چيتين سانون ڪراءِ ديا

ڪرم علي اهين سون سمايا ري
جنهن دي آهس سو شهه پايا ري
برهه اسان نون بتاءِ ديا

سيڌ روپ واٽي

اي سنسار موهه جنجالا ري ساڌو
جس کي ڪوئي سنت ڪري ويچارا

مانڪو جنم تم لي آيا، ڪر لي وڻج واپارا
پيچي تو گهڻو پڇتاوسي، تيسي هو هٽ تاڙا

ايسو جنم لي آيو سمجهي ناهين گيوارا
ايڪ ڏن ڪال لي جاسي، آخر چلڻي هارا

راءُ رنڪ سڀي هين چل گئي، آيا تارا وارا
اڪ دن تو يي چل جاوسي، آخر چلڻي هارا

اي جگ جهڙ بادل ڪي ڇايا، آخر بکرڻ هارا
ڪال تيري سراڻي پهسي، ڪر پڙسي اهارا

ڪهت ڪرم علي تيرو داو بنيو هي، ڪرلي هر ڪا پسارا
بار بار ڪرون مئين وينتي بار بار ڪرون پڪارا

واٽي روپ جوڳ

سادو پائي چار ۾ ست سمايا
جيڪو آوي مطلب پاوي سچي دل سون ڏايا

صوفي صاف پرچو پايو چوڏس چار اڏايا
چوڪوٽ هي نام سمرو رڌي گڻ خوب گايا

آلي لالي چار ايي وچ، مئين ڏجا ٿهرايا
ميگدي تي چار ايي وچ ڏيرا اڌر ٿهايا

آڏ جگاد سون ٿيسي ميلو ايي هو آئي لڳايا
رام رام وچن سٽيا ڪال نہ نيڙي آيا

روحل صاحب ڪرپا ڪيني امر نام سنايا
ڪرم علي هويا پرگهٽ هم هون آپو آپ اٽڪايا

صوفي ميان فيض علي فقير (اول)
جو ڪلام

بيت سنڌي

سسئي کي سڪ پنهونءَ جي، هو گهڻو سعيو
آڏيءَ رات جو پنهون ڇڏي سسئي سڌايو
رات وهامي ڏينهن ٿيو، فيض علي سسئي موڪلايو
منهنجو پنهون نہ آيو، ڏينديس باهہ پنيور کي

ڏينديس باهہ پنيور کي، ڪيچ ڏي ڪاهينديس
ڏک ڏاڪڙا ڏونگر جا، سر مٿي ساهينديس
فيض علي جي فضل سان، ڪيچ وڃي ڏسنديس
سوتر تانگهينديس، جنهن سان ساهہ سڌير ٿئي

طالب ڪر تقويٰ، تنهنجو وحدت منجهہ وصال
جتي رات نہ ڏينهن ڪو، نا ڪا قيل مقال
فيض علي جي فضل سان نيهي ٿيا نهال
جي برهہ ڪيا برحال، سي لاهوتي لعل ٿيا

ستگر سندي سڪ جا ٿا دونهان دل دکن
اڄي اونهي عشق پيا، ڪنهن سان ڪين ڪڇن
صورت جا ستگر جي منجهئي منجهہ پسن
فيض علي اهي پهتا ساڻ پرن، موتو ئي محيط ٿيا

بيت سرائكي

الف الله سدا عين نور هي، هر دم خيال تنهين وچ حضور هي
مير محمدﷺ لولاك لما افلاك اتي هويا پنجتن پاك نال پيار هي
فيض علي نال سچائي ديدار هي، اي سر سارا اسرار هي

برهه اوقات آيا سر ساڏي كيتا عشق پسارا
چٹنگا جهڑ لگيان وچ چولي پڑكا تيا سارا مار كي نعرا
شاهه حسن حسين دي ويڑهه نيتا، ورهه وسايا سارا
فيض علي دي سر كيتا اِتان اُتان نظارا هويا سارا

برهه براد ملي اسان نون، مُوَ تُوَا قبل تيا سي
عين علي دي كيتا نروار، نكو ڏوجها هنڏ سليا سي
فيض علي دي كيتا اظهار، ناهه وچ ناهه هيا سي

عشق تيا ايمان تن اندر، وسري دنيا ساري
راهه هادي دي راهه ٻاجهون ٻيان راهين سپ گمراهي
ڏيون راز محبت مهردا ته اِتان اتان بادشاهي
روز اول دي هادي حسن سانون، رمز رلائي تئي واڈائي
فيض علي دي سر تي عشق امانت آئي سائي پلئه پائي

منقبت

حضرت محمد مصطفيٰ ﷺ کا مئين شان سنا هي
شان سنا هي مئين بيان سنا هي

مجھ پر عشق امداد کيا، صدقہ حسن حسين سچي صاحب کا
مجھ کو وحدت ۾ مدا هي

بيبي سائڻ فاطمہ اطهر، ميرا دم شاد کيا هي
امام علي مشکل کشا، ميرا سينا صاف کيا هي

امام زين العابدين مجھ پر عنايات کيا هي
امام محمد باقر و امام جعفر صادق پر جام ديا هي

امام موسيٰ کاظم و امام علي رضا مجھ پر احسان کيا هي
امام محمد تقي و امام علي نقي محکم راه ديا هي

امام حسن عسکري و امام محمد مهدي ميرا روشن ضمير کيا هي
فيض علي تيري درگاهہ کا دائم، غلام هو رها هي

ڪافي روپ جوڳ

مارو چام امير هٿ ڪيئن گهاريان
ويڙهيچا ڪين وساريان

مارو ئڙا ويا ماڳ متائي، هاڻ منهنجو هٿ پينر چاهي
جيڏيون انهن لئي هنجون ٿي هاريان

پنهنوارن تي آ پرور راضي، ڳالهيون ڳڻ تن جا ڳايان
پرت انهن جي پل نہ وساريان

مارن ريءَ دم نہ جاليان، ٻاڻن جا پئي سڪڙا ساريان
سانگيئڙا ڪين وساريان

دولھ درياھ جي لهر وهي ٿي، هادي حسن جي رمز رهيٽي
پلپل تن جا ڳڻ پئي ڳايان

فيض علي جو سدا مون آهي، ساقي ڏنو آ جام جڳائي
ملڪ مارن جو ويٺي ساريان

ڪافي روپ جوڳ

مارو منهنجا مير، ڳڻ ٻالهيون ويٺي ڳايان
سور تنين جا ويٺي ساريان

ملڪ ملهير مارن جو آهي، موليٰ تن سان ميلو ڪرائي
ڪنڍڙيءَ جا تون پير، پل پل توکي ويٺي پڪاريان

سانگي ويئڙا سانگ چتائي، والي تن جي واڳ ورائي
سچي رکجان سير، نت نت ويٺي واٽ نهاريان

مارن سان رب ڪندو ميلو، ملڪ مارن جو سدا اربيلو
دلڙي آ دلگير، جيءَ ۾ جن جا سير پئي ساريان

روحل سائين رنگ رچايو، هادي حسن شاهه پيالو پياريو
فيض علي ٿيو فقير، پاڳ پلا تي پنهنجا پائيان

ڪافي روپ

محبت موج ڪنڍڙي هي، پريم عشق دي ڳنيڙي هي
سر منڊلي هي

محبت ڪا جو ٻيڙا هي، وحدت دل درياهہ هي
برهہ دل جان گهيري هي

سچ سو جو صاحب هي، هادي، دل اندر سمايل هي
سو رهبر هي

ستگرو دي هي مهر پلائي، وچ تنهائي رمز رلائي
گر ڪي فوج قراري هي

دولهہ دريا خان، هادي شاهہ حسن، دائم هي
فيض علي ڪا سماوڻ نينهن نياوڻ هي

ڪافي روپ جوڳ

الا مونکي مهڻا ڏيندي ماءُ، ڙي آيل ماءُ
ڪيچ وڃڻ ڏي ڪونہ ڪاهيان

سُڌ نہ هيم سور جي، ٻارڻ ٻاري ويا
ڏونگر جي تہ ڏکن ڪان، پيڻ هلي نہ ياءُ

ڏيرن جي ڏمر جو پيڙم ڪونہ سماءُ
ور وساري ڪيئن ويهان، آڻي شال الله

دولھہ دريا خان ۽ هادي حسن شاھہ
فيض علي جي روح ۾، آرياڻي ارواح

ڪلام صوفي دريا خان فقير دوئم

ڪافي روپ جوڳ

صوفيان دي دربار هڻ ڏني مئين جهوڪ والي دربار

ويکهو شاهہ عنايت صوفي صاحب، نور پريا نروار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

روضا جنهن دا رنگ رنگيلا، نيلان دي چمڪار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

شاهہ قلندر ڪلنگي والا، قرب پريا ڪلتار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

چؤڪنڊي وهوا جهرمر لائي، جتان ٻهندا سائين عبدالستار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

جت قرب ڪچهري هر دم قائم، وحدت دا واپار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

فيض علي دي فيض جو ڪيتا دريا خان تيا باغ بهار
هڻ ڏني مئين مرشد دي دربار

ڪلام صوفي امداد علي فقير

اٿم اميدون هزار، منهنجو مسافر يار
محب متو منتار، اديون هت ايندو

سهج منجهان ٿي سيج سينگاريان، ٿي ٻلهاري اڱڻ ٻهاريان
سرس ڪري سينگار، هوت ڪري هٻڪار
جوڙ وڏي جنسار، اديون هت ايندو

واعدا ٿيا جي وصال جا ويهي، ايندو اسان وٽ پريتم پيهي
قرب جا قول قرار، ولها ڪين وسار
لاهي لوڪ ميار، اديون هت ايندو

آهيان عجيبا تو آڌار، ويل نہ وجهہ ڪا وٺي تون وار
گهوٽ اچي گڏ گهار، سڪ اٿم سرڪار
طلب اٿم تڪرار، اديون هت ايندو

تون ئي منهنجي ساهہ جو سائين، منهنجي هنئين جو هار تون آهين
پرين ڏي پنهنجو پيار، سانول لهندو سار
دوست نہ ٿيندو ڏار، اديون هت ايندو

امداد علي آهي اوهان جو، سائل هر دم در اوهان جو
سانول سرت سنيار، قرب ڪري ڪلتار
مالڪ ڪل مختيار، اديون هت ايندو

ڪنڊڙي جي ڪلتارن
جي تڪين تي ميلاءِ ڏهاڙا هن ريت ملهايا وڃن ٿا
صوفي ميان ڪرم علي فقير جا ڏهاڙا

ڪنڊڙي شريف ۾ هر سال عرس ملهايو ويندو آهي

قلعہ ڏيراور احمد پور شرقيا

شيواداري سومار رام پيارا رام، ٻڌو رام، مالو رام ، پنهون رام ۽ سڄي فقراءِ

وستي امير دين فيروزه شيواداري گهلو رام

صوفي دريا خان فقير (دوئم) جا ڏهاڙاءِ مختصر طالب

ڪنڊڙي شريف ۾ هر سال عرس ملهايو ويندو آهي

حافظ آباد ڪالوني ڏهرڪي شيوادري ڪرشن رام

صوفي فيض علي فقير دوئم صوفي محمد مراد فقير صوفي غلام نبي فقير

سائين جن جا بہ ڏهاڙا ملهايا ويندا آهن

صوفي فيض علي فقير (دوئم) جا ڏهاڙاءِ مختصر طالب

قلعہ ڏيراور احمد پور شرقيا

شيواداري سومار رام پيارا رام، ٻڌو رام، مالو رام، پنهون رام ۽ سڄي فقراءِ

چڪ 146 لياقتپور شيواداري محمد ابراهيم شيخ

ڳوٺ ڪيهر خان ڏهر ڏهرڪي شيواداري ٿارو رام

صوفي روشن علي فقير، صوفي علي گل فقير، صوفي علي ڏنو فقير

چوڪا رام، هوتو رام، ٿارو رام، فقيرا ڀڳت، آڏو ڀڳت، ڪيسو رام بختا رام

چڪ 121 ۾ ٻئي سڀ فقراءُ

کنڊري وارن جو فيض

کنڊڙيءَ جي ڪلتارن صرف پنهنجي گهر ۾ تر کي واسي گلزار نہ بڻايو پرسندن فيض سنڌ هند بلڪ يورپ تائين جاري ۽ ساري آهي. مريدن مان کيترائي شش اونچي پدوي کي پهتا جن جا پنهنجا چيلا تکيا ۽ ميلا قائم ٿيا.

انهن ۾ سڀ کان اهم ڏهرکيءَ وارو پائي پوڄا رام ٿيو جيڪو صوفي دريا خان سائين اول جو شش هو جنهن وٽان S.S.D جو سچو سلسلو جاري ٿيو جنهن جو موجوده گادي سر ساڌرام آهي.

روهڙيءَ جو پارو شاهہ صوفي محمد حسن سائين جو بالڪو هو هينيان فقير کنڊڙيءَ جي ڏيلي شاخن ۾ ڳٽجن ٿا.

فيروزه منگلا رام ساڌ صوفي ميان ڪرم علي فقير جو پيارو شش هو جيڪو سائين جن کي خانپور ڪٺوهرا ريلوي اسٽيشن کان اٺ تي ڪٽي بهاولپور تائين چولستان جو سفر ڪرائيندو هو

ڀڳت السا رام صوفي ميان ڪرم علي فقير جو پيارو شش هو جيڪو کنڊڙي ۾ سائين جا اٺ چاريندو هو ان جا ٻہ مختلف هندن تي ڏهاڙا ملهايا وڃن ٿا.

ڀڳت السا رام	پاٽويون ڳوٺ اسحاق انڙ	شيوا داري هوت مل
ڀڳت السا رام	دلور موري ڳوٺ ولي محمد ڪلوئي	شيوا داري رجهو مل
ڀڳت السا رام	ٽنڊو آدم گلشن جميل ڪالوني	شيوا داري ڏيارم مل
ڀڳت السا رام	ڳوٺ قولي راڄڙ ڪندياري موڙ	شيوا داري ڦينسرو مل
ڀڳت السا رام	ميرپور ماٿيلو سنت ملنگ بابا دربار	شيوا داري شيرو مل
ڀڳت السا رام	ميرپور ماٿيلو ڳوٺ ڪلهوڙا	شيوا داري بصرو مل
ڀڳت السا رام	رحيم يار خان	شيوا داري بيرم ساد

ڀڳت ٻبهو تا ساد جالو ساد جن جا ڏهاڙا ڪڏڙو شهر ضلع سانگهڙ ۾ ملهايا وڃن ٿا. شيوا داري چوڪو مل هوتو مل

ڏرمو ساد ميرپور روڊ سانگهڙ نزد گڙنگ بنگلا — شيوا داري پونمو مل

اميندو ڀگت ميرپور خاص

(شڪريوادائي)

سچ پڇيو تہ ڏاڍي خوشي محسوس ڪيم جو فقير سائين جي محنتن جو ھي ثمر ۽ شاعري جو فڪري ۽ فقيري پورھيو گڏ ڪري ڪتاب جي شڪل ڏيڻ جي مون ناچيز کي سعادت حاصل ٿي. جيڪو ھڪ اولاد جي حيثيت سان فرض سمجھي نڀايم.

فقير سائين جي شاعري جيڪا ورقن ۾ پوشيده ھئي. ان کي ڪتاب "ڪندڙي رنگ" جو لباس پھرائڻ ۾ پھريون تجربو ھئڻ ڪري ڪافي دشواريون پيش آيون. پر فقير سائين سان بي انتھا پيار ۽ محبت ھئڻ ڪري ھن محنت جي سفر کي آئون خوشين جو سفر سمجھان ٿو.

يقينن ھن ھيڏي وڏي محنت جي سفر ۾ دوستن ۽ پائرن جون رھنمايون بہ شامل حال رھيون ڇو جو ڪوبہ ڪم يا پورھيودوستن جي تعاون بغير تڪميل تائين نتو پھچي سگھي. آءُ اسان جي پياري محسن ماروٺ فقير امانت علي جن جو بي حد ٿورائتو آھيان. جنھن ھن ڪتاب جي اشاعت لاءِ ابتدائي ڪوششون ڪيون ۽ تڪميل جي لاءِ ترغيب ۽ ھمٿ ڏني ۽ آئون صوفي روحل فقير صاحب جي خاندان ۽ سنگت ساٿ ۽ عقيدتمندن کي بہ واڌايون پيش ڪندس ۽ شڪريو اداڪندس جيڪي مختلف انداز ۾ ھن ڪتاب جي ڪاميابي تائين تعاون ۾ رھيا جڏھن تہ آءٌ صوفي اديب ۽ ليکڪ صوفي جلال فقير ٽالپر، (خادم جلالي) صاحب جا تمام گھڻا ٿورا ميجيندس جنھن فقير سائين جن جي ھن ڪتاب جو نہ رڳو مھاڳ لکيو ۽ صوفي ميان ڪرم فقير جي قديمي ڪتابن جي پڙھائي ۽ نئين سر لکائي ڪان وٺي ڪتاب جي ڇپائي تائين اسان جو ٻانھن ٻيلي ٿي رھيو.

آءُ ھنن صاحبان لاءِ دعاگو رھندس جن ڪتاب ڪندڙي رنگ جي ھن مواد گڏ ڪرڻ ۾ پنھنجو پنھنجو ڪردار نڀايو.

صوفي دريا خان فقير
درگاھ ڪندڙي شريف

عاشق ذاتي عشق ۾، مسيت وجود جوڙين
ڪعبو قبلو ڪاپڙي، جيءَ اندر جوڙين
اِنا اعطينڪ الڪوثر، خيال تنهين ۾ ڪوڙين
ڏيل اندر ڏورين، ڪٽي قلب اندر ڪرم علي چوي

(صوفي ميان ڪرم فقير زنگيجو)

